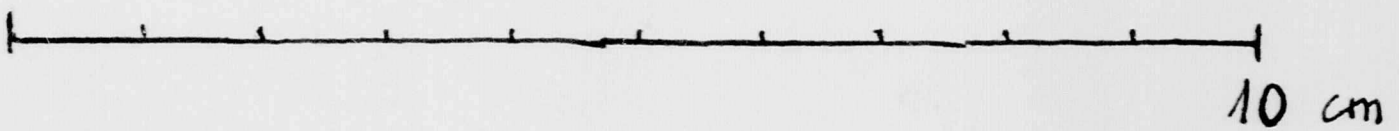
A 221

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA
1956.

MÓRICZ ZSIGMOND

KÜLÖNFÉLE

JEGYZETEK

HORICHS

Diarium

1894.

Januar.

1.

Debreczen.

I rész.

Móricz Zsigmond

Különféle

jegyzetek

Móricz Zsigmond

III.

Móricz Zsigmond

IIII.

Móricz Zsigmond

1. füz.

A müvész-tanulmány.

— A „Debreczeni Hirlap“ eredeti tárczája. —

Irta: **Móricz Zsigmond.**

Egy időben müvész akartam lenni. Nagy szorgalommal pingáltam tele minden könyvem margóját „Rákóczi Ferenczczel“, meg „XVI-ik századbeli vitézzel“ meg karak terisztikus zsidó orrokkal. Ezzel vetették meg hirnevem alapját.

Akkor történt ez mikortájt azt a tervet

½ 12 + 5 p.

30

forgattam agyamban, hogy csináltatok egy háromlábu rajzasztalt, ráteszek egy tömböt, az egészet a hátamra veszem és elindulok vele széles Magyarországon, hogy ne hagyjak sehol semmi lerajzolni való. S az egész müvészi kirándulást természetesen magamban teszem meg, mert hiszen világos, hogy az idétt hozzám méltó müvész-társ nem akadt volna a föld kerekségen.

Tán nem is szükséges mondanom, hogy a tervből nem lett semmi. Rajztömböm ugyan volt. De táblára nem sikerült szert tennem. Kedvem az utra, kivált ugy alkonyattájt, mindig felgyult, de szülei beleegyezés hiányzott. S mindezeken kivül nélkülöztem azt a három tényezőt, a melyekről ugy tudom volt már egy pár ember rajtam kivül is, a ki észrevette, milyen szükséges a háboruhoz: a pénz és pénz meg pénz.

Mondom, ez időtájt történt, hogy egy vasárnap délután öles lánggal csapott fel szivemből a szent tüz. Ihletet érezte magamban. Most tudnék nagyszerü, hangulatos képet festeni a temetőről.

Hamarosan elképzeltem magamban a tableaut. Ott a temető, fejfáival, keresztjeivel; árnyasan borulnak reá az eczetfa — lombok; méla alkony száll lefelé csendesen; — s a háttérben ott sétál a pap...

Hop-hó! csitt-csatt! egy-kettő, összepakoltam. Tömböt, czeruzát, gummit — ez a legszügségesebb fegyver. S nem köszönve, sem szólva, szaporán utnak eredek.

½ 12+5 p.

30

addig, mig a „Tusai domb“ tetején meg ne zavarta a vén vizhordóné két kutyája. Elé kellemetlen volt ez a meglepetés, de hiába e mi földi életünkben állandóan ugy libák kázunk a szép [illegible] közt, mint a kacsa pocsolyában, mely is gyakran azt hiszi enn valót talál, pedig csak sár marad csőrébe melyet aztán gondosan megmosogat vizben.

Kellemetlen helyzetemből egy még ke lemetlenebb szabaditott ki. A vén vizhordó ki jött a kutyaugatásra és hamarosan olya szörnyü csatorázást vitt véghez, hogy én és kutya is futásnak eredtünk, egyik előre, m sik hátra. Jó magam, ha olyan szent cz nem vezérel, visszafordultam volna, de i rendült nyugalommal ugyan, de végig ha gattam a „valamennyi lencsés“-re szórt jó l vánatokat és behuzott nyakkal folytattam u mat a temető felé.

Elértem a kapuhoz, mely a sirásó s vességéről ujabb meglepetést zárt előttem. Sirásó János bácsi ugyanis elég szilárd rendes jellemü férfi volt, mig „hervadni“ n kezdett. Ezzel a költői szóval szokta jelö azt a lelkiállapotat a mit mások „virág kedv“nek neveznek. Mikor aztán „herva akkor rettentő állhatatlan lett. S a kapu ho szokott igazodni. És azért érdekelt abba perczben, mert ime, — be volt zárva. Két beesve néztem a magas kőfalra.

— Ennek a kapunak is, — kiálték

egy
mböt,
vele
k se-
vészi
szem
hoz-
na a

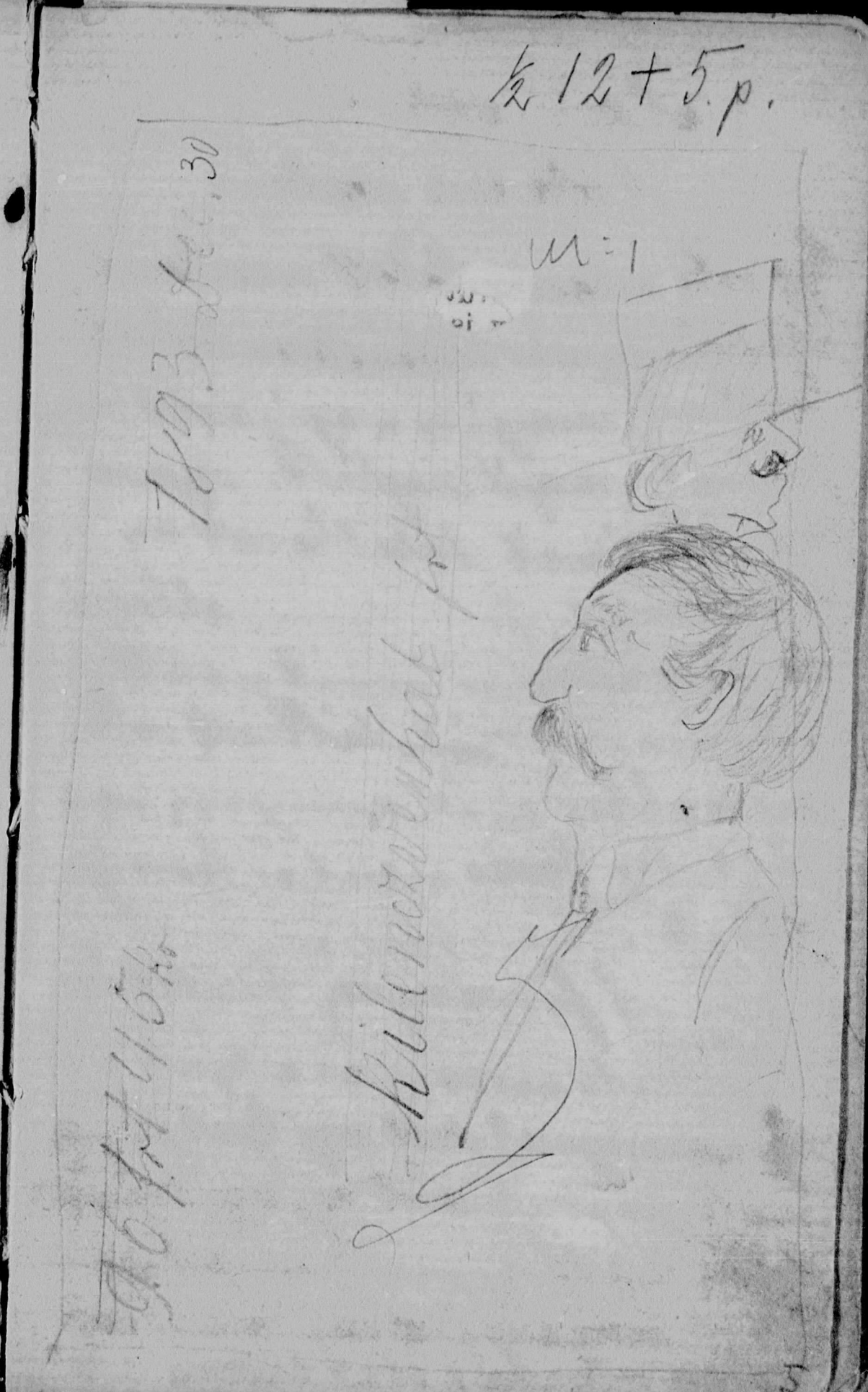
hogy
gyan
nem.
min-
zott.
árom
már
észre-
pénz

egy
szi-
gam-
ké-

tab-
ivel;
bok;
– s a

zepa-
ez a
ve, se

tervet

Ihletteljes komolyság üle arczvonásaimon. A „bába-gödre“ alatt, a hol pedig nem valami esztétitus szinek és illatok honoltak, ott is ugy lépkedtem, mintha Apolló templomában járnék. Szent nyugalom maradt egészen addig, mig a „Tusai domb“ tetején meg nem zavarta a vén vizhordóné két kutyája. Elég kellemetlen volt ez a meglepetés, de hiában, e mi földi életünkben állandóan ugy libakózunk a szép és rut közt, mint a kacsa a pocsolyában, mely is gyakran azt hiszi enni valót talál, pedig csak sár marad csőrében, melyet aztán gondosan megmosogat a vizben.

Kellemetlen helyzetemből egy még kellemetlenebb szabaditott ki. A vén vizhordóné ki jött a kutyaugatásra és hamarosan olyan szörnyü csatorázást vitt véghez, hogy én és a kutya is futásnak eredtünk, egyik előre, másik hátra. Jó magam, ha olyan szent czél nem vezérel, visszafordultam volna, de igy rendült nyugalommal ugyan, de végig hallgattam a „valamennyi lencsés“-re szórt jó kivánatokat és behuzott nyakkal folytattam utamat a temető felé.

Elértem a kapuhoz, mely a sirásó szivességétől ujabb meglepetést zárt előttem. A Sirásó János bácsi ugyanis elég szilárd és rendes jellemü férfi volt, mig „hervadni“ nem kezdett. Ezzel a költői szóval szokta jelölni azt a lelkiállapotat a mit mások „virágos kedv“nek neveznek. Mikor aztán „hervadt“, akkor rettentő állhatatlan lett. S a kapu hozzá szokott igazodni. És azért érdekelt abban a perczben, mert ime, — be volt zárva. Kétségbeesve néztem a magas kőfalra.

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

mét sem veszik igénybe, mert tudják, hogy ugy sem látják pénzüket, csak megsirathatják.

*

Továbbá „tisztességtelen verseny“ az engedélyezett vállalatok, különösen a forgalm

---

forgattam agyamban, hogy csináltatok egy háromlábu rajzasztalt, ráteszek egy tömböt az egészet a hátamra veszem és elindulok vele széles Magyarországon, hogy ne hagyjak sehol semmi lerajzolni való. S az egész müvészi kirándulást természetesen magamban teszem meg, mert hiszen világos, hogy az idétt hozzám méltó müvésztárs nem akadt volna a föld kerekségen.

Tán nem is szükséges mondanom, hogy a tervből nem lett semmi. Rajztömböm ugyan volt. De táblára nem sikerült szert tennem. Kedvem az utra, kivált ugy alkonyattájt, mindig felgyult, de szülei beleegyezés hiányzott. S mindezeken kivül nélkülöztem azt a háromtényezőt, a melyekről ugy tudom volt még egy pár ember rajtam kivül is, a ki észrevette, milyen szükséges a háboruhoz: a pénz és pénz meg pénz.

Mondom, ez időtájt történt, hogy egy vasárnap délután öles lánggal csapott fel szivemből a szent tüz. Ihletet éreztem magamban. Most tudnék nagyszerü, hangulatos képet festeni a temetőről.

Hamarosan elképzeltem magamban a tableaut. Ott a temető, fejfáival, keresztjeivel — árnyasan borulnak reá az eczetfa — lombok — méla alkony száll lefelé csendesen; — s a háttérben ott sétál a pap...

Hop-hó! csitt-csatt! egy-kettő, összepa[illegible] gummit — ez

máskor hónapokig nyitva kell lenni, most bezzeg be van csukva. Biztosan hervad a vén . . . pedig vasárnap délután van . . .

Ha olyan férfiuhoz, mint akkor valék, illet volna a sirás, bizonyosan azzal könnyitek lelkemen. Most már vagy visszafordulok az eb és gazdasszonya felé, hogy a rendes utra kerüljek, vagy rést keresek a keritésen.

Hja, hiába! Via gloriae ardua est; magyarul: tövis közt terem a rózsa.

Szerencsére, hála legyen azoknak a kis kölyköknek, a kik megbontották a béresház mellett a kőfalat, találtam helyet, a hol megkisérelhettem a bejutást.

Nincs mit mondani ezek után. Ugy ment minden, mint a karikacsapás. Arról persze nem érdemes szólani, hogy mikor először felkapaszkodtam a tulsó oldalon, lesiklottams a rajztömb az egyik oldalra, én a másikra bukfenczeztünk, mi kőzben a nadrágom szára egy darabon, ugy a bokámtól a zsebig végig repedt.

Hogy milyen óriási volt az ihlet bennem, mutatja, hogy még az sem volt képes visszatartani. Mert hisz előre elképzeltem, hogy azt a suprikálást, a mit ennek a szépen festő hilnynak a láttára édes apám végbe visz rajtam, azt sem leirni, sem lefesteni nem lehet.

Végre, sgy ujabb mászás után sikerült rendbe jönnöm. Feltárult előttem a temető. A kőfalaktól körülvett szántó föld, végében az akácz és eczetfáktól árnyalt sirok. Csak a pap hiányzott, de sebaj.

Rögtön nekiültem. Előszedek papirt plajbászt, gummit s nézem a képet, hogy hol is

1. A szólás ereje.

A róka és az oroszlán.

Egy róka sohasem látott oroszlánt. Midőn egyszer történetesen találkozott vele, annyira megijedt, hogy félelmében, amint meghalt, ugyancsak a róka ismét találkozott az oroszlánnal, [illegible] de nem annyira [illegible] szólott. Harmadszor is találkozott vele, s akkor már annyira nem félt, hogy hozzá ment és beszélgetett vele.

A fösvénység büntetése.

Az asszony és a tyuk.

Egy asszonynak volt egy tyukja, a mely naponként egy egy tojást tojt. Mivelhogy pedig azzal nem volt megelégedve, hanem azt szerette volna, hogy többet tojjon, a tyú-

kétszer gyakrabban kezdte gondozni, és etetni, azt remélvén, hogy majd, ő vagy a kopást fog tojni naponként.

De reményében nagyon csalatkozott, mert a nyúl a jó legelés ételtől nagyon megkívánt és [illegible]

Oh, nézzétek volna a magasba,
Ott lengnek, ajkukon mosoly

Biztatnak: pereznek tűz, kitárul
Előtted is a nagy titok,
Ha utolsó csöpp véred elfolyt,

[illegible]

Hogy meg a perkőltségét is meg kell h-
zetni. Az a tiszteségtelen vevő vagy árus
pedig a markába nevet, mert ha itt má
nem kap árut, kap másutt, a hol még
nem ismerik.

lehet.

Végre, egy ujabb mászás után sikerült rendbe jönnöm. Feltárult előttem a temető. A köfalaktól körülvett szántó föld, végében az akácz és eczetfáktól árnyalt sirok. Csak a pap hiányzott, de sebaj.

Rögtön nekiültem. Előszedek papirt plajbászt, gummit s nézem a képet, hogy hol is

Ne bánd a dalt,
Lengesse lelked játyolát,
Hiszen fehérbe öltözöl majd
Itt, hová éjj-nap vágyol át.

Ugy van, a holtak visszajárnak,
Vigasztalják a szenvedőt,
Légyen küldöjük százszor áldott,
Ha majd érettünk jönnek ők!

Gáspár Imre,

A müvész-tanulmány.

— A „Debreczeni Hirlap“ eredeti tárczája. —

Irta: **Móricz Zsigmond.**

Egy időben müvész akartam lenni. Nag
szorgalommal pingáltam tele minden kön
vem margóját „Rákóczi Ferenczczel“, meg
„XVI-ik századbeli vitézzel“ meg karak teris

kezdjek hezzá. A kis kapu felőli oldalon- vagy a másikon? A falombokon-e, vagy a t gyepén.

Még sohasem festettem igy természe után.

— Ej, az az oka, hogy messze vagyok Menjünk közelebb. Felszedtem sátorfám és közelebb mentem. Ott a temető tövében, hosszú keresgélés, szemlélődés után végre letelepedtem egy avult sirhalomra.

A kezget nehézségei ujra feltüntek. Nem megy sehogy. A kedvem is kezdett elmenni a mulatságtól, a nadrág hiánya is mindjobban érzett.

Végre is hozzáfogok egy kereszthez Ezt jobban lehet festeni, feltünőbb, mint a fejfa. De a lerajzolás igen soká tartott, igaz, hogy jól is sikerült magam is meg voltam elégedve vele, pedig mindig az az elvem, hogy magam legyek magamnak legszigorubb kritikusa.

No most mellé a sirt, azután egy fát. Rajzoltam én soká, egész addig, mig végre káprázni nem kezd a szemem. Ekkor összehasonlitom a rajzot az eredetivel, hát rémület a kereszt görbe, a fa hihetetlen aránytalan, a rajz rettenetes, az egészről nem lehet kitalálni mi akar lenni.

És én csak most veszem észre.

Dühösen vágom le a czeruzát, s megtörölöm a szégyentől izzadó homlokom. Még egy pillantást a rajzra s a következő perczben izzé-porrá tépem.

Tájkép festésre már látom, nincs tehetségem, de a genre igen vonz. Az biztosan jol ban is megy. De itt hol vegyen olyan tárgyat

2600 5 év

1700 0 "

957 13 : 11 hó 12 n

7800 Ft 7 hó 5 %

A DEBRECZENI HIRLAP TÁRCZÁJA

Úgy van, a holtak visszajárnak...

Úgy van, a holtak visszajárnak,
Holt kardcsapás emlékét

Az első, a miben a tisztességtele
versenyt nyilvánul, a hitellel való visszaélés

*

És én csak...

Dühösen vágom le a [illegible] megtörölöm a szégyentől izzadó homlokom. Még egy pillantást a rajzra s a következő perczben izzé-porrá tépem.

Tájkép festésre már látom, nincs tehetségem, de a genre igen vonz. Az biztosan jol ban is megy. De itt hol vegyen olyan tárgyat

A holtak gyakran visszatérnek,
Oly könnyü győzni éjjökön . . .
Csak hivja egy fájó sohajtás,
Csak hivja egy őszinte köny.

Szentségtörön mit háboritod
Szelid világuk, babona?
Azé a holt, kit hön szerettek,
Ki nem feledte el soha.

És nem hivod bár, megjelennek,
Virrasztanak kórágyadon,
Ilyenkor érzesz enyhe csókot
A lázas ajkon, homlokon.

Veszély közelgett, már közel járt . . .
És elmaradt a végcsapás . . .
Kitárt karokkal álltak ők a
Küszöbnél, ők védtek ki más?

művész. Hah, volna csak, tudom istenem megalapitanám a hirnevem.

De nincs itt sehol semmi. Azok a czigányok is ugy nyüzsögnek amott, hogy — hogy majd agyon szekirozzák az emkert. Minek is engedi meg a biró, hogy a czigányok a temető mellett telepedhessenek le a holtak és festők nyugalmát háboritani.

Hopp! czigányok. Pompás!

Festek czigány életet! Éljen!

Hirtelen talpra ugrok. Menjünk. Egy percz alatt a keritésen ácsingózok. Amott a czigánysátor, csak ugy zug a sok purgyé. No, annyi sokat nem tudok lerajzolni, de itt egy kis rongyos inges.

— Héj! Kis czigány! — kiáltok neki, — gyere csak, gyere hát kis czigány, adok egy krajczárt.

A krajczár roppant erővel hatott a kis czigány fantáziájára, ugy hogy czigánykerekezve rontott felém.

Megalkudtunk. Ő bejön a keritésen és én lerajzolom. Be is jött le is ült, hozzá is fogtam. De olyan vigyori képeket vágott, ugy kurczogott a füstös, hogy lehetetlen volt egy jó orrot rajzolni neki. Meg oszt' ő is mindig látni akarta meddig van már, ugy hogy mindig vagy Rákóczi orr, vagy a XVI sz. vitézé vagy zsidó orr lett belőle. Az meg rettentően mulatott rajta s mindig mondta:

— Ni már lába is van! Jé! azs a sár kánytyujá! De piros lájbit fessik!

— Mindjárt adok én neked piros lajbit, s hamarosan ugy vágtam — volna képen a gyereket, ha elnem ugrik, hogy ... erre aztán elszaladt. Bezzeg csalogattam volna

oldalon-
vagy a t
természe
vagyok
orfám és
ben, hosz-
gre lete-
tek. Nem
lmenni a
ndjobban
hez Ezt
a fejfa-
z, hogy
elégedve
gy ma-
b kriti-
gy fát.
g végre
össze-
rémület
talan, a
találni
meg-
Még
percz-
tehet-
an jol
rgya

7.80
4.50
3.30

13

91.4 - 22.75

11

meg rettentően mulatott rajta s mindig mondta:

— Ni már lába is van! Jé! azs a sár kánytyujá! De piros lájbit fessik!

— Mindjárt adok én neked piros lajbit, s hamarosan ugy vágtam — volna képen a gyereket, ha elnem ugrik, hogy . . . erre aztán elszaladt. Bezzeg csalogattam volna

— A katonai törvényszék és fogház ügyi ben tegnap d. u. határozott a jog és pén zügyi bizottság. Határozata értelmében java solja a városi tanácsnak, hogy 80,000 forin költséggel épitesse fel a katonai törvényszéke de csak ugy, ha a katonaság bérlet fejébe a bekerülési ár 6 százalékát megfizeti.

— Megbiv ás. Az 1873 évi XX. t. c végrehajtása iránt kiadott miniszteri utasitá 6 § a értelmében; tiszteletttel felkéretnek Igavató bizottsági tag urak, hogy a folyó é Március hó 29-tól, bezárólag April hó 7-i

91.4 - 22.75

— **Egy katona megölte magát.** A Nyuli
son levő honvéd sátortáborról jön a hir, hogy
egy póttartalékos katona b e l e ö l t
magát egy kutba. A rendőrség elrendeli
kut tisztitását közegészségi szempontból. Le
~~egy ember tragédiája ón a világ.~~

— **Magyar szarvasmarhák Párisban.** L u
k á c s Béla kormánybiztos táviratilag tudatt
a földmivelésügyi miniszterrel, hogy D u p u
franczia földmivelésügyi minisztertől nyert é
tesülés szerint, a magyar szarvasmarha a pá
risi világkiállitáson be fog bocsáttatni. D a
r á n y i Ignácz földmivelésügyi miniszt
azonnal intézkedett, hogy azok a gazdák, k
állatokat a kiállitásra bejelentettek, az előké
születeket megtegyék.

már tyukkal-kalácscsal, nagy örömömre visszis somfordált, mert még nem kapta meg krájczárt.

Oda adtam neki, de csak most sórjázotel igazán.

— Ne menj el kis czigány - kiabáloneki, — van még két krajczárom, neked adogyere. Gyere hát kis czigány!

Visszajött, de addig sose ült jól az akasztófa, mig csak oda nem adogattam neki pénzemet. Akkor aztán végleg ott hagyott.

Én se voltam rest, aló, utána, ugy kergettem összevissza a temetőn. De a kimocskos végtelen dühömre mindig kifogórajtam s még csufolt a repedt nadrágért. Pesze, neki semilyen se volt. Már azt hittemeg csipem, mikor visszaértünk az elhagyorajztömbhöz.

Felkapta a gazficzkó s neki a keritésnekihajitotta rajta. Azzal elkezdett sivalkodhogy dádé, dádé meg akarnak ölni! s mén téptem czibáltam, püföltem, egész fekesereg jött segitségére.

Most már rajtam volt a futás sora. nem tudtam elég hálát adni az égnek, homegszabadulhattam tőlük.

A „Hèczén" mentem haza. Tántorléptekkel, a futástól reszkető inakkal, és nylalló csipővel. De mind ennél nagyobb volaz ijedtség, mikor észrevettem, hogy hónomalól hiányzik a tömb. Hát még a páni félelem, mikor a nadrág is a szemembe ötlött.

Majd leültem rémületemben.

Még egy méla dráma hiányzik, azt kellene csatolnom. Szövege nincs, csak dallama. Három részből áll, egész szabályosan. Elsőcsöndes pityergés hazáig; második, hangajjveszéklés otthon; harmadik, utó büfögés.

3. Természet után való Rajzolás

— A szív diadala. A komoly hivatalo
lapban egy hir jelent meg, a mely bear
nyozza ragyogásával a szürke hasábokat. —
Hossza, hossza küzdelmeiről beszél az a k
csike hir, egy asszonyi szivnek a küzdelmei
ről, a melyet megviyott ezernyi elöitélette
szokással és családi törvénnyel. Az az asz

rajztömbbe.

Felkapta a gazficzkó s neki a keritésne
kihajitotta rajta. Azzal elkezdett sivalkodn
hogy dádé, dádé meg akarnak ölni! s m
én téptem czibáltam, püföltem, egész feke
sereg jött segitségére.

Most már rajtam volt a futás sora.
nem tudtam elég hálát adni az égnek, hog
megszabadulhattam tőlük.

A „Hèczén“ mentem haza. Tántorg
léptekkel, a futástól reszkető inakkal, és ny
lalló csipővel. De mind ennél nagyobb vol
az ijedtség, mikor észrevettem, hogy hónon
alól hiányzik a tömb. Hát még a páni féle
lem, mikor a nadrág is a szemembe ötlött.

Majd leültem rémületemben.

Még egy méla dráma hiányzik, azt kel
lene csatolnom. Szövege nincs, csak dallam
Három részből áll, egész szabályosan. Els
csöndes pityergés hazáig; második, hangd
jajveszéklés otthon; harmadik, utó bűfögés

Budapesti Közlönyben a következő hir jele
meg;

Stefánia herczegasszony özvegy trón
örökösné Ő császári és királyi fensége,
miután Ő császári és apostoli királyi Fe
ségének, mint legfelső családfőnek hozzá
járulását és beleegyezését kikérte és me
nyerte, jegyet váltott nagylónyai és vásár
naményi gróf Lónyay Elemér császári
királyi kamarás al, a magyar országgyül
főrendiháza örökös tagjával.

Mint egy bécsi távirat mondja, az e
küvő kizárólag egyházi jellegü lesz, a polgá
kötés elmarad. A szertartást, mint már em
tettük, Mayer Lőrincz, a Hofburg plébáno
végzi, ki Triesztbe való érkezéséről értesitet
a trieszti püspököt.

A bécsi butor.

— *Debreczeni história.* —

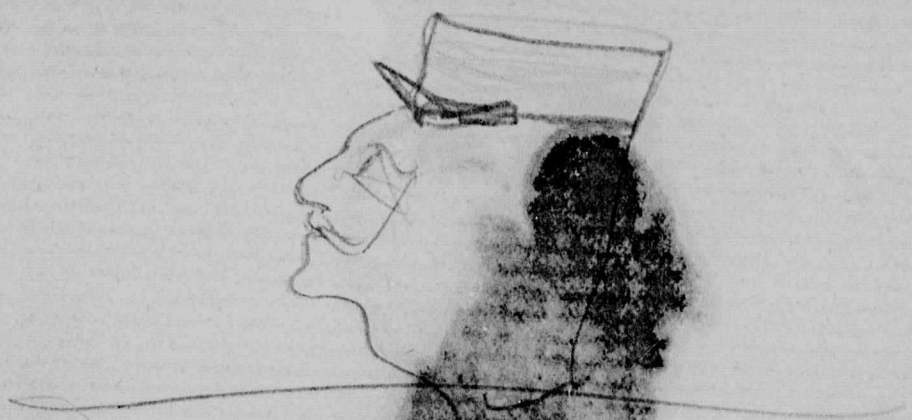
— A „Debreczeni Hirlap“ eredeti tárczája. —

Irta:

Móricz Zsigmond.

Zsuzsi néni kofa volt. Ott szokott árulni a Csapó utcza szegletén paprikát. Bizony szerves az, egész napon át ülni egy zsák fajta szegedi paprika mellett, hanem Zsuzsi néni nem ma próbálja először. Hej, régi cseléd ár ő, jó 23 esztendeje, hogy minden Isten nap ott ül, és kínálja a draga jóféle prikát, a melyeket ha a gulyásos husba,

Ez és az mutató
névmások mint
más-alhangzóval
kezdődő rövid
példamondatok

15. bújolidja a jenni.
Kedves daruszárnyas:
Nézd fel Péter, nézd fel
Mit látsz most az égen.
Látom uram, látom
20. Magyország [illegible] nádvi
Özveg Regináné
Terített asztalát:
Özveg Reginának
Terített asztala
25. Az [illegible]
kivirágozott

— Mit, aztán mit volt
ságos. Úgy kell
Bekászolódnak
suzsi néni, meg a szoméd,
jok meg a szoméd, de kell
ész deputáczió, de kell
vi sok butort akar haza
A hogy előtalálnak egy
ekváljak tőle, merre van
helyre őket, a hová
li egy
sig.
gy garral adja oda Zsuzsi
acsnyilásón keresztül. Re
d lássák ki ő. A ságor
nincsen

Budapest
meg;
örökösn
miután
ségének
jarulasá
nyerte, j
namény
királyi k
törendibs
Mint
kúvó kizárc
kötés elmar
tették, May
végzi, ki Tri
a triesztri pü

vagy a paprikás csirkébe, vagy akármi ételbe is beletesznek, bizony a nyála is csordul utána a magyar embernek.

De hogy szót ne szaporitsak, csak annyit akarok mondani, hogy egy nap is ott mikor egyszerre csak kiabálja a gyerek, hogy „Pesti Ujság!“

No, mondja Zsuzsi néni, mostanában minden nap a Hirlapot szoktam volt meg venni, hadd lássunk már egy pesti ujságot is.

— Gyere csak te! — int a gyereknek és megvesz tőle egy ujságot. Hozzá is fog azommód olvasni. Paprikás kofának nincs sok dolga. Ha jön valaki, hol nem, néha félnapig is el kell várni hiába, van ideje olvasni.

Végig is olvasta az ujságot eleitől kezdve. Ha már az ember pénzt ad érte, vegye ki a hasznát.

Na de egyszerre csak mit talál a végin a hirdetések közt: „egy egész butorzat, asztal, hat szék, divány:“ meg tudom is én mi csoda, szóval egy egész szoba butorzat, mondom az összes együtt véve 16, tizenhat forintért kapható!

— Tyhü gondolja a néni ennek már fele se tréfa. Tizenhat forintért annyi sok szép butor. És a hogy irva van: „finom, elegáns kivitelben.“

Épen most akarja férjhez adni a legkisebb leányát, a Julcsát, annak bizony jó lenne. Ugyis kell neki venni egyetmást, egy kis hummit, már a hogy szegény emberből telik

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

— Lunek a kapunak is, — kiálték, —

Mert bizony annak nem ugy jár a kezén a pénz, mint az uraknak — adni nehéz sok keserves kinlódással kell azért megszolgálni. Hát még meg spórolni!

De azért Zsuzsi néni is ott kuporgatott a komót alsó fiában egy pár forintocskát, a mit épen arra szánt, hogy valami effélét vesz rajta a Julcsának. No most itt a jó alkalom, olcsón bevásárolni. Mégis már olyan az ember, kán kán is csomót keres, — gondolkodott, mit csináljon. Merjen-é bizni a németben, vagy nem? mert hunczut a nimet!

— Ej, — gondolja, — lesz a mi lesz! Nyomtatott betü nem hazudik, felküldöm. El is ment az utalványon a pénz Bécsbe, mert ott lakott az a kereskedő a ki hirdette, — elküldte a tizenhat forintocskáját, ugy hogy nem tudott róla senki semmit; se az ura, se a leánya, se a többi gyerekek. Nehéz volt ugyan megállani, de nem szólt róla. Végin csattan az ostor. Az kaczag, a ki utoljára kaczag.

Épen a mult vasárnap hirdették ki Julcsát Pap Tóth Andrissal, a ki talyigás a zsidegón. Derék szál fiu, nem is iszos, megérdemli a lányt és a butort is.

Várja aztán Zsuzsi néni is, csak várja attól fogva mindennap a postát. Hát egyszer csakugyan jön a szállító-levél, hogy itt a sok butor a postán.

Teremtő egy isten, milyet fordult egyet erre Zsuzsi néni örömében. Szerette volna arra ölelni az egész piaczot, vagy tele szórni agyon, szivességből mindenkinek szemét-szált paprikával.

Bezzeg most már megmutatta aztán ottan a levelet. El is mondta az egész fami-

Geometria Geometria

2 / Δ ~ ha

Geometria

vagy a paprikás csirkébe, vagy akármilyé
ételbe is beletesznek, bizony a nyála is k
csordul utána a magyar embernek.

De hogy szót ne szaporítsak, csak any
nyit akarok mondani, hogy egy nap is ott t
mikor egyszerre csak kiabálja a gyerek, hog
„Pesti Ujság!“

No, mondja Zsuzsi néni, mostanába
minden nap a Hirlapot szoktam volt

---

nisztereinök, mint hallják, megjegyzete, hog
a szász képviselőknek nem politikai, hanem
tiszták és kizárólag *nemzetiségi* alapon alakító
körét nem tekinthetni olyannak, a melyet meg
lletne a politikai pártoknak az a kétségtele

gyen, szivesseg
t paprikával.

Bezzeg most már megmutatta aztán ott-
on a levelet. El is mondta az egész fami

— Gyere csak (e)... Hozza is i[t]
és megvesz tőle egy ujságot. Hozza is i[t]
azommód olvasni. Paprikás kofának nin[cs]
sok dolga. Ha jön valaki, hol nem, néha fé[l]
napig is el kell várni hiába, van ideje o[l]
vasni.

Végig is olvasta az ujságot eleitől kez[d]
ve. Ha már az ember pénzt ad érte, vegye
a hasznát.

Na de egyszerre csak mit talál a vég[é]
a hirdetések közt: „egy egész butorzat, as[z]
tal, hat szék, divány:“ meg tudom is én m[i]
csoda, szóval egy egész szoba butorzat, mo[st]
dom az összes együtt véve 16, tizenhat for[int]
tért kapható!

— Tyhü gondolja a néni ennek már f[ő]
se tréfa. Tizenhat forintért annyi sok szép
tor. És a hogy irva van: „finom, elegáns
vitelben.“

Mert h[ogy] [...]

liának a dolgot. Világos hogy örült nek
den ember, de legkivált Julis alig fért
rébe.

Persze lett nagy tanácskozás, hogy
zák haza. Andrisnak mindenesetre ott
lenni, a sógornak is van egy talyigája,
Kovács szomszéd is örül, hogy segithet
szen most ugy sincs kereset, egy kis
enni sem igen kap az ember.

Fel is pakolóztak a három talyi
majd csak haza hordják vele; meg se áll
a postáig.

A sógor jó ember volna, csakhogy i
mint a kutya és szeret csufolódni, meg
köt mindenkibe, szóval olyan kapcziás. H
getett ő kelme egy kicsit, minek küldik a
tán, hiszen ő csak jártas az effélében, t
hogy a vasuton szokott ilyen sok butor j

De a szomszéd derék ember, ez kiv
a rezet, szeret is oda mondogatni a sógorn
azt mondja hát, hogy

— Mir, azir mer hát igy uras! — E
aztán mit volt mit mondani, le volt főzve
sógor. Ugy kell neki, mit izgágáskodik.

Bekászolódnak aztán a postaudvarra.
Zsuzsi néni, meg Julis, meg Andris, meg
apjok meg a szoméd, — no meg a sógor
Egész deputáczió, de kell az, mikor az em
ennyi sok butort akar haza szállitani.

A hogy előtalálnak egy postást, rög
kiekzekválják tőle, merre van az ő butor
Beküldi egy helyre őket, a hova alig fér
be a rácsig.

Nagy garral adja oda Zsuzsi néni a
velét a rácsnyiláson keresztül. Ragyogott
arcza, hadd lássák ki ő. A sógor meg szer
lődik, hogy nincsen idebenn az a teméntu

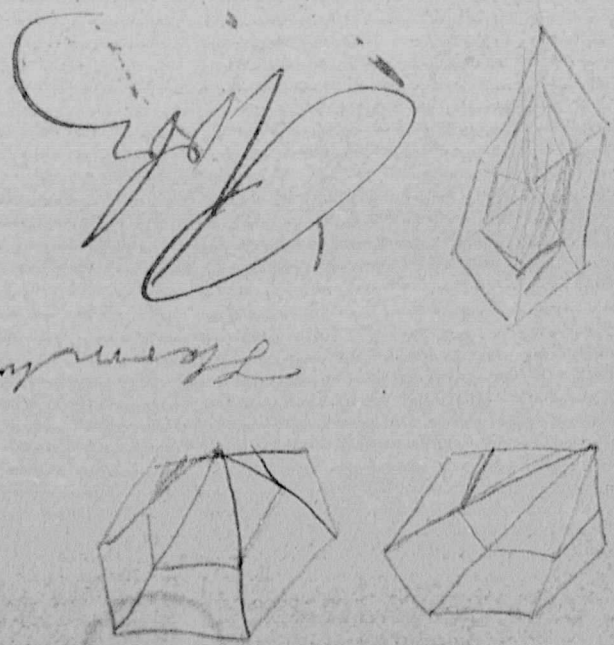
— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

Sötét erdő, hímes mező,
Susogja Istenről: Ez ő!
Madárdal és nyiló virágok,
Mindezt e könyv során találod.

Természet könyvében lapozz.
A természet keblén lakozz;
Ha ezt a könyvet jól megérted,
Örök derűben száll el élted!

Gáspár Imre.

A bécsi butor.

liának a dolgot. Világos hogy örült nek
den ember, de legkivált Julis alig fért
rébe.

Persze lett nagy tanácskozás, hogy
zák haza. Andrisnak mindenesetre ott
lenni, a sógornak is van egy talyigája,
Kovács szomszéd is örül, hogy segithet
szen most ugy sincs kereset, egy kis
enni sem igen kap az ember.

Fel is pakolóztak a három talyi
majd csak haza hordják vele; meg se áll
a postáig.

A sógor jó ember volna, csakhogy i
mint a kutya és szeret csufolódni, meg
köt mindenkibe, szóval olyan kapcziás. H
getett ő kelme egy kicsit, minek küldik a
tán, hiszen ő csak jártas az effélében, t
hogy a vasuton szokott

— A „Debreczeni Hirlap“ eredeti tárczája. —

Irta:

Móricz Zsigmond.

Zsuzsi néni kóla volt. Ott szokott árul
a Csapó utcza szegletén papriká. Bizon
keservés az, ugész napon át ülni egy zsá
jó fajta szegedi paprika mellett, hanem Zsuzs

— Annak a kapunak is, — kiálték, —

sok butor, hanem a szomszéd ujra lepipálja mikor azt mondja neki:

— No hát mert nem fért be, biztosan a kamarában van.

De a postás odabenn a csomagok közt kresgél, nézi a papirost is meg a katulyákat is. Meghökkennek mindnyájan. Még a sógor maga is nagyot néz.

Csakugyan onnét vesz fel egy katulyát a hivatalnok és odaadja ki a lyukon Zsuzsi néninek, a ki sóbálványá lett előtte, levegő után kapkod s alig birja mondani, hogy:

— Te-te tekintetes uram, én, mink a butorért jöttünk. Tetszik tudni a butorért, a mit Bécsből hozattam. A butorokért!

— No hát ez az, — mondja a postatiszt.

— E ez? — hüledezik valamennyi.

— No persze. Hiszen rá van irva, hogy b a b a b u t o r o k.

— Mi-micso-csoda?

— B a b a b u t o r!

— Mán hogy bábu?

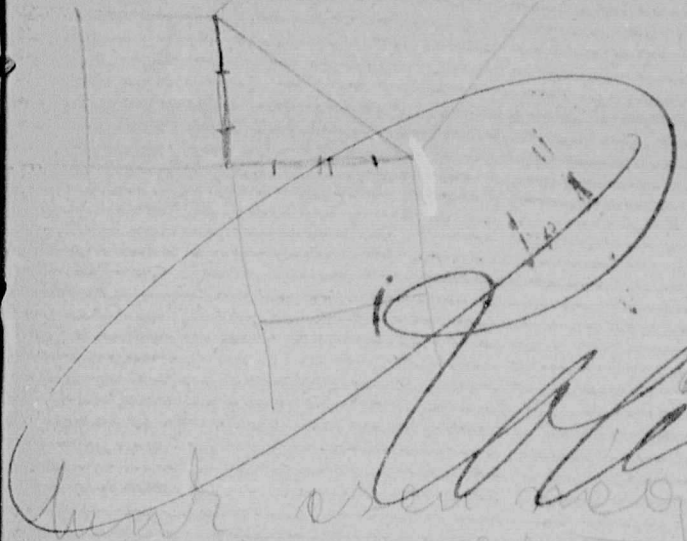
— No persze ide van ráirva a szállitó levélre is.

— Tyhü! a ki teremtette is, erre amarra — rikkant dühösen Zsuszi nénire az ura. Rászedtek asszony! Luvá tett a nimet, hogy az én istenem igy ugy.

Csak már a sógor ott ne lett volna. Mert ez olyan irigy mint a kutya, olyan e. hogy csuffá teszi a tisztességes embert a világ előtt is.

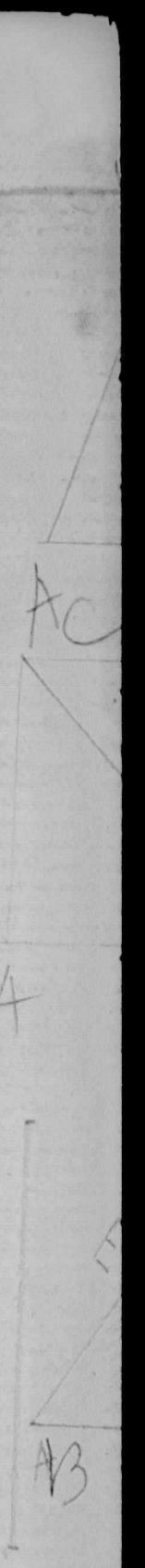
De én nem teszem csuffá. Mert az a legfurcsább az egész dologban, hogy igaz, megtörtént, csak épen a nevet halgattam el. No, minek bántsuk a szegény embert, ha a német sulyát is az érzi.

Pythagoras tétele

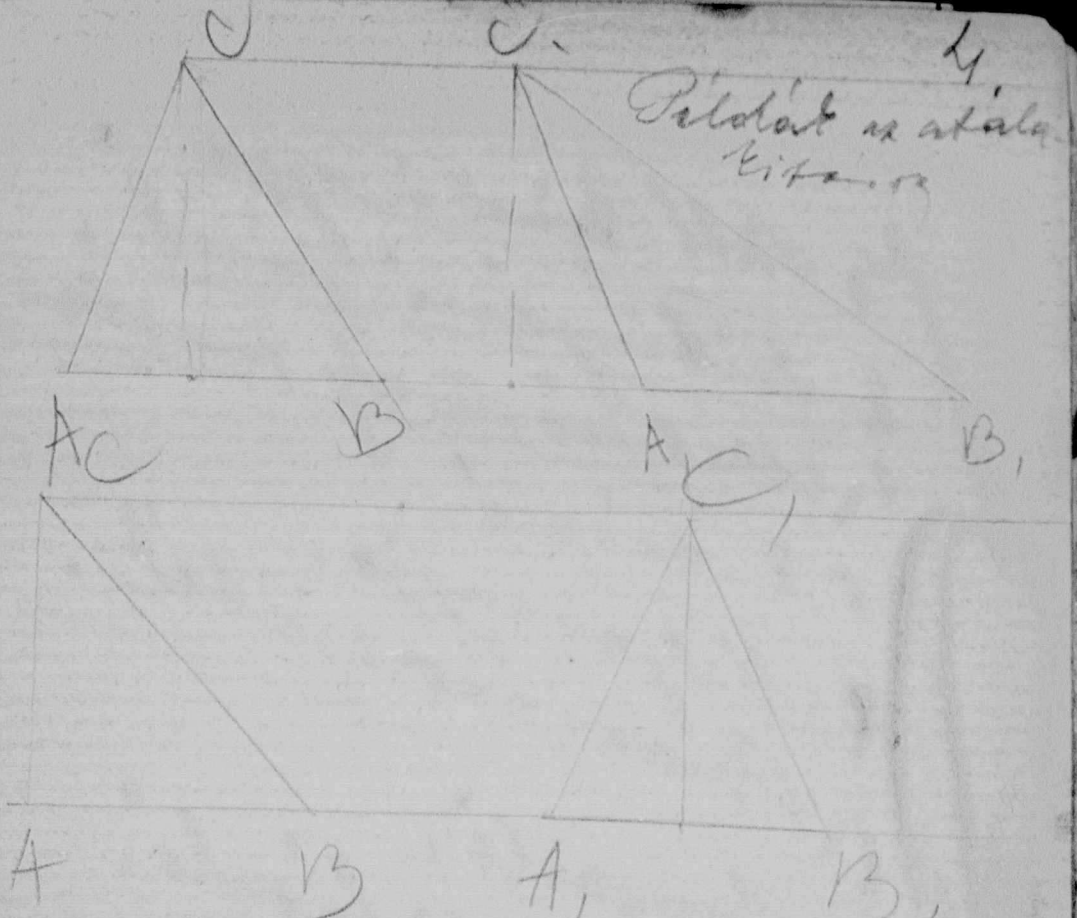
~~Átalakítás.~~

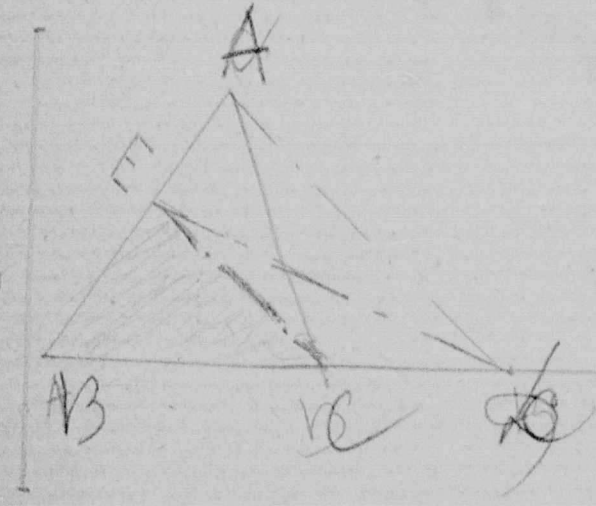
más alakú háromszögé
csak arra kell vigyázni
hogy az alap és magas
sági közti arány meg
ne változzék, mivel a
háromszögek területe az
magasság az alap és
magasságától függ.
Bármely adott alapú
két adott területű más a
lakú ABC és ABD
területű adottsága.

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

Példák az alaptételre

~~AB~~ D = a

B E ∥ ~~D~~ E

C D C =

△ B E E + A C E = A B C

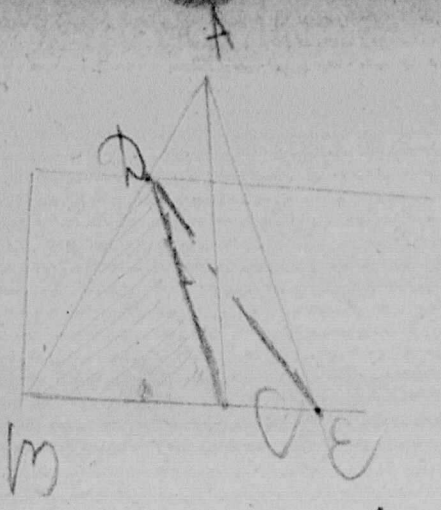
△ B C E + C D E = B D E

△ A B C = B D E

1 Bold Rajnot összefe-
2 szítsanak fiait.
3 Mátyás király Győrben.
5 V. László.
6 Mátyás anyja.
7 Budai harczjáték.
3 Hunyadi.
4 Hunyadi László.

— Lunek a kapunak is, — kiáltók, —

$CD \parallel AE$

$\triangle ABC = BDE$

$\sphericalangle BCD + CED = \sphericalangle DBE$

$\sphericalangle BCD + ACD = ABE$

Pallagi Gyula
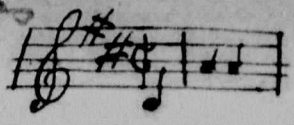
Pallagi Gyula

Pallagi Gyula

— Lunek a kapunak is, — kiálték, —

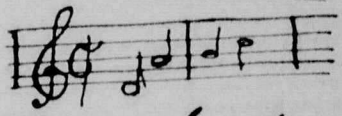
5. Hangtani elemzés

III. Zsoltár

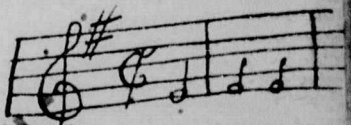
d, a, a, h, cis, d; d, cis h, a, gis, a, fis, fis, d, g, fis, e, d; a, a, h, a g, fis; fis, a, a, g, fis, e; fis, g, fis, d, fis, e, d; d, d, e, fis, gis, a; a, h, cis, d, h, a; a, a, a, h, a, g, fis, d, fis, a, a, gis, a; a, h, d, d, cis h, a d; d, h, a, g, fis, e, d,

IV. Zsoltár

d, a, h, c, c, d, c, h, a; d, d, d c, h, a, f, g, a; a, a, a, g, a, c, h a; f, f, g, a, a, b, a, g, f; a, g f, e, d.

VI. Zsoltár

e, e, e, d, d, e, fis, g, h, h, d, c. h, a, g; d, e, g, fis, e, h; d, d, c, h, a, g, e; a, a, g, fis, d, g, d; e, h, h, a, fis, e;

— A „De

A r
Nutzerné
vonatkoz
kadt, az
ben Nut
a szép.
körü jog
e két el
a hó ige
azért a
druszsza
általába
szellőne
zánk, jó
bedörzsö
véért.

Kü
rozoga,
olyan sz
ez lehet
szilárdan

Éle
a diákta
zálásban
szép fog
ják fel.
ellenkez
Soha n
Ped

— Ennek a kapunak is — kiáltá

TÁRCZA.

A No. 3.

— A „Debreczeni Ellenőr“ eredeti tárczája. —

Irta: **Móricz Zsigmond.**

A mi kedves háziasszonyunknak, özv. Nutzernénak az az elve a házi reperálásra vonatkozólag, hogy ha az apámra nem szakadt, az unokám is ellakhatik benne. Ellenben Nutzer kisasszony azt tartja, hogy szép a szép. S mivel ők mindaketten igen tágkörü jogokkal rendelkeznek a háznál, azért e két elvnek az a következménye, hogy bár a hó igen könnyen szivárog át a fedélen, de azért a fal alja gyönyörü szépen van kindruszszal bevonva. Az ajtó repedékei egyáltalában nem vetnek gátat a hüvös téli szellőnek, ha az vendégségbe készül hozzánk, jóllehet Nutzer kisasszony hetenkint bedörzsölteti petróleummal a szépség kedvéért.

Különben özv. Nutzerné asszony olyan rozoga, mint a háza s Nutzer kisasszony olyan szép, mint a kindruszszal befestett fal, ez lehet az oka, hogy mindaketten olyan szilárdan tartják be elveiket.

Élethivatása özv. Nutzerné asszonynak a diáktartás, Nutzer kisasszonynak a kurizálásban való gyönyörködés. Mindkettő igen szép foglalkozás, kivált ugy, a hogy ők fogják fel. Ugyanis egymással homlokegyenest ellenkező módon vélekednek e dolgok felől.

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

2.

Nutzer kisasszony ellenben — még hálásabb — ha neki szól az. Igy aztán mig egymással vetélkednek, mi harmadikok isszuk meg a levét és mondhatom igen jóizü szörpje van ennek a befőttnek. T. i. az a következménye a nemes versengésnek, hogy özv. Nutzerné asszonynak még nem volt diákja, a ki megfizette volna a kvártélypénzt és Nutzer kisasszonynak még nem volt udvarlója, a ki elvette volna őt.

Pedig sok volt. Már hogy sok diák és még több udvarló lakott ebben az udvarban. Hiszen ha jól emlékszem, őseink a kollégiumban már ismerték özv. Nutzernénak ezt a jó szokását, bár nem ismerték Nutzer kisasszonyt, mert ő még akkor nem követelte magának a „nagysád“ titulust.

Özv. Nutzerné asszony egyszer kártyát vettetett, egy czigányasszonynyal. Nem azért mondom, mintha talán különös volna ez, mert ő vettetett máskor is, mindig, ha czigányasszony akadt a bokorba. De azért nevezetes az az eset, mert akkor először jósolta meg a czigányasszony, hogy Nutzer kisasszonyt egy diák fogja elvenni, a ki a No. 3 ban lakik majd. Az a czigányasszony azóta minden héten bevetődik véletlenül és minden alkalommal megjósolja ugyanezt.

Azóta nagy becsben van a No. 3. Kitüntetés a ki elnyeri. Jákób hét esztendeig szolgált Rákhelért, a No. 3-ért elég három esztendeig lakni az özv. Nutzerné asszony udvarában. De addig aztán kell is lakni. Soha nem volt még eset rá, hogy ifjabb nemesdék nyerte volna el. Ám meg is ér-

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

de egynek adatik — persze igy könnyebb találgatni, hogy ki lesz a választott, illetőleg választó. Ára öt frt. Fütés hivatalosan nem adatik, mert a diákok nagy fapazarlók, de elég, ha egy mázsa fát beszerez a boldog birtokos, nem is tudja elégetni a sok kedveskedésül behozott kosárfa miatt. Amellett szép szoba. Két ablak van rajta, az ablakközök élénk zöldre meszelve. Fala vörös, alól a kisasszony maga kindruszolja be hetenként szombaton s ezért a hét utolsó és a jövő hét első napján használhatatlan a kellemes illat miatt. Az ajtót, ablakot, asztalt, széket, sifont, diványt, na ezt nem, de a többit hetenként kétszer kenik be petróleummal, hogy szép legyen stb.

És ezért érdemes lakni e szobáért. És nem is olyan könnyü bejutni oda. Rendesen van három, négy aspiráns a többi szoba lakosai között, akik szinte élel-halál harczot vivnak érte év végén s egyforma hódolattal fordulnak Nutzer kisasszonyhoz választásért. S Nutzer kisasszony rendesen nem szokott választani év végén, mert ilyenkor várja az előbbi No. 3-as nyilatkozatát, a ki rendesen nem nyilatkozik. Csak a jövő év elején vallja be piruló arczczal és dobogó szivvel, hogy ki légyen a választott, mikor is a többiek nem vivnak tovább élet-halál harczot, hanem elmennek jobb szállást keresni és — bizonyára találnak is.

Igy folyik ez évről-évre. Igy volt ez mindig és ha nem csalódom, valamikor azt tartottam, hogy igy is lesz mindig.

Pedig egyszer nem igy lett, hanem

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

4. A kiröpült diák urak (Nutzer kisasszony poetikus hasonlata) soha sem tértek vissza. Ámbár a kártya még mindig jövendőlte, hogy a No. 3-as az lesz az igazi és özv. Nutzerné asszony még mindig nem csóválta a fejét miatta és Nutzer kisasszony is szentül hitte, mint az irást, hogy egyszer beteljesedik. A tető pedig nyugodtan korhadt tovább, s a heti kétszeri petróliumozás egyszer sem maradt el. A diák urak szépen besétálhattak most is özv. Nutzernéhoz reggelizni, s nem fizettek a lakást és a diák urak lelkesen csapták a szelet Nutzer kisasszony kötője mellett. Ugy ment minden, mint a karikacsapás.

Ugy ment minden, mint a parancsolat és ekkor csapott le a sistergős tüzes-kő. Ámbár ehhez épen nem lehetett hasonlitani Répás urat, mert ő volt az, aki szép alázatosan beállitott egy reggel özv. Nutzernéhoz, fel sem merve emelni a szemeit Nutzer kisasszonyra, azzal a kéréssel, hogy fogadja be az udvarába szive végheteten jóságától indittatva, mert őt kidobták a régi helyéről, mivelhogy nem fizetett.

Özv. Nutzerné nem vette szivesen a kérést. Nagy oka volt rá. Először is, nem fizetett, azért bocsátották el, már pedig ő büszke volt a diákjaira, hogy azok nem afféle léha ficsurok, akik nem fizetnek. Meg aztán péntek is volt, s e miatt motyogta, hogy :

— Nem lesz az ur állandó, nem lesz. — Hanem olyan alázatosan ült Répás ur a nádszéken, hogy meg kellett szánni, ha annyi szive volt is, mint egy mákszem, pedig volt annyi szive.

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

Meg is szánta, azt mondta néki:

— Nem bánom, ha, mert máshová nem lehet, nálam ez a rend, nem bánom ha a 7 ik szobába költözik.

A 7 ik szobába. Micsoda megalázás. A 7-ik szobába, ahol senki sem lakik, — mert belefoly a hó, viz. És még tenni is ilyen ajánlatot. Felnőtt embernek, rettenetes. — Nutzer kisasszony el is pirult bele, pedig jól látta, hogy megérdemli ez a mamlasz, csak egyszer sem mert ránézni az ő piruló arczára.

Répás ur alázatosan felállott, összehuzta magán ócska köpenyegét és köszönt, nem merve ránézni a Nutzer kisasszony viruló arczára. Bement a 7-ik szobába és leült az ágy szélére.

Sokáig nem jött ki. Özv. Nutzerné asszony már nem tudta mire vélni a dolgot. Nutzer kisasszony regényes képzelettel már azt festegette, hogy felakasztotta magát a 7-es, s ezt a szellemes ötletet sietett közölni a 3-as urral, kérve mindenre, a mi szent, hogy nézzen be hozzá és vágja le, ha kell a kötelét, — vajjon nem a nyakkendőjére izélte fel magát? A 3-as ur benézett és rögtön biztositotta az ajtón leselkedő Nutzer kisasszonyt, hogy nem a nyakkendőjére kötötte fel magát, hanem — ott ül az ágy szélén az az ur.

Nutzer kisasszony sietett özv. Nutzerné asszonyért és igy, mint egy tekintélyes sereg vonultak be a 7-be Özv. Nutzerné kissé, Nutzer kisasszony nagyon kiváncsi természetü volt, igy érthető, miért óhajtottak bővebb információt szerezni az uj lakóról.

— Ennek a kapunak is, — kiáltók, —

Répás ur beléptökre összerezzent és alázatos tartását, még alázatosabbra változtatá, várva a következőket.

— Az ur nem akar a pakkjáért menni?

— Nem, — nyögé Répás ur.

— Miért nem, hiszen csak elhozhatja talán ide, miért nem megy?

— Nincs, — sóhajtá Répás ur.

— Nincs? — kérdé meglepetve özv. Nutzerné. — Hát hol van? Még uram soha, sem volt olyan lakóm, a kinek semmi holmija sem lett volna. Lefoglalták talán?

— Nem! — susogja Répás ur.

— Vagy zálogházba tette? Uram, soha egy lakóm se tette zálogházba, a holmiját. Mondja, zálogházba tette?

— Nem, — kesergi Répás ur.

— Nem, hát kirabolták?

— Nem, — zokogja Répás ur.

— De uram, az istenért, csak nem tesz óvá? Hát sohasem is volt semmi holmija?

— Nem, — bugja kétségbeesve Répás ur.

— Lehetetlen! — Özv. Nutzerné asszony belátta, hogy ezzel az urral lehetetlen beszélni. Nutzer kisasszony is belátta, ezért mind a ketten kivonultak, Répás urat legalázatosabb összerogyásában hagyva hátra. A kivonulás a legnagyobb méltatlankodással ment végbe. Micsoda ember, hallatlan. No. 3-nak volt mit hallgatni róla, s ha ezer nyelvvel szólott volna is, alig tudott volna megfelelni a kérdések özönére, a melylyel elhalmozták özv. Nutzerné asszony és Nutzer kisasszony.

Répás urról tényleg senki sem tudott

— Lunek a kapunak is, — kiálték, —

semmit. S tekintve, hogy ez az ur csak most szeptemberben jött ide valahonnan Erdélyből, s ő maga-magától ugyan két igét ki nem mondott negyedfél hónap alatt, nem is lehet csodálkozni rajta.

Annyi nyilvánvaló, hogy theologus, I. éves vagy öt hat éve tette le az érettségit s még nem szólott időszaki colloquiumon egy árva krükköt sem.

De ez mind nem elégité ki özv. Nutzerné asszonyt, még kevésbé Nutzer kis asszonyt.

Eddig elfelejtettük megmondani, hogy Nutzer kisasszonynak kiváló tehetsége volt a vallatásra s ő azt igen jól tudta is. Például, csodálatos élénkséggel vallatta a No. 3-as urat, ha levelet kapott; kitől kapta? mi van benne? ugy e szerelmes levél? ugy-e szép lány irta? ugy e feleségül veszi ha elvégzi az iskolát? Ugy-e ismeri a czigányasszony jóslatát? Ugy-e... stb.

Ime, soha szebb alkalom e magas tehetség érvényesitésére, mint ez és Nutzer kisasszony rögtön fel is fedezte a megbecsülhetetlen alkalmat. Azonban visszaemlékezve a Répás ur külsejére, modorára, nemcsak hogy kevés okot talált a reménységre, hanem nagyon is kész volt elcsüggedni. Merengéséből özv. Nutzerné asszony szava rebbentette fel.

— Ugyan küldeni kellene annak az árva madárnak egy kis fát, mert megveszi az Isten hidege.

Nutzer kisasszony helyeselte ezt a jóakaratot és sietett a vén Mári kapusnét, — aki egész cselédség is volt egyuttal, — elő-

— Ennek a kapunak is, — kiálték, —

keriteni, hogy beküldjön vele egy kosár fát, önkénytelenül reménykedve, hátha alkalom nyilik a vallatásra.

A nap hanyatlott lefelé, pirosra festette az ablakot és Nutzer kisasszony orrocskáját ezt ugyan nem annyira a napsugár, mint a czinkék iránti rokonszenv okozta.

A vén kapusné morogva czipelte a kosarat, szidva minden éhenkórászt. Benyit a 7-be, a hová teljes pompával, hideg ragyogással ömlött be a rozoga ablakon át a nap minden sugara. Leteszi a kosarat, hogy csak ugy dobban, kiönti a fát, hogy csak ugy menydörög, de a Répás ur alázatos alakja hajszálat sem változik, ugy ül az ágyon, mint valami szobor, — vagy valami lisztes zsák.

— Rakja is meg a tüzet. Hallik egy csengő hang és mint az itélet harsonája, — szól Répás urnak.

Meglepetve, mint a galván áramtól érintett békaczomb, összerángatózik és felnéz, s ime ott áll előtte Ő! Ó! Ő! Mint egy angyal.

Sajnálom végtelen, hogy Bourget urhoz még nem járhattam iskolába, mert gyenge készültségemmel ez idő szerint nem vagyok képes leirni, micsoda hihetetlen óriási változás ment végig Répás uron.

Csak tényeket tudok mondani. Répás ur, mint láttuk meglehetős méla természetü volt eddig. Nem mindig volt olyan. Óh valamikor, mig le nem tette az érettségit, elég élénknek ismerték. Nem hasonlitott ugyan semmiképen ahhoz a csikhez, melyet emlegetni szokás, de nem is lehetett hamvába

— Lunek a kapunak is, — kiálték, —

holtnak mondani. Hanem jött egy pillanat mikor az ifjui fogékony sziv lángra gyuladt' — és jött egy pillanat, mikor két piczi kis czipőcske ezt a lángot letaposta. Részletesebben nem szükséges ez eseménnyel foglalkozni, — konstatálhatjuk, hogy azóta ilyen félig elő, félig halott Répás ur.

Sokáig nézte mereven, átszellemült arczczal az angyalt, ki végtelen zavarában pirulva, remegve állott az ajtó küszöbén és óh be szép volt szép téli prémes kabátjában.

Sokáig nézte ez angyal prémes téli kabátjában Répás ur, végre komolyan, szeliden megszólalt:

— Kisasszony, én szeretem önt.

Nem állitjuk, hogy a kisasszony, Nutzer kisasszony most először hallotta ezt a kijelentést, de biztosak vagyunk felőle, hogy az soha ilyen hatást még nem tett reá. . . .

De mért folytassam tovább. Lehanyatlott az özv. Nutzerné asszony udvarának napja. Másnap felmondott özv. Nutzerné asszony a No. 3-asnak, a ki sietett is jobb szállást keresni, mert máskülönben négy évi szállásbért követelt volna rajta, a lelkileg teljesen átalakult Nutzer mama. Igen, ez után ez a neve.

Felmondott, mert hiszen megjött, a ... megfeleljen a jóslatnak, helyet kellett neki adni a No. 3-ban, hogy szóról-szóra beteljesedjék, a mit a czigányasszony ma ismét megjósolt, — hogy Nutzer kisasszonyt egy diák fogja elvenni, a ki a No. 3-ban lakik.

— Lunek a kapunak is, — kiálték, —

— Ennek a kapunak is, — kiáltják, —

Sokkal szebb mint azelőtt!
Bujót nem is veszi észre
Vígasztja a kisleánya.
Föléje készült durva ozsrat
Könnyével letörölgeti
„Ugy-le édes gyermekem,
Hogy, mint vágy mondd el
nekem!"

Felsohajt György mélyen, hosszan
Reátekint a szegény asszony
Bubánatos jó fiára
Könnyektől ázó két arczára.
„Fiacskám az Istenért,
Mondd, mi bánatod ért?"
„Édes anyám ne is kérdjed!
Szivedet szakad ha megértéd."
„György csak nem a mi sivárságunk
Édes anyátokhoz fiára.
Mond el édes gyermekem
Bánatodat énnekem!"

György ránéz mondja szakgatottan:
Beesülettel kaladoztam
S a fürtelen ember karjait
Messze földön magasztaljak,

Nyertem-fényt a nevemre,
Szép kis szívet szívemre.
Jól anyám-ka ismerned őt
Azt a kedves azt a szép nőt.
Magyarázd meg hogy ha látnád,
Magyarcsinak édes lányát,
Ki rongyom nyűg szeretett,
Por vakít-o meg nem vetett."

De az apja gőgös, tiszka.
Tüske volt-am neki, tüske!
Ki is vetett a szeméből
Boldogságom ígéretéből.
Most hát anyám itt vagy jó,
Hát-meg is halhatsz
Hozzá meggyar édesanyja,
Fiatis hajat simogatja.

Egyszerű.

6.

Kedely állapotot jelentő igéknél rendesen mind a magyarban, pl. tisztel, ére, ett, —, szeret, ére, ett, —,

Az állapotkatározó, az egyetlen, mely az alanyra is vonatkozik.

Sibet, ult 3. személyre.

Z, s, sz, zs, végű igék a felszólító mód 2. a 3. személyragot elhagyják.

A magyar egyszerű tárgyas ragot, azaz

szeretni az ő tanítványait,
kitüntetni a szó főértelmében
és az azon vagy
ittlevő valóságos

beesve néztem a magas kőfalra.
— Ennek a kapunak is, — kiáltják, —

A = 1200 42 | 504, 1260 | 12 × 42 = 233
B = 2100 60 | 1260 " | 21 × 60
C = 1600 35 | 560 "

233

3734

42 × 12
84
504

60 × 21
120
1260

35 × 16
35
210
560

$A = 1 \cdot 2 \cdot 3 \cdot 4 \cdot 5 \cdot 6 \cdot 7 \cdot 8 \cdot 9 \cdot 10 \cdot 11 \cdot 12 = 479001600$

$2 \cdot 3 \cdot 5 \cdot 6 \cdot 10 \cdot 11 = 19800$

$A : 19800 = 24192$

$24192 \cdot 11 = 266112$

$266112 \cdot 10 = 2661120$

$2661120 \cdot 9 = 23949080$

$23949080 \cdot 8 = 191592640$

$191592640 \cdot 7 = 1341148480$

$1341148480 \cdot 6 = 8046890880$

$8046890880 \cdot 5 = 40234454400$

$40234454400 \cdot 4 = 160937817600$

$160937817600 \cdot 3 = 482813452800$

$482813452800 \cdot 2 = 965626905600$

$965626905600 \cdot 1 = 965626905600$

$965626905600 : 11 : 230$

-33

beesve néztem a magas kőfalra.
— Ennek a kapunak is, — kiálték. —

Laba Rp 800 Rp 600

A = 800 Rp	6 kg	2 × 2	7	1 = 600
B = 900 "	6 "	3 × 4	6	3 = 180
C = 600 "	12 "	2 × 6	6	3 = 180
			14	7 960

960 : 14 = 3

420

- 0

4 1/2 x 4

A = 5 " 12 " | 1 × 4 | 4 = 166 2/3

B = 9 " 15 " | 3 × 3 | 9 = 375

C = 6 " 20 " | 2 × 4 | 8 = 333 1/3

960 : 21 = 41 6/21 | 875

- 35

140

140

31

0 0 0 - 3 - 6 0 | 2 3 0 | 2 0 | 1 2 | 1 5 | 6 | 3 | 2

B 3 " 6 " 20 | 12 | 15 | 6 | 3 | 2

A = 1 1/2 3 1/2 4

Szárazanyag

Ha szárgyak minőséget figyelembe nem vesszük, csupán annyit vagyunk figyelembe, hogy bizonyos rész hányizot van meg benne, akkor a szárgyak mennyiségét fogalmához jutunk. A mennyiségben foglalt részek szaporodásával a mennyiség növekedik, a benne levő részek fogyásával csökken.

A mennyiségről tanító tudományt ~~matheseist~~ nevezzük aritmetikának. Vannak folytonos és elkülönített mennyiségek folytonos pl: vonal, ~~felület~~ stb. mert sehnek a legkisebb része is ugyanaz. Elkülönítettek: két ember, állat, ~~stb~~ mert azokat ha kisebb részekre osztjuk nem ugyanazon fajta mennyiségek.

A folytonos mennyiségekhez tartozik a tér — az elkülönítettekhez a számmennyiség.

Jegyzetek.

a latinban két fogalmi
csoportot találhatunk az első
személyű é változik.

A latinban a bemu-
tató igét egyes 3. személyű
használjuk általános alanyú
kijelentő mondatokban pl.
pictor - festő
pictor - festenek

A magyarban is vannak
alanyvedő igék ezek az
-ik végű szenvedő-ikes igék.
főalanyvedők. fürdik
fürdik, lesz, lik pl.

Határozat minőségét főnévvel kifejezni magyarul főnévvel
hogy bizonyos rész kimaradt van megjelölve, akkor a fordítás mennyire -

beesve néztem a magas kőfalra.
— Ennek a kapunak is, — kiálték,

Debreczen, Fordítás Phaedrus.
-ból

Liber primus.

I. Prologus

Aesopum a malo aniculae jocatum, dixit
gozott, azt is elsőrendben versek-
be szedtem. Könyvecskémnek
kétszeres haszna lesz: először mivel
mulattat, másodszor, mivel okos
tanácsokat ad az életre nézve.
Ha mégis gőgösködni akar valaki,
hogy nemesak az állatok, hanem
a fák is beszélnek azoknak jusson eszé-
be, hogy mi csak költött mesékkel
traktálódzunk.

(II – XXIX)

Liber secundus

Aesopus rossz meséi tanulságos jel-
lemből állanak, és sokkal gondolja
arra, hogy azoknak hasznát vegyék,
mintsem kijavítgatni a tévedéseket, és a
bibákat és hogy magát elmejét
ékesítse a kedvelt olvasni szeretők
emlett.

bcesve néztem a magas kőfal[illegible]

— Ennek a kapunak is, — kiélték, —

Alejandro

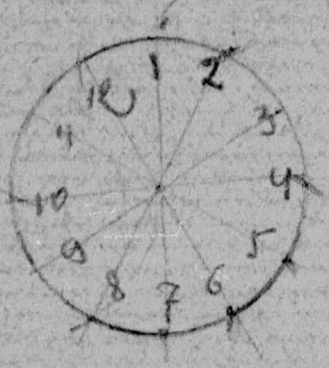
Fórizsné Földvary

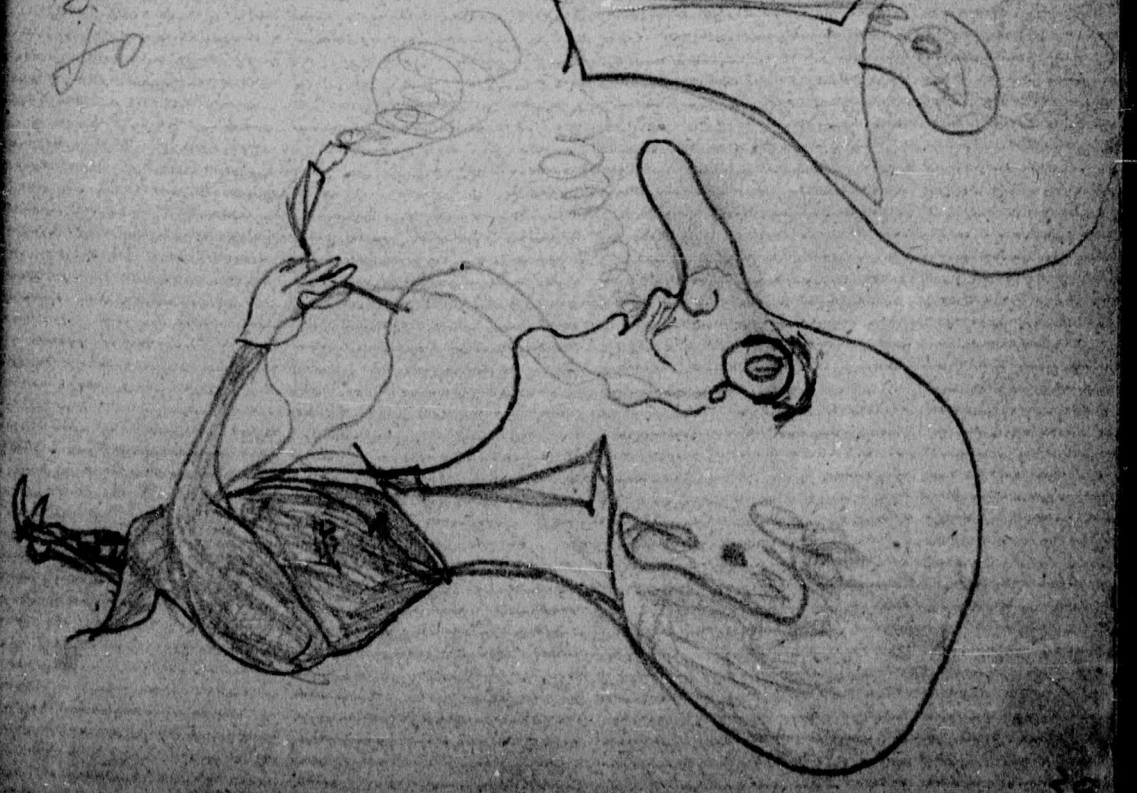
Bozóriczky F.	4	3	2	I
Oláh Béla	4	3	2	
Mónica Istvan	1 4	4	4 2	II
Mónica Dezső	3 4	4	4 3	

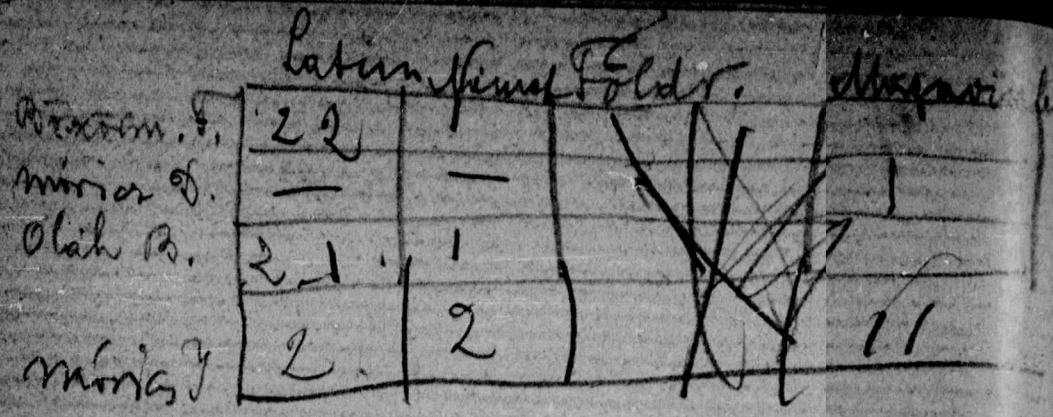
jeles
jó
jó
jó
elégséges

Földrajz

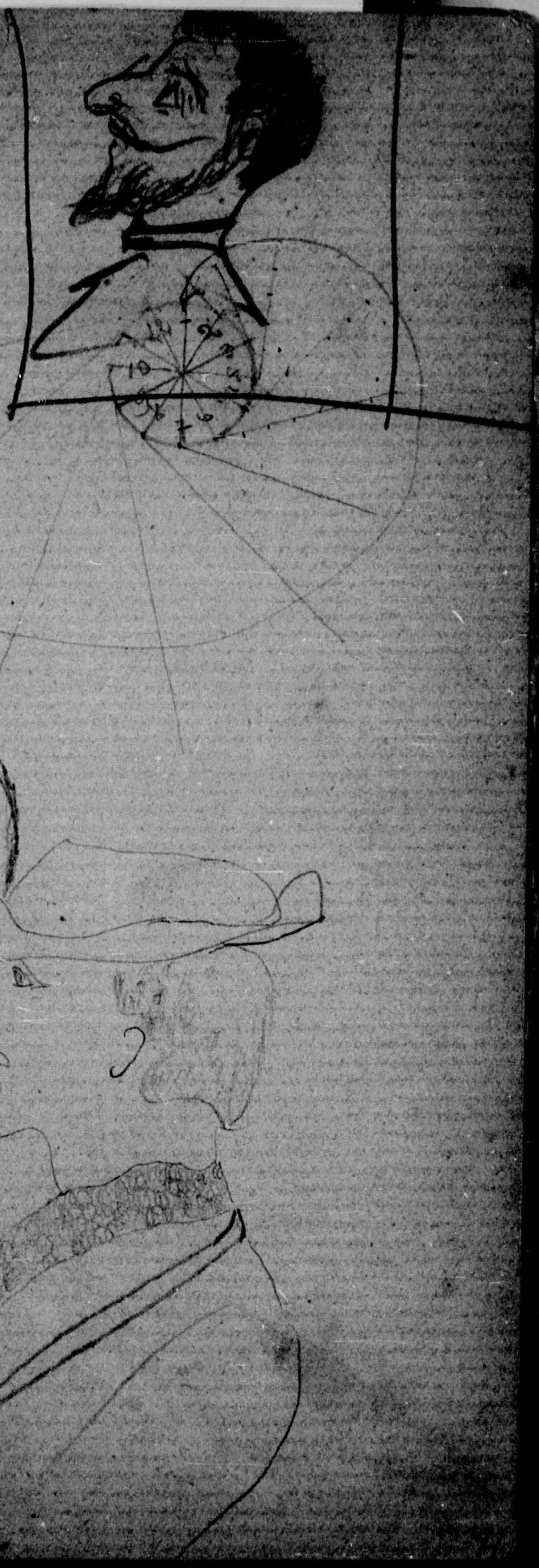
1	1
2	
12	11
3	

bcesve nézem a [illegible]
— Ennek a kapunak is, — kiál[illegible]

Vallás
Latin
Történet
Természetrajz
Magyar
Német
Mennyiségtan
Földrajz
Ének
Torna

— Ének a kapunak is —

Magyarország története
Szt. Istvántól I. Ferdinandig.
Versekben.

I

István vala első királya hazánknak
Kiszent melléknevet vivott ki magának,
Mert a durva pogány hitet kiirtotta,
S a keresztyén vallást megalapította.
De a pogány hivők gyorsan felkeltek,
S az ősivallásért fegyvert emeltek.
Somogyvár a kappány is Erdélyrészre,
Ajján Gyula állt a forrongók élére.
De Istvánt csalta hegyiszte mindkettőtől,
Mert Isten állott a jó királynak mellette.
Ez időtől óta a keresztyén szeretet
Boldogítja mindig a magyar nemzetet.
István a mily hegyes oly bölcs királynak
Hasznos történetét nyert a nép általa.
Ő törvényeit mellé jó kormányt szervezett
Vásárt, országbirót, főispánokat tett,
A kik igazsággal ítéljék a jókat
S szigorúan büntessék a törvényrontókat.

Méltán mondja tehát a történet róla:
István volt hazánknak megalapítója,
Mert vallás és törvény szent kétőrszellem,
Ugy védi a hazát az ingyészet ellen.

II.

István után Péter bitorolta a trónt,
Ki könnyelmüi, kedélyes és zsarnok király volt.
A magyar nemzetet gyalázta, gyülölte,
Egész környezete idegen szint ölte.
Németek, olaszok tanácsával élte
Kik az ország kincsét pazarolták vélek.
Ezért a magyarok a trónból kitették
És helyére Aba Sámuelt ültették.
De mivel Aba is zsarnokká lett rögtön,
Ismét Pétert hivták a királyi székre,
Ki mintha egy jogával ujolag élt,
Királyi pálcáért kolduskodott vérét.

III.

Endrével ujra az Árpád ősi vére
Emelkedett hazánk királyi székére;
De alig lépett be már a pártos Vatha
A pogány vallásos nippel foltámada.
Gellértet egy
A keresztyéneket irtották, gyilkolták,
Gellértet egy hegyről a Dunába dobták.
De Endre a rendet viszaállította,
S a keresztyén vallást megszilárdította.

Henrik császár Kétszer rontott országára
De mind a Rétizben igen rutul jára.
Onfosan Kiüzte Béla az országból;
A Vértes hegy maig beszél csapásáról.
Ezért a Koronát Bélának ajánlta,
De fia születésén e tettét megbánta.
Hálátlanul zsarnok Béla életére
Melynek testvére karcsán gyászos eredménye
A vigzetes csata a Tisza áltörtént
Béla győzött Endrét a harcban megölték.

IV.

Béla az országot jó rendben tartotta,
És a közjólétet előmozdította.
Megtiltá a népnek a vándor életet;
Helyreszté az ipart ezért pénztvereitett.
Vatka fia Jánosnak kivével
Az ősi vallásért újra fegyvert emel,
De Béla leverte a lázongó népet,
És a Keresztyén vallásnak erőre lépett.
Meghalt Béla szerint három évben,
Csak három évig ült a Királyi székben.

V.

Salamon sok bajba keverte a hazát,
Rossz tanácsadóinak hallgatván nagyszavát.
Vitál, az álnok emberé, Gejza, László állan
Felingerlé őt, és az ingadag jellemen
Vitéz nagybátyjait üldözni kezdette,
Mely miatt országát istrónjától vesz-
A döntő ütközet Mogyoródnál történt,
Hol Gejza és László, sergit összetörik,

Gonosz Vigh elesett a csata hevében,
Salamon a Király meghalt szánnivalóban.

VI.

Első Gejza Király bölcsen uralkodott,
Bár Salamon reá többször ólálkodott;
De csak három évig ült a Királyszékben
Véletlenül meghalt ezerkétszáznégyben.
Fivér Szent László örökölte a trónt,
Kialatt országunk erős hatalmas volt.
Horvát, orosz, bolgár rettegte hatalmát;
Adria partjáig terjesztő uralmát.
A rabló Kunokat keményen megverte,
A Jászföldön őket megtelepítette.
Alapított számos templomot és várat,
Hasznos törvényekkel látta el országát.
Örök nyugalomra Nagyváradon lépe.
Három évig ült ő, gyászt a nemzet érte.

VII.

Kálmán Királyt a nép Könyvesnek nevezte,
Mert tudós ember volt, a könyvet szerette.
Szent koronájához Dalmáciát fűzé
A rabló keresztes hadakat elűzé
Azok üldözését törvénnyel tiltotta.
Mert ily szellem nem volt és nincs a világban,
Tudatlan az Isiász ilyen babonákban.
Testvérét Almost is ártatlan Vak Bíró
Hogy megakadályá magyarok világ.
Mert Kinai bűnért az ártatlant bántja
Arra méltán száll a gonoszok átka.

VIII

Kálmán hünyta utáu egy fél századon át
Öt Király viselte a magyar koronát:
Második István, a Kinek leg főbb tette,
Hogy a Kis Kunokat megtelepitette.
Vak Béla, a Kinek nője szerb Ilona
Rossznézzo a sok fűrra veszélyt hozta
Második Fejza a szepessig bródalyfe
Az iparüzö szászfajt telepitette be.
Harmadik István a tróntól megfosztani
Hasztalan akarták gonosz nagybátyjai;
Koronáz noához kü marasalta nemzet,
A bitorló László és István elveszett.
Öt Király alatt rontott görögzellem,
Fattyarpaser, parazlás, erkölcstelen jellem;
Ragadta a nemzetet, melynek gyásszonyomát
Sajnosan érzé a haza szazadon át.

IX

Harmadik Bélát a görög nevelték
Azért egyelőre nem igen kedvelték;
De midőn országát bölcsen elrendezte.
Elvesztett részeit mind visszaszerezte:
Teljesen megnyerte a közszeretetet,
Ja nemzetünk egyik kedvelt Királyalatt.
Imrének sok bajt okozta testvérével
A nyugtalan vérü parazlás Endrével,
Mignem egymagának immár ő is tábort
Elfogta s eltárta öt Vienne várában

X.

Mázoltt Endrének néje kormányozott,
A kit a hazáros sok bajt, zavart hozott.
Mignon Bánk-Bán főur tőb-alól eltette,
S a gyülölt nőtől a hazát megmentette.
A szentföldet is meglátogatta Endre,
Mialatt gyült a sok baj belviszály rendre:
Elitélve nőtét bérbelaz országot
A népnyomorgatók telőpontra hágtt.
Endre hozzá nyúlt a haza fájdalmát,
Kibocsátotta a kincsarany bullát,
Mely a sérelt nemzet jogainak őre
S biztositéka lőn minden jövendőre.
De a mélyebbet már ez sem gyógyitá be
Hanyatlásnak zülyedt a haza rendébe.

1.

2.

3.

4.

5.

6/a.

6.

7.

8.

1. 1899. Schopenhauer olvasása körben. T. Kiss Pál.
dec. 30. Szerző Debreczeni Ellenőr.

2. 1900 Eszmék az utczán. Mórica Zs.
jan. 6. szerző. Debr. Ell.

3. 1900 Rózsika beteg.
jan. 11. Szerző. Mórica Zs.
Debreczeni Ellenőr

4. 1900 A bicska. I=ső ízben
jan. 24. Szerző. M.-Zs.-
Debreczeni Ellenőr.

5. 1900. Margitka.
jan. 9. vers. M.-Zsigm.
Kisujsz. és Violkra.

6/a. 1900. A bicska. II=ik ízben.
febr. 18. Szerző. Kisujszi Viszére.
M.-Zs.-

6. 1900. A télestan alapvonalai.
febr. 24. Wundt u. M.-Zs.
Debr. Ellenőr.

7. 1900 Krónika.
febr. 25. Zsigm.
Debr. Nagyvárad. Értesítő

8. 1900. A bemondás.
márc. 1. Croquis.
Debr. Ellenőr.

9. 1900. Innen = onnan.
márc. 3. croquis.

Debr. Ellenőr.

10. 1900 A művész társulatok.
márc. 21. Tárca. M. Zs.

Debr. Hirlap.

11. 1900. Krónika. Debr. Nv. Értesítő
márc. 11.

Debr. Nv. Értesítő

12. 1900. Krónika.
márc. 18.

Debr. Nv. Ért.

13. 1900 Krónika
márc. 25.

14. 1900 márc. 24. A miniszter asztalok. Debr. Ellenőr.

Debr. Hírlap.

15. 1900 márc. 25. Abécé könyv. Márcza. M- Zs.-

Debr. Ellenőr.

16. 1900 márcz. 30. No 2. Márcza. M.- Zs.-

Debr. Hírlap.

17. 1900 A miniszter urak Márcza. M.- Zs.-

1.

2. 1902
jun.

3.

4. 190

1. A bánya.

Uránia.

2. 1902. Reviczky Gyula.
jan. 1. szavalmány.

3. Az ezüst pohárka.
vers.

Prof. nyilvános Napkár.

4. 1903. 1848.
vers.

Prot. uj. Képes Naptár.

5. 1903. A Kárpátegylet ur.
– elbeszélés. – M.– Zs.–

Budapesti Hirlap.

6. 1902. Ellenőrzés első sorainál.
aug. – Adresza. – M.– Zs.–
30.

Uránia.

7. 1903. Rajzok nagy polemiái.
ápr. 31. – Tanulmány. –
május 1.

Uránia

8. 1903. 1848=/9 munkáról
apr. – Kritika. – m. zs.

Tanulós Lapja.

9. 1903. A jó vadászat.
jul. M.– Zs.–

10.

11.

12.

13.

14.

Prot. nj. éjjes Napsár.

10. 1904. Borúra járni.
– elbeszélés. – M.– Zs.–

Franklin: Történik

(11.) 1903. Az ózon a domboj.
önállóan vers. M.– Zs.–

Uránia.

12. 1903. Molière.
ors – tanulmány. – M.– Zs.–

Magyar Szó

13. 1904. Furcsa dolog szerencsére
jan 9. – cikkek. – M.– Zs.–

Uránia.

14. 1904. Szabadi Pál.
jan 1. – tanulmány. – M.– Zs.–

Az Ujság.

15. 1904. Szunlai Pál halálozás közl. 20. 04
jan 3. – A 14.-ei szám. – M.- Zs.- ja

Az Ujság.

16. 1904. A pörujság forrás. 21. 04
jan. 10. – Matinee. – Triga bácsi. ja

Az Ujság.

18. 1904. Kisfaludy Károly szerelme. 22. 19
ja

Az Ujság.

18. 1904. Találós mesék.

Az Ujság.

19. Kritikák

Az Ujság.

20.04 A világcsaló örökös.
jan 24. – mese. –

Az Ujság

21. 04 A csodaszer édesanyja
jan 31. –

Az Ujság.

22. 1904. Kacsáék meg a farkas.
jan 31. – állatmese. – Zs. béres.

15.

16

17

18

19

1910

1911

1911. nov
26.

Felolvasások

1910 Debrecen. A Nyugat matinéján: Ady Endre.

1911 Arad. A Nyugat matinéja Justh Zsigmond, Ignotus társaságában.

Budapest. Nyugat matinéja

Egyetlen Pálról

Csók-csata

Éjjeli nádliás

Lóbuzgomás a porban. Vipsinkás

1911. nov 26. A Sasfiók: Vipsinkás

Ady Endre versének próbái

Nemzeti Színház

15. 1911 Dec. Kapitola „Ještě válka"

1914 Jan 21. Školník. Zítřejší zpráva; „Andrea Mocenek povolán."

16 1915 Bp. Ernst Museum. „Písmo a mládenec."

17

18

19

15.

16

17

18

19

Tartalom.

1. lap. a) Határozó felvetése.
b)

2. levél. a) Geometriai szabályok.
Hasonlóság. b) Hasonlóság.

3. levél. a) Pitagorasz tétele.
b) Átalakítás.

4. levél. a) Példák az átalakításra.
b)

5. levél. a) III. IV. V. szerkesztő hasonlósági módszer
szerint. b)

6. levél. a, b) Jegyzetek.

7. levél. b) Szántai jegyzetek.

8. levél. a) Jegyzetek.

9. levél. a) Fordítási Phaedrusból.
b) "

10. levél a) Phaedrus mesékből.

11. levél a) " a

12-14. levél Magyarországi történetek.

II rész.

Különféle

jegyzetek.

Móricz Zsigmond

Karácson estéje.

Közeledik Karácsony, a melyet gyermekek és felnöttek egyaránt örömmel várnak. Hogy Karácsony miről nevezetes és miért ünnepeljük meg azt mindenki tudja, mert született az emberiség megváltója az Ur Jézus Krisztus. Minthogy ő örömet hozott az emberiségre azóta szokásban van, hogy ezen napon

örömet szerezzenek egy-
másnak. Legrigabban
a karácsonit megelőző
estét szokták megünne-
pelni. Nálunk is vigan
szokott lefolyni a Karác-
son estje, bár nálunk
a szokásos Karácsonfát
nem szokták felállitani.
Egy ilyen karácsonesti
történetet akarok el-
mondani. Mindnyájan ta-
lálnok, jöttem-mentek össze-
voltunk gyülve, mikor

rákezdi kint egy csoport a fiu, ~~hogy~~: „Krisztusunk. nak áldott születésén." — és „Az Istennek szent angyala" ... Kezdetü karácsoni énekeket, mi kor bevigerték kaptak egy darab Kalácsot, kiflit és tovább mentek, de jött helyettük ujabb csoport, igy tartott ez ~~egy~~ vagy 1-2 óráig, vigre lecsendesedett az utcza.

Ekkor aztán mi kezdtük a karácsoni énekeket

s szokat ünnepekkor, hozzá-
fogtunk a beszélgetésekhez.
meséltetésekhez. De
Egyszer csak újra fel-
hangzik az ablak alatt a
„Krisztus urunknak
áldott születésén"....
A hang nagyon ismerős volt, de nem ismer-
tük meg egyszerre, egy végre
egyszerre kiáltottunk föl,
~~Laci b~~ & nagybátyám
volt. Volt erre nagy örö-
s a Karácsonest boldogsá-
ga megkétszeröződött.

Nem volt nagy mulatság, de volt tiszta örőm is boldogság.

Gyorsan telt ezután az idő szinte észrevétlenül repültek az órák, míg végre a rokonok elszállottak a rokonok mi is álmosan bújtunk. Mikor ért jó nagyapánk látta elővette imádságos könyvét Kikeresett belőle egy szép karácsonti imádságot, melyet mi az egész családdal nagy áhítattal hallgatott végig. Mintsem ez befejeződött mi állatunk Körbe is elmond-

tuk az Uri imát és egy
esteli imát, melyeket
minden este elszoktunk
imádkozni.

Ezután mindenkinek
jó éjt i boldog Karácson-
ra való felvirradást
kívánva lefeküdtünk.
Szüleink sem orkáig ma-
radtak fenn ezután, ök
is lenyugodtak, és mint
2
nyájan nyugodtunk
egy boldog Karácson
est örömei után.

Mórícz Zs.

Fogalmazások.

Kedves jó szüleim!

A multkor hallottam és olvastam egy Éis elbeszélését, a melynek nagyon megtetszett, annyira, hogy szeretném, he kedves szüleim és testvéreim is megismernék, ezért – habár nem is tudom oly jól és csinosan leírni, mint az volt, megkisérlem.

Az elbeszélés címe: „A Kismáslő" irta Edmondo de Amicis, A történet ez:

Élt Olaszországba Turin városában egy szegény ember, ki a vasutnál szolgált, nagy családja volt is ki hogy azt eltarthassa, nagyon sokat kellett dol-

dolgozni a, s mikor este ki fá-
radva hazament, egy Kö-
nyv árus keresk. címszalago-
kat irt 1 frankot (koronát) kapott 150
darabért, fenn volt minden
éjső estig és ~~olyan szorgalommal~~ másolta, hogy
a szemei.
De volt neki egy igen jó ~~és~~
fia ki már a 3ik gymnasiumba járt, szorgalmas volt, igaz
észel, de azért az apja folyvást
ösztökélte, hogy csak tanuljon
hogy minél hamarabb segit-
hessen szegény szüleinek.
A fiu már most is akart
apján segiteni, ezért egy-
szer ezt mondta neki: „
Apám! a szemeid már egé-
szen elgyöngültek, enged

meg, hogy ő is írhassam a
számtanfeladatot, hiszen tudod,
hogy épp olyan írnivalóm van
mint neked!" De az apa nem
engedte meg, – bár szívében na-
gyon örült fia kívánságának,
mert néki tanulni kell,
minél szorgalmasabban,
hogy szüleinek segíthessen, –
de a fiú feltette magában,
hogy tanul szorgalmasabban
mint eddig, hanem éjszaka,
mikor apja lefekszik, ő felkél
és írja a számfeladatot.

Csuggyan úgy is tett, mert,
mikor meghallotta, hogy ap-
ja lefeküdt, ő felkelt és
írta egy jó darab ideig a

cimeszabályokat.

Mérnagy az apa így szólt:
Fiam! Másod apádnak egy nem
olyan gyógyszert kegyj,
mint gondolnád az éjjel
is 150 db. óramutatóbbet
mint rendesen."

A fia ezt hallva nagyon
megijedt és magát még
jobban biztatta a munkára,
hogy apjának örömet oko-
rozhasson. Ezután minden
éjjel feltalt és dolgozott.

Az apa semmit sem
vett észre, csak egyszer
szólt így: Csodálatos,

1 doboz
b.)
2. ter
Szer
3. ter
b.) ca
4. ter
b.)
5. ter
mero
6. ter
7. ter
8. ter
9. ter
10. ter
11. te
12-14. te

hogy egy idő óta mennyi
petróleum fogyott."
A fiu már megakarta
vallani tettét de akkor
apja elhallgatott, és ő
nem szólt semmit;
Néhány napig apja ütö-
mel ment haza, sőt társai
fiát is hozott, így szólította
meg fiát: "Látod fiam én
mennyit küzdöl, mennyit
dolgozok, hogy téged is tanít-
hassalak, de te semmire sem
Csak te tanulj szorgal-
masan, hiszen tudod
mennyi szükségünk van
a segítségre.

75

16.

A fiú könnyezett és meg-
jobban felbiztatta magá-
a munkára.

De ennek a éjszakázás-
nak megvolt a káros ki-
vetkezménye, úgyanis a
fiú sohasem tudta magát
jól kialudni ezért álmos
volt egész nap, ásítozott,
rosszkedvű volt, sőt egy ese
életében először elaludt a tanulás
mellett, apja felriasztotta.
Ezután ez igen sokszor
ismétlődött, "t kis"bb
mindennapivá lett.

Az apa gyanúsan nézte fiát, nem tudta elgon-

dolni, hogy mi bajok le-
het, sokszor megintett és
karjával fenyegette.
A fiu sokszor de sokszor
feltette magában, hogy
azon az éjjelen nem kel-
fel, de a megszokott óraban
mégis érezte, hogy bünt tesz,
ha fel nem kel. Felkelt minden
Az apa elment a fia tani-
tójához és kérdezősködött fia
magaviselete felöl, a tanitó
azt mondta, hogy a fiu
élénk eszü, könnyü felfo-
gású, de nagyon rossz
szorgalmu, hanyag, és
napról napra hanyat-

15.

lik. Az apjuk az igen rossz szul esett, fiára ezután nem is szeretett várakozni sem, mert az szerinte rossz.

A fiu százszor is eltörülte, hogy ma éjjel nem kél fel. Eljött az éjjel és a fiu ..... felkelt.

Egyszer az apa hónapp végén nagy örömmel jött haza, s dicsekedve mondá: „No, édesim a ti öreg apátok még nem olyan nagyon öreg, a szemem még jával ugy látszik, mert most is felemnyivel többet dolgozam mint máskor, és igy jóval több fizetést is kapsam, ugy hogy még effele csemegére is jutott, a miképen különben ritkán látunk!" Ezzel holmi ínsemenyet rakott ki zsebéből az asztalra: mialatt neje és gyermekei vidámman sóvogtatták örömét

L. kiv: Ermondo Deamicis;

ok valamivel lebben van leirva.

Fraser Sigismundus minor!

Si littera ova prima probatio? Posthumus facta est pia productio. Enim scriptura est vigesimo sexto. Index missa est vigesimo septimo. Huc advenit trigesimo quinto. Postridie atque tuis electio.

Admonitio: Halandási dolgunk. —
Alias: —

Vae, vae vere pater numquam iam "fautorem orabo!

Vae! me miserum! "posthumus" facta "producta" est.

"Admonitionemque" alias "audire debemus!

Quod di immortales - opem perdidi. omen

Sum sed apud me. Dis cauda (averte omen) immortalibus sing.

Vae, vae! "unius bacteres vici duo".

YHHYECEYE: PHHP·VEHYEB·ZD

A légáczió.

Itt van már karácsony borzas szakállával, kis diákok örömére, nagyok vigasságára. Öröm a kicsiknek a szép, fehér hó, a vakáczió, meg a — kálkulus osztás. Ah, a nagyok, th-k, jh-k, na, ő nekik már másféle gyönyörüségeik vannak. A hógulyázáshoz legfeljebb kedvet reminiscenczeiák füzik őket, — most a jeget alig várják, nem épen a jégért, a rajta levőkért; nem is mindenikért, — csak az ő kedviért. Mert hisz olyan kellemes is az a testmozgás, és olyan édesek azok a — csókok. Vakáczió, kálkulus, bah, legfeljebb egy-egy „gólya“, ha visszaemlékozik a tavaly ilyenkori „szurkolásra“. Micsoda haladás, a drukktól — a flirtelésig.

A régi diákélet tradiczióiból csak egy maradt meg az ősi formában, az egyetlen „értékes“, de ezt aztán épenugy szereti ma is mindenki, mint hajdanán, — a legáczió.

Mennyi izgalommal jár ez. Első a predikáczió tanulás, ámbár hiszen a theologus szívesen csinálja, ha muszály, a jogásznak meg mi egy predikácziót bevágni. De most jön a java, a „legény“-gyüjtés, vagy az előbb választás, eligálás után kell járni. Aki scriba itt-ott, háznagynál, dékánnál, annak jó dolga van, senior, direktor mind adnak 15—20—25 legényt; hát még aki két-három helyre is bejutott a sors, vagy a tiszteletes apám uram gondoskodása révén. De persze ha nem juttatják be az embert ingyen kegyelemből a paradicsomba, maga próbál zörgetni a kapun. Hol egy választmányi tag, meg kell csipni. Már t. i. énekkar, önképző, mind ad 5—10—15 legényt a szorgalmas és érdemes tagoknak, és ezt a szorgalmat és érde-

met a választmányi bölcsesség ismeri fel. Nini, csakugyan itt egy kiváló alak közülök. Milyen önérzettel tekint szét: „Legény kék?“ Hm, s mint holmi miniszteri titkár veszi elő a notest, hogy kegyesen belejegyezze a neved. Nagy sor e'. S próbálj csak valami affélét dörmögni, mint ahogy egymás között foly a szó: „Átkozott legényrendszer. Ezzel játsza ki a protekczió a tehetséget, szorgalmat. Micsoda botrány, hogy I. é. IV. előtt válasszon.“ Mondom, ha meghallja, fogadom, annyi legényt se kapsz, hogy a neve legyen.

De még ez csak a kezdet. Most jön a nagy lutri, ahol nem árva gyerek huzza ki a számot a szerencsekerékből, hanem mindenkinek magának kell reszketni a kiszemelt ünnepért, meg jut-e, vagy elmegy; s ha elmegy, vaktában beleválasztani, mint Bertók a csikba; ekkor aztán felhangzik a kaczagás „kapta!“ „fogta!“ Csak az élvezi nyugodtan az elekcziót, akit meg „speczczentettek“. Áldott dolog ez a specificálás, csak akkor kellemetlen, ha az ember nagybácsijának van egy rakás jóbarátja tiszteletes és nagytiszteletü urak, és még sem kérte ki egyik sem legátusának, pedig erősen számitott rá.

Még csak pátenst, libellust kell átvenni a seniornál és

Indul nagy utára az árva diák,
Feszitik agyát karakán ideák.

KRÓNIKA.

— Világot érdeklő —

események, gondolatok, problemák

a héten. —

Dícshymnust a tavasznak!

Még ugyan nincs itt, a naptár szerint, de mit nekem kalendárium. Csak hogy nem kell fűteni. Ugyanis azzal biztat Lidi, hogy untig elég lesz a fám a télre, ha — ilyen idő lesz. Most t. i. soh' sincs tűz a kályhámban.

Itt a tavasz! A szép, szőnyörü, virágzásra, pocsolyás, influenzás tavasz!

*

Éljen a csiga!

Hogy pereg, hogy forog, hogy szalad; felugrik, elgurul, harbuczkázik s a gyerekek hogy szaladnak, kaczagnak, kipirulnak, mig kergetik végig a járdán.

Elmélázok.

Milyen szép rekordot érhetne el vele ügyes gyerek. Jó hosszú vesszöre kötné a spárga-ostort, jó magasra csapná fel a csigát, — egy percz! és az előtte jövő a bal, a hátul jövő a jobb szemének törülhetné a helyét.

*

Kubelik jön!

Az impressario legalább másfél hónap óta

zengi, hirdeti: „Kubelik jön! Tessék jegyet váltani!“ — „Kubelik jön! Az érdekeltség óriási! Már alig van jegy, tessék váltani! — Kubelik jön! Hihetetlen Érdeklődés! Ö Jön! Jön! Jegyet! Jegyet! Tessék jegyet váltani“ Ha olyan művészettel begedül, mint a milyennel jön, igazán csoda ember lehet.

Ámbár azt mondják, hogy egész ártatlan a Dícshymnuszokban, melyek őt zengik — s valószinü, hogy épen oly ártatlan a „jön“-ben is, a mely őt zengi.

*

Megjött a banán!

Egyszer eszik esztendőben a banánt, — mikor nem jó — minálunk, de mindig megbámulják, ha Leidenfrost hirdeti — és kirakja.

Szegény banánok. Az afrikai meleg után, holmi debreczeni enyhe tél! Hogy fáznak, hogy dideregnek, egész megöldülnek belé.

*

Tyúkhús jó!

Az álmoskönyv hirdeti ezt az aphorismát, s valószinüleg ez a bölcs mondás birta rá azt az úri asszonyt, a ki a piaczon a tyúkok közt szemlélődék, hogy egy hatalmas termetü tyúk-anyót megvegyen. Meg is vette, haza is vitte; de szegény tyúk nénike, mire haza értek, félelmében-é a jövőtől, vagy bánatában a mult felett, denique megmurizált.

Az úri asszony rettenve sietett vissza vele a régi gazdájához, és hallatlan, nem restelt perbe szállani a szegény kofával.

Mondta is a szomszéd paprikaárúló asszony, högy no ez mégis csak nem járja, igy csuffá tenni magát, egyszúri asszonynak.

Bizony nem járja, — igy okoskodott az eladó kofa is, s a nagy közönség ingyen gyönyörére nagy patáliával hordták egymás után a szegény megboldogultat.

Ilyen ez a világ. Nincs semmi szent előtte, még a tyúk halál sem.

*

Alkudni kellemetlen.

Ez volt az elve annak a hölgynek, a kinek selyemkendőre volt szüksége a minap, s addig válogatta — válogatta, mig vagy kettőt-hármat alku nélkül sikerült elvínnie.

*

Alkudni jó.

Ez meg a kereskedő ĕlve, melyért kerékbe hagyná törni magát. S igy sehogyse tudott vele nyguodni, hogy olyan könyen csináljanak nála elvi vásárt.

*

Röndnek muszály lönnyi.

Ez a löndér ur elve s igen részrehajlóan ugy alkalmazta, hogy a kereskedő részére billenté a mérleget, — s a hölgyet gyöngéden bocsátá maga előtt a salonba.-izé. a tömlöcz-

Két ur megy a városház előtt.

Még ez nem nevezetes eset, nem is itt van a dolog bibéje, hanem abban, amit beszélgetnek. Igaz ugyan, hogy másnak a titkát elárulni nem illik. De mégis nem tudom, sokat vétünk-é az erkölcsiség ellen, ha kivalljuk, hogy abban igyekezett causa bellit (duellumra való kilátás reménységét) keresni a fentnevezett két ur, hogy vajjon — egyforma lesz-e a város két uj bérpalotája, vagy nem?

Egyik arra vágyott, hogy szakasztott ugy hasonlitsanak, mint két tojás, vagy mint az a bájos kisasszony, aki épen mellettük ment a tükör képéhez, mert igy érvényesül a symmetria.

A másik ellenben maró gunynyal ezt inditványozta: jó lesz elrendelni, hogy a Piacz-utczán minden házat tökéletesen egyformára épitsenek, mert igy érvényesül a symmetria. Minden ember czilinderben járjon, mert igy érvényesül a symmetria; minden dajka felbuktasson valakit a babakocsival, mert igy érvényesül a symmetria.

Hogy az egyik mit felelt, — végtelenül sajnálom, de nem tudom. Akkor már nem voltam ott.

*

A kis vonaton van egy kis postaláda.

Egy jó ismerős beugratott egy másik jó ismerőst, azt mondva, hogy az arra való ott, hogy sürgős levelet dobjanak bele, mert azt a vasutnál mindig kiszedik.

Az egyik jóismerős elhitte a másiknak és csakugyan bedobott oda egy sürgős levelet.

A levél olyan sürgős volt, hogy élet-halál forgott koczkán, vagy választ kap egy terminusra, vagy főbe lövi magát.

A terminus lejárt s nincs semmi válasz. Persze a levél még most is ott gyült a gyüjtő szekrényben.

A fiatal ember, mert az volt az a másik ismerős, — főbe lőtte magát.

Mégis nem magát, hanem a postást, a ki nem szedte ki a sürgős levelet.

Illetőleg nem lőtte főbe, mert nem volt pisztolya, de igérte neki, hogyha egyszer gazdag ember lesz, megteszi.

*

Mindig kellemes a korzón sétálni.

Azonban legkellemesebb vasárnap délután. Tudniillik a korzós sétában az a gyönyörüség, hogy ha nincs jó szeme valakinek, ott taposnak neki — természetesen tyukszemeket. Azonban vasárnap délután kólyikára, fejgörcsre és egyébre is lehet szert tenni, a katonáék és hébéik tőlük telhetőleg szivesen gondoskodnak róla.

Másféle, nem ilyen komoly, hanem naiv kellemes benyomásokat is gyüjthet ott a figyelmes szemlélő. Milyen piramidális élvezet például hallani a legmagasabb hatalmak neveinek emlegetése közben :

— Csak nincs valami csunyább, mint ha hosszu bakája van az ilyen apró lyánynak.

Bizony nincs is.

*

Az apraja kihullott a rostán. Nincs miért sajnálni.

Margitka.

Fontos képpel jár-kel, tipeg-topog szörnyen,
Ilyen nehéz munka nem is megy ám könnyen,
No de meg is tudjuk mi a világ titka,
Azon töri fejét lám a kis Margitka.

Meg van valahára, hál' Istennek, végre,
Oda toppan sebten mamája elébe,
Szétnéz, mint a győztes Ali Drégel váron :
„Tudom mennyi már négy!" „Ugyan meny-
nyi?" „Három!"

Gyönyörü márczius. Csak annak nem fog czinkét az orra, akinek nincs, nekem van, nekem . . .

*

Alaptermészetem egyik fő jellemvonása a kaczagásra való hajlandóság. Emlékezem, hogy gyermekkoromban szivesen hahotáztam addig, mig édes apám erélyes eszközökhöz nem fordult, hogy megállitsa. Még akkor is patakzó könyeim árjába fürösztém a hangos mosolyt, mint tegnap a Csapó-utczáu, ahol már-már népcsődületet sikerült összegyüjtenem, — hogyne, mikor ez jutott eszembe.

— Milyen szerencse, hogy az embernek elnyövik a czipője talpa olyankor is, ha nincs pénze a talpalásra — Kneip-kura kedveért.

*

A tányérozás néha veszélylyel jár. Nem a czigányra nézve, ámbár azzal is megesbetik,

hogy a fejéhez repül egy boros kancsó véletlen félreértés esetén, — hanem fiatal emberekre, a kik olyankor akarnak csókot lopni, mikor tányér van a kiosike kezében. Most is viselem a plesurját.

*

Örömmel hivjuk fel az érdeklődők figyelmét arra az ujságra, hogy a csiga-szezonnak vége. Most már gombozás közben szoknak verekedni a kedves gyermekek a sétálók gyomrának őszinte fájdalmára.

*

A minap egy barátom — hajh kevesen vannak, — meghivott magához theára.

Jól mulattunk nagyon, borozgatás is volt. Utána elfogyott közöttünk egy félliter rum, másfélliter pálinka — és én két kis kanál jamaicát töltöttem a theámba.

Igen jó kedvünk volt. Boxra is került a dolog s miután a bejövő cseléd félszemét véletlenül kiütötte, mérgében elfujta a lámpát s ott maradtunk a sötétben.

Pompásan mulattunk.

Ártézi a nagyerdőn!

Ha kinek megzavarta éjszakai nyugodalmát valaha az a probléma miképen lehetne ártézit furni a tejjel-mézzel folyó Kanaán szivébe, most örüljön és örvendezzék, — rendben van minden.

Egy kicsiny, de lelkes csapat ifju felkészülve minden felfedezésre, veszélyre és bátor küzdelemre törtetett előre, a nagy erdő szépen seprett utain. Hogy milyen lelkesek valának ők, mutatja, hogy már többször indultak ki ez alkalommal a Pallagra

„egyhaju“ virágért, botanizálók szenvedélyétől lelkesitve.

Egyszerre meglepetve állanak meg. Amott a földből bővizü forrás szökellik fel. Vastagon, erős ivvel, párologva tör elő a föld gyomrából.

Órák hosszáig tanakodnak, töprenkednek s végre, mint ki aranybányát talál, örömmel folytatják utjokat, mer hisz itt a természetes ártézi.

Fáradtan, pihegve s elszomorodva térnek meg estefelé, mert hisz az ármányos egyhaju rejtekére most sem akadtak. Csak egy remény vigasztalja, táplálja bánatos szivüket az — ártézi.

Ah ez is elapadt.

Csak egy cső látszik a helyén a lyukban, egy egy cső, a mely a fürdő vizét vezérli messze el.

Bátorság bánatos és bosszus ifjak, még több csalódásban is lesz részetek e rővid élet alatt, ha nem ilyen keservesekben is.

*

Rongyász fiu uteza hosszat csavarog.

A piacz utczán baktatott végig egy fakó talyiga. A kopott sárga gebe keservesen lógatta a fejét, a kopott, sápadt rongyász keservesen futta a sipot.

Talán csak szokásból, talán mulatságból, talán bánatában.

S a nagy palotákban senki se hallotta, a falu szép lánya nem figyelt a sipra...

Rongyász fiu faluhosszat csavarog...csavarog...

*

Láttuk Kubeliket.

Nem a Bika disztermében, a hol mindenki

hallotta, hanem az utczán, a hol csak rápillantottak vagy legfeljebb nézték.

Judith a ki a Csapó utcza sarkán árul különösen megnézte ám:

— Tyhü! micsoda istentelen nagy haja van! Ugyan lelkem miféle nép e!

Fiatal, gyermekember, heted gimnázistának tartanák, a kit ország-világ ismer....

Micsoda vonzó ereje van a nagyságnak.... egész sereg serdülő fiatal ur kering, kokettiroz ezzel az üstökös, pelyhedző bajuszu, igen közönséges arczu cseh suhanczczal, mintha a föld legbájosabb hölgye lenne...nem, mégis, jobban; még ezek az ifj' urak nem mernének igy nézni lányra, — hogyne hisz az tündér...angyal, de Kubelik csak — Ján és nem...lyány.

*

Milyen szemtelen!

Nem párbaj, nem sértés; magasztalás volt ez a felkiáltás. Nem is felkiáltás, sohaj, önkénytelen fohász egy kis leány ajkán.

Milyen szemtelen! mondá halkan, rebegve, hogy merően szeme közzé nézett az a diák, a ki másszor is megtette már azt s a kinek máskor még nem mondta ezt, — de most másodmagával volt, nem szabad eltürni azt a nézést, melyet különben hősileg kiállott.

Milyen szemtelen! sohajtá s remegve gondolt titkos örömmel arra a pillanatra, mikor még szemtelenebb lesz!

A családapa.

Sötét van a hálószobában. Vak éj, világtalan sötét. Csend is van a hálószobában, süket és néma csend. Vagyis csak volna csend, ha t. i. egy alvó sas orr trombitája nem harsogna. De az lelkesen fu egy csodálatos végire nem érő nótát. Néha-néha méla, olykor-olykor neki hevül, a legmagassabb hangoktól a legmélyebbekig gyakran minden átmenet nélkül szökik. Csodálatos e zene, akár a Jan Kubeliké.

Egy pár futam a skálán végig, még egy változat, még egy — gixer s utánna egy horkantás, mely a vak setétben rémitően hatna, ha volna a ki megrémüljön — és csend.

Valaki valahol megmozdul, hánykolódik; egy ágy recseg, ropog, nyiszog s egyszerre mély brugó hang tölt; be a szobát félelmes szóval.

— Asszony! — és még egy

— Asszony, héj!

A szoba másik oldalán erre paplan suhogás, ágynyekergés, s egy vékony, álmos, vánnyadt hang hallatszik:

— Mi a, na.

— Az asszony, hány óra? hörg a rettentő harsona.

— Ej . . . maga is megnézhetné egyszer . . pergeti ama feleselve, sietve aludni tovább.

— Igen? hangzik a gordonka hang, a mely most ugy beszél, mintha bánatos, keserves áriát

kezdene dudolni az orrából.

— Igen, asszony: önzés! Te is, a másik is. Én kelek fel, én öljem magam? Az én köszvényes lábaimat tegyem a földre; én szálljak le, hogy halálra hütsem magam. Én, én óh asszony, asszony . . .

Az asszony csakugyan belátta, hogy méltatlanság volna, ha mindez a szerencsétlenség ő vele történnék meg. s fölkél, gyufát gyujt, megnézi a fali órát.

— Ühm, még csak hat óra.

— Még? neked az csak még? hangzik a gunyos kaczaj. — Én egész éjjel nem alszom, virrasztok, ébren fetrengek, kinlódom, huzom az igát, s te néked az csak még! keljetek fel. A gyereknek tanulni kell. Azt a kölyköt megnyuzom, hat szekunda! megnyuzom. Hej, Bandi! aló, fel! egy kettő. Gaz kutya, majd adok én neked. Tanulni, szekunda fészek. — Hej, ha én ugy tanulhattam volna, mint ti. Hej, ha nekem is ugy lehetett volna, mint nektek! De bezzeg, nem ugy volt. Kályhajukba lakni, kulinába tanulni. Haha! mégis milett belőlünk.

Az igazgató is pajtásom volt, az alispán is velünk tanult, a főszámvevő is. — Rosz kutya mi lesz belőled? mit bánom én, adlak mesterinasnak, ott alhatsz délig, de itt nem lehet. Hat óra, és még most is ágyba lenni. Bezzeg mi már háromkor felkeltünk tanulni, pedig világitónk se volt. Hán.

— Ugyan hagyjon már aludni, — mondja az asszony. — Azért, hogy maga ébren van, muszály mindenkinek álmatlankodni. Mindig ez a komédia.

— Haha! hangzik a gunyos kaczagás. haha!

Komédia, komédia, szép asszony? hát komédia? Hm. Aludni. Aludni. Mintha az csak ugy menne. Egész éjjel nem aludtam semmit.

— Ugyan ne beszéljen, hisz ugy horkolt, mint a . . .

— Haha, én aludtam? én horkoltam?

Szép asszony, halala . . . én aludtam, hán . . Ötvenhat esztendő, sok, nagyon sok. Anynyit éltem. Sokat éltem. Hej szegény első feleségem, az isten nyugosztalja haló porában is nem igy bánt velem, nem igy bánt. Nem igy. Szép asszony. Maga csak üldözi, bántja, sérti, öli, gyilkolja a szegény urát. Maga elölné egy kanál vizbe, elölné el . . .

— Ejh ölné magát a . . . aludjon már ne izgágáskodjék.

— Habá, szép asszony. Ugy, ugy. Mért nem mondja azt is, hogy bár a sirba volna ár. Ezt akarta mondani ugye? hát, na. Odavaló az öreg, oda való. Hiába, hiába. Nem ugy van már mint volt régen. Ötvenhat esztendő! Beteg vagyok beteg, nagyon beteg. Ugy-e szép asszony én is tehetnék ugy, mint mások, mint a többiek. Hogy nem jönnek haza csak ilyenkor, csak reggel. De én nem, én haza jövök, én családapa vagyok, én érzem kötelességemet. Haza jövök pihenni, pihenni, pihenni És imc, mit kapok, ezt, üldöznek, zaklatnak' szidnak. Eh. Ez élet? Az . . halala . . .

Mig siralmas hangon ezt eldünyögi, az aszszony végre elalszik a monoton a dudolásra; a gyermek meg' aki ébren van, kuskad az ágyon, moczczanni se mer, észre nevegyék, hogy nem alszik. Az öreg ur mindig halkabban dudol.

— Most már kénnyű, mert öreg vagyok. Ötvenhat esztendő. A kölyök sem tanul. Mi lesz belőled, én már öreg vagyok, beteg, nagyon beteg. Én már beteg vagyok . . .

Elhallgat, mert saját magát álomba ringatá. Mint a petrólium lámpa egyet lobban, mikor elakar aludni, ő is még egy szót dörmög, tompán, zavarosan, érthetetlenül.

— Nagyon . . ! s azzal vége. Egészséges horkolással folytatta a nagyon beteg ember keserü panaszolkodását.

S csend van a szobában ujra, csend, néma és siket. Csak a tárogató zenéje hallik, az fu egy méj bánatos nótát.

Móricz Zsigmond.

— **Márczius 15.** Megjött a várva várt nap, minden esztendő legfényesebb, legragyogóbb, leghazafiasabb napja. Zászlók lengenek, lebegnek a házakon. nemzetiszin kokárda a melleken, ragyogó szin az arczon, ragyogó csillogás a szemeken. Ünnepel mindenfelé az egész ifjuság. Az öreg kollegiumban már is volt két ünnepély, de délután még másik kettő is lesz. Az oratorium zsu-

folásig meg telt, mint rendesen a hol megjelentek a városi tanács összes képviselői. A tizenhárom öreghonvéd most is kirukkolt és felmasirozott a szent helyre, mely előttük kétszeresen szent: itt kiáltották ki Kosuth Lajost kormányzónak. A tizenhárom öreg honvéd már megszokta az ünnepélyeket, — de azért köny szökött szemökbe, nem az ünnepi szónok beszédére, nem, hanem arra, hogy ujra felmerült előttük a mult, ujra eszökbe jutott az a viharos idő, mikor csak egy gondolat, csak egy érzelem élt mindenki ben: a haza szeretet.

A reáliskola s a kath. gimnasium is fényes, lelkes ünnepélyben mutatták ki kegyeletöket, a mai nap iránt.

A leány iskolák is lerótták a kegyele, adóját ma délelőtt. A dóczi intézetben a Svetits intézetben ifju, üde leány ajkakról repült a fohász az egek urához, hogy oltalmazza védje, áldja meg a hazát. Jókedvvelbőséggel.

Az elemi iskolák is ünnepeltek. Ezer meg ezer ártatian szivü gyermek dicsérte ragyogó arczczal az urat, ezer meg ezer ártatlan szivü csöppség halgatta méla arczczal kerekrenyilt szemekkel a tanitó ur beszédét arról a csodálatos dicső napról 1848 márcz. tizenötödikéről.

40 Délután

lepte el. A lépcsőháznál a tüzoltók kordont vontak, de bár épen azért osztottak jegyeket, hogy minél diszesebb közönség legyen, a rut szél elvette a gyöngébb nem kedvét attól, hogy koczkára tegye elegáns kalapját. Férfi közönség volt csaknem az egész, igy a Kun Béla (4. jh,) magas szárnyalásu, költőies beszédét csak rideg, komoly férfiak hallgatták. Nem is éljeneztek, tapsoltak neki ugy, mint negyedóra mulva az udvaron Boross Lajos (4. jh.)-nak, ki a sablontól eltérő izü beszédjével megkapta a hallgatók figyelmét s unjátalan félbeszakitották az „ugy van“ ok és „éljen“-nek.

Különösen egy kijelentése ragadta meg a figyelmet: „Ha mindig igazi lelkesedéssel ünnepelték volna meg márcz. 15-ét, nem nevelt volna ez a haza olyan korcs fiakat, kik ápr. 11-et akarják nemzeti ünnepé tenni.“ Lelkes, csaknem tomboló rivalgással üdvözölte érte a tömeg egy része (a legifjabbak és legöregebbek), mig a másik rész komoly mosolylyal nézett fel rá. Mi volt márczius 15. ápr. 11. nélkül? Egy csapat fiatalembernek utczai tüntetése, kissé talán nagyobb mérvü, mint rendesen az efféle tüntetés, de ugy elsepri az idő, hogy nyoma se marad soha. Ápr. 11. az a nap, mikor az országgyülés szentesitette azt, a mit az egész ország epedve várt. S az a bombast is, hogy ötvenkét év óta ünnepeljük márczius idusát, csak bombast

marad. Hiszen évtizeden sőt évtizedeken át nem ismerte ezt a napot az ország legnagyobb része, sőt sok helyen egyenesen ellenszenvvel fogadták, s hogy elterjedt azt is inkább a Petőfi kultusnak köszönheti. Szóval ne bánjuk, hadd ünnepelje az ifjuság azt a napot, a melyik egyik legszebb leghatalmasabb fellobogására emlékezteti az ifju vért; — komoly, érett embernek, a ki kegyelettel emlékezik vissza a multra, ápr. II. lesz szent emlékü mikor az országgyülés olyan vivmányokat szentesitett, melyek századokra hatottak.

— **A talyigás lu.** Iszen hát régi dolog, — hogy talyigás lunak nem szokás verseny paripákat fogni be; de meg is járná vele Máté Kis Gyuri ő kigyelme, ha egyszer ugy kezdene vágtatni, mint azok a nagyságos ló urak, a kik márvány jászolból eszik a selyem zabot. Az a talyigáslu is bolondot tett, a ki tegnap a Csapó-utczán megvadult és elragadta a talyiga készséget. Neki ment az almás kofák kosarának s felborogatott egy párat. Gurult is a piros alma össze vissza, ugy hogy azt ugyan meg nem ismerte többet élő emberfia, ki kié volt. Veszekedtek is a kofák egymásra is, a lóra is, még a ki felnevelte is. Szerencsére megjött az esze a lunak, akarom mondani, lefogták; ugy oszt' nem csinált több zenebonát, ez is sok volt. (Beküldetett.)

KRÓNIKA.

— Ujabb históriák. —

Az iparszövetkezet alakuló gyülésén beszéltem egy urral a ki hentes mester. Elmondott a saját tapasztalatai közöl egy igen mulatságosat.

Van neki Pesten egy régi vásárlója, a ki évek óta szállit tőle árukat, itt Debreczenben pedig egy jó barátja, a ki szintén azt a mesterséget folytatja, a mit ő. Ez az ember megtudta az ő kuncsaftjának a nevét s egyszer kepja magát felutazik hozzá Pestre. Bemegy a kereskedőhöz és alaposan be rágalmazza nála a jó barátját. Ez ilyen, ez olyan, nem becsületes, az árukat sem maga készíti, szóval igyekezett jól megkisebbiteni.

De gazda nélkül számolt. A pesti ur leirt ide a régi mesternek és elmondta az egész dolgot. Nos, mit tegyen most ez? Az utczasarkra áljon, hogy leüsse azt az embert? Nem engedi a törvéuy. Alkalomra várjon, hogy hasonló módon adja vissza a kölcsönt? Ezt megengèdi a törvény, de a becsület!

Igazán mulatságos.

*

A kis vonat meg a kis nyul.

Megesik olykor, hogy mikor a mezőn vágtat zakatolva a nagy füstölő szörnyeteg, a gőzös egy-egy szegény nyulacska füleit hegyezve lapul meg a bokorban, vagy rémületében hanyatt-homlok rohan verset vele. De hogy a kis vonat a mely

Debreczen utczáin csenget végig-végig valaha ebben a gyönyörüségben részesülhessen, azt már nehezen lehetett volna gondolni. És mégis megtörtént a héten, hogy komoly nyugalmasan haladt a kis gőzös kifelé az erdőnek, mikor egyszerre a Margit fürdőnél egy pompás nagy mezei nyul karikázik vele szembe.

Nagy hujahóval vetette utánna magát egynehány ember s szegény hátraszegzett fülekkel rohant előre. De most két tüz közé szorult, mert hajh, a mi vele szembe jön, az még rémitőbb. Embert csak lát nyul uram néha de vonatot! No megfordul s aló vissza! A három paraszt leguggol, hamarosan összefogódzkodik, hogy most megfogja a tapsifülest. De nem addig a! ő kelme sem rest, összeszedi minden erejét, nagyot ugrik s ucczu! át az emberek feje felett, vissza az erdőnek.

Hja bizony nyul a nyul még pokolban is.

*

Márcz. 15.

A tüzes vérü ifjuság várva várt nagy napja. Ekkor teszen ki magáért a vén kollegium ifju lakossága. Ekkor tündökölnek a leendő nagy szónokok, az egykori államférfiak most élvezik a szabad szó gyönyörüségét, mert hajh csak addig lehet esküdni a szabadságra, hazára, mig gyerek az ember, mig nagyot nem csattan a szava.

De eljönnek a nem szeretem napok, mikor hivatalnok, állami tisztviselő, biró, képviselő, családfentartó! lesz az ember. Hejh, milyen más vi-

lág! Mikor blankettával szavaz a hajdani égő lelkü kurucz fiu, mikor alázatos fővel hajlik meg a főnök gőgös arcza előtt az egykori büszke független gyerek a ki még a kalapját se emelte meg tanárának se.

Hej, hej, hiába, ez a világ sorja.

*

Dühösen mordul a kapus a századik fiatal urra. a ki erővel be akar menni az ünnepélyre:

— Csak növendékeknek szabad!

— Hirlaptudósitó vagyok szól az biztos öntudattal s örömmel nézi a bozontos kapus mortyogó ábrázatát, aki félrébb áll az utból.

Még a pedelussal viv diadalmasan harczot, ki az igazgató urat is meginterpellálja s belép a nagy terembe, mely zsufolásig tömve van báránykákkal, ragyogó, üde szép, kiváncsi leányokkal.

Zugás, halk kunczogás fut végig a teremben s száz meg száz édes szem vizsgálja az ifjut a ki felemelt fővel s poétás hajjal lépked le a lépcsőn.

Boldog kis leányok. Egy-egy leány egy-egy regény! Boldogok, hogy még keresik, ki lesz társ főszereplő az ő regényükben. Majd ha meg találják....!

Zsiga.

égő lelkü
eg a főnök
etlen gye-
meg taná-

dik fiatal
élyre:

iztos öntu-
mortyogó

harczot, ki
lép a nagy
ánykákkal,

teremben
fjut a ki
lépcsőn.

y egy-egy
lesz társ
meg ta-
Zsiga.

KRÓNIKA.

— Mi ujság? —

A Kuruczfurfangot adták. Bögözdi uram épen egy nagyot rikkantott:

— Vakapád! s hirtelen elkaczagtam magam. Persze hangosan és persze akaratlanul. Egy kisasszony, előttem egy pár székkel ugyanazt tette, s bár rajtunk kivül sokan nyilvánitották igy örömüket én mégis kitaláltam, hogy ő rokonszenvezik velem.

Hát még mikor az arczát megláttam! Lehetetlen! Ez ő, egyik hajdani ideálom! Az az arcz, az a szem, azok a fürtök, a la greé —

Szakasztott ő, mint akkor a milyen volt, most pár éve. Nem ő a világos, mert ő azóta bizonyosan még kokettebb, mint volt...

Ettől kezdve a felvonás végéig mindig azt lestem, milyen jelét adja rokonszenvének. Ha kaczagott, én is kaczagtam, ha nem nevetett, én se nevettem. Szóval igen rokonszenveztünk.

A hátánál levő ülés üres volt. Oda ültem. Egyszer hátra nézett, fülig pirult, én nem; igaz hogy nem néztem magam tükörben. Azután többször is nézett hátra s mindig kevésbé pirult el.

Történt. egész véletlenül, hogy piczi czipője sarka az én bakkancsom orrához ért, — idegesen rántotta vissza lábát. Történt, persze ismét véletlenül, hogy piczi czipője sarka az én bakkancsom

orrához még jobban hozzá ért. Mint a villám fordult vissza. Remek szürke szemeiből szikrák villantak át az én kérő szemeimbe...

Oszláskor elvesztettem szem elől, de egyik kisérőnőjét hazáig üldöztem s egy óráig ácsorogtam a rácsos kapu előtt.

Többet nem találkoztunk.

— Ime egy regény. Vagy csak a kezdete?

*

Jaj be kedves a sárkány!

Piros szinben tündöklik fenn az ég boltozatoi tarka-barka, hosszu farka repül, a zsineg emelkedik, a gyerekek szaladnak s kipirult arczczal lesik minden mozdulatát.

— A rendőrség betiltotta a sárkányozást, mert a táviró és telefondrótokat összekapcsolja esős időben a felbogozódott sárkány madzag.

*

Egy katona a Nyulas honvéd sátortábornál beleölte agát a kutba.

Ime, elrepült egy élet. Miért? Hova?

— A rendőrség átiratot kapott, hogy közegészségügyi szempontból takaritsa ki a kutat.

*

Fiatal uraknak és hölgyeknek ajánlom jelen soraimat.

Tudnivaló, hogy illetlen dolog ha fiatal ember egy egy kisasszonynak levelezőlapot küld, bár tudnivaló, hogy erre nem sokat adunk. De azért mégis zsenirozva érzi magát a hölgy, ha bizalmas megjegyzések vannak a lapon, mert bizalmasságot még mindig nem enged meg az etiquette idegenek kö-

ött. De megengedi a bátya és huga közt. Tehát a anács ez:

Kövessék uraim és hölgyeim az én példámat a ki igy szólitom meg a levélen őt: Édes szép hugocskám!

Persze variálni lehet.

S ez alatt a szür alatt sok minden elfér. Nem sak szók, hanem cs.....is.

A miniszter és a tyukok.

Azt hiszem, ritkán kerül össze pl. Wlassics Gyula ő kegyelmessége a tyukokkal, — már Széll Kálmánról könnyebb feltenni, — hogy szétnéz a baromfi- udvarban s olyankor a szárnyasok nem igen respektálják még őt se.

De mi most a világ összes kincseiért sem vállalkoznánk szivesen arra, hogy valóságos *politikus* minisztert hozzunk össze a kotkodácsoló tyuk anyókákkal. Nem, mert ez rosz politika volna, mikor épen most kapogatjuk (költői többes) a hátulütő fákat, a mért egyszer életünkben belekottyantunk a politikába. Megjegyzem, itt is az a baj, hogy ha már „kottyantunk", miért tettük komoly arczczal, s igaz meggyőződés közbeszólásával és nem „bohém" módon.

De hogy a dologra térjek, — Mikszáth ez évi Almanachjában azt magyarázza az előszóban, hogy milyen különböző éghajlat alatt fekszik az *irók* és az *ujságirók* hazája. Az iró élethalál ura, — persze a saját regényében. Az ujságiró „*hetedik hatalom*", de meghuzzák, ille-

tőleg leszelik a fülét, ha hatalmaskodik.

Már most az olyan ember, a ki mi két mesterséget folytatja, néha akaratán jut kétes kelyzetbe, mert iró módon ir az uj ban és ujságcsináló módjára eleven emberek rére alkuszik a regényeiben.

Ez pedig ugy történik, hogy van az ily embernek két személye körüli minisztere (minis ter—szolga), a kik közül egyik az egyi másik a másik birodalomban tartja fenn a rende Megesik aztán, hogy mikor véletlenül átkacsi tanak a szomszéd országba, ott olyan dolg látnak hirtelen, a miről azt gondolják hogy „Hely, én tudnám ennek hasznát venni!“

Ez az oka annak, hogy vannak regényei a melyekben élő emberekről van szó, — é vannak olyan hirlapi czikkek, melyek csinál helyzetekbe hozzák, a kiről referálnak.

Most jön a concluzió: ez az oka annak hogy az elsőért is, a másodikért is kihivják az embert duellumra, — ha *kellemetlen* az illetőre nézve. Legalább még nem hallottam, hogy valaki sajtóbiróság elé állittatott volna egy irót, mert az azt állitotta, miszerint ő valamikor egy kitünő ötletet mondott; valami nemes dolgot tett; vagy nagyszerü embernek mutatkozott. De próbálja csak azt mondani, hogy rossz vicczeket gyárt; hogy udvariatlan fráter; hogy — szóval állitsa nem kedvező szinben elő, valami más szempontból kedves ötlet kedvéért is — rögtön kezébe veszi a darab vasat, hogy szivébe mártsa, vagy legalább ugy megvágja vele a kezét, hogy többet pennát ne foghasson.

Ime, a sajtószabadság.

Most jönnek a tyukok, — meg a miniszterek, meg én. Ezek a miniszterek, à la Mixát, saját elhódithatatlan birodalmamban korlátlan hatalommal vezetik az államügyeket.

Egyikőjöknek egy idő óta igen kevés dolga van, valószinüleg unja is magát, ez az *iró*, s alighanem megszánta a másik, szegény kollegáját, az *ujságirót*, és segiteni akart rajta. Tulajdonkép rá is férne erre egy kis segitség, mert tapasztalatlan még, most vette át a tárczát, s járatlan az ügyvitelben. Mutatja milyen tapasztalatlan, hogy minduntalan megengedi a kolléga miniszter urnak az ő dolgába való kontárkodást. Például a minap hirét veszi egy kis tyukhistóriának, s miközben reportot ir róla, megengedi annak a másiknak, hogy ugy vezesse a pennát, mintha nem élő emberről volna szó, hanem csak egy képzelt lényről. Persze az *iró* ért hozzá, hogy lehet élet-halál felett rendelkezni, bizalmaskodni, mindent megengedni magának, olyan emberrel szemben, a kit ő teremtett s a ki nem kér *elégtételt*, akárhogy beszél is róla. De mikor az *ujságiró* ressortjába vágja a kaszáját, annak galibát okoz segitség helyett.

Most igy jártam velök. Nekem kell bocsánatot kérnem, mert ez bolondos fiu a kis miniszterem, ostobaságot csinált. Tehát bocsánat! Hanem kiadtam a legfőbb parancsot; ukázt, mert absolut kormányforma divatos nálunk, a legszigorubb mértékben, hogy ki-ki csak a *maga* dolgát végezze különben Szibériába való számüzetés terhe alatt. Kmf.

Manó.

A kis püspöknek ugy látszik nem volt tulságos nagy sikere, abból itélve, hogy a müsort ez ideig nem igyekszik ugy tarkitani a neve, mint pl. a Sulamithé. Ámbár hiszen én személyes tapasztalataim alapján egy esetről beszélhetek, a mely azt bizonyitja, hogy bizonyos körökben nagy rokonszenvvel fogadták.

Reggeli három órakor baktatunk hazafelé. Szembe jön velünk egy kompánia, persze, lumpkompánia. Ki más jár az utczán reggeli háromkor?

Vidám kaczagástól zeng az utcza. Mi is kaczagtunk, de ők tulharsogtak, s a vidám kaczagásból néha egy-egy hang kihallatszott:

— A kis püs-pök. Hahaha!

*

Vendégünk volt a minap. Kólyról. Pál András gazduram, a kis lányával Marival. Nekünk is van egy kislányunk Miczike s a két gyermek többek közt elkezdett versenyezni, ki tud jobban számolni.

Persze Miczike jobban tudott. Hisz ő már második osztály, de Mari csak első.

A gazduram csak hallgatta egy darabig, utoljára bosszankodni kezd.

— Ej kis lányom, hászen tudsz te számolni. Tudod tanitottalak. Mennyi 4+5?

— Kilencz?

— Hát 3+6?

— Kilencz?

— Hát 7+2?

— Kilencz?

Hát ha tizenötből elveszek hatot?

— Kilencz.

— Na ugy é?

*

A lóvonaton van egy kocsis, egy kalauz és egy ellenőr. Hárman lesik jön-é valaki a ki fel akarna ülni. A kocsis megszémel egy urat s megállitja a „vonatot.“ A kalauz rohan, felsegiti, jegyet ád. Az ellenőr siet ellenőrizni, s eltépi a jegyet, a mit még alig látott a tulajdonos.

S a napról-napra igy megyen, azzal a változassággal hogy néha a kocsis, ha rosszkedvü, elhajtja az orrod elől a szekerét. A kalauz mérgesen rivall rád: „jegyet váltani!“ s az ellenőr dühösen mozdul: „hol a jegy?“

Boldog világ!

*

Nincsen kéllemesebb érzés, mintha az ember dolgozik és kellemesen tele van a tárczája. S nincsen kellemetlenebb, mintha dolgozik szakadásig és mégis kellemetlenül üres. De legkellemesebb aztán természetesen az, hogyha nem dolgozik és mégis tele van.

Hogy ezt minél több ember minél könyebben elérhesse, arról gondoskodtak a lutritársaságok.

Óh irigység! a ki a kis lutrit megszüntetted!

S óh irigység, aki a profeszorokba költöztél és azok nem engedik meg a diákoknak, óh a kis diákoknak, hogy ők is kurizáljanak annak a kancsal istenaszszonynak.

No de elvégre is a titkos randevak a legkellemesebbek még ha III—IV. gim. is az ember s mint biztos forrásból értesülünk a mult héten egy részvénytársaság alakult, mely a sorsolás nemes eszméjét irta fel zászlajára egy tét 1—2—3 kr.

KRÓNIKA.

— Nagy idők, nagy események. —

A rendőrfogalmazó ur előtt áll egy gyerek 10—12 éves. Bekisérte a rendőr, mert egy korcsmában találta éjjel s mert foglalkozása csavargás.

— Miért csavarogsz te! Mért nem vagy otthon, vagy állanál be inasnak.

— Én kérem alásan otthon volnék, de mindig vernek, el kellett jönnöm hazulról. A zsidónál csak hálok, 3 krajczárt kell érte fizetni egy éjszakára.

— Ismerlek rosz kutya. Voltál-e már büntetve?

— Nem voltam kérem alásan, de egyszer már behoztak csavargásért.

— Ahá! Többször [redacted] büntetett ficzkó. Megállj akasztófa, majd adok én neked.

— De kérem alásan, élni kell, aztán iskolába nem jártam, aztán otthon nem lehet lennem.

— Aló, mars, eredj János csukd le két napra.

*

Olajos András gyülöli a sapkát és a keményu inget, ellenben Lidi mindakettőért él-hal. András meg Lidiért tenne meg akármit a világon, lehozná a csillagot is, csak sipkát és kemény inget nem vesz.

Nem vesz ha, akármi lesz is. Nem is vesz. S nem is vett, mint igazi férfihoz illik, egész a mult szombatig.

Elseje is volt, szombat este is Lidi is halálos ragot esküdött, megvette aztán, fel is öltözött épen, be is kapott egy pár kupicza harag csilapit s igy indult vizitre Lidihez.

Bemegy a cselédek szobáiába, nincs ott senki, leül egy kis székre és busan várja a lányt. Egyszer szétnéz, hát mit lát!

Amott, vele szemben, a másik sarokban egy legény ül. Egy egészen idegen legény sipkában fényes fehér gallérral.

— Hah! horkan fel.

Egy sapkás, kemény inges legény! Világos, hogy Lidihez jött, a ki él-hal a sapkáért, kemény ingért. Feláll dühösen, az is felugrik. Felkap egy vasalót, az is; meglóbálja, az is; teljes erejéből oda sujtja, az is, és pokoli csörömpöléssel törik össze a nagy tükör.

Szegény András ugy átkozza azt a sipkát, azt a kemény inget, mint a bokrot.

*

A boldogfalvi kertbe kirándul két ur, szétnézni, lehet e már nyitogatni a szőlőt. Diskurálnak, beszélgetnek egyről-másról, az uj fajta szőlőkről, a Hegyaljáról. Dicsér egyikök vég nélkül egy kitünő szőlő-oltási módot.

— Ha igy végzed az uj oltásokat, kétszer olyan fürtök lesznek rajta.

— Én is tudok egy módot, ha ugy végzed az oltást, félóra mulva már ilyen fürtök lesznek rajtani!

— Igazán? hogy?

— No, a Leidenfrost kirakatát oltsd belé.

A kis vonaton sokan vannak. A kalauz siet, két igen elegáns ur ül egymással szemben.

— Bérlet kérem szépen?

— Igen, mondja az egyik.

— Bérlet van, mondja a másik. Kis idő mulva jön az ellenőr. A két igen elegáns ur, a kik közben a város egyik legnagyobb részvénytársaságáról ugy beszéltek, hogy nyilván való volt, hogy ők ezresekkel vannak összeköttetésben, egyszerre szól oda:

— Kérek egy jegyet!

— **Mi történt?** Nagy csődület támadt tegnap egy utczasarkon. Rendőr taszigált egy rongyos vén asszonyt. Oda szalad megtudni mi az, egy szép, kiváncsi lány és sietve tudakolja egyiktől is másiktól is, mi történt?

— Ez az akasztó fáravaló rendőr öli azt a szegény elárvahodott teremtést, bár ő rajta vernének végig, — mondja az első.

— Azt a vén részeges tolvajt akarja bevinni az az istenadta rendőr, bár végig verne rajta inkább — mondja a másik.

A szép kiváncsi lány most már tudta, mi történt.

lauz siet,
.

idő mulva
ik közben
gáról ugy
ezresek-
szól oda:

támadt
gált egy
megtudni
ietve tu-
rtént?
r öli azt
r ő rajta

akarja
r végig
k.
r tudta,

1 Autor
b)
2. Ler
Haar
3. Ler
b)
4. Ler
b)
5. Ler
mer
6. Ler
7. Ler
8. Ler
9. Ler
10. Ler
11.
12-14.

Temetőben.

Csönbes, kicsiny helz
Mért vagz szomoru?
Hantidon rizseg
Szirar koszoru.

Hegz, völgz és róna
Boldogan virit,
A bús kitből is
Delnogz ismerik.

Hegz, völgz és róna
Rabszolga szegeiz,
S mire büszke, mind,
Mind az emberé.

Csönbes kicsiny helz
Mért vagz szomoru?
Hantod e tarnok
Földből bombolt.

Pozs. 1872. ápr. 9.

P. ETLYP. KYAYE:

61. 6.

Az utcán.

Ha nép közt látok
Vízözön istent megállok.
Gyönge szemem alig látja,
Hogy nem te, más lánya.

De ha tégedet látlak,
Vízözön istent meglátlak.
Gyönge szivem napjot sohban,
– Sose nézek másnak.

Kolozsv. 1902. ápr. 9.

ΦΙΛΙΖΙΡΑΑΡΛ

Egy asszony.

Egy asszony meghalt. Szép volt, jó volt,
És szerencsés, – s a Pintár meghalt.

Sok fölséggel trónol az ég, magáll
És lebomlik; sebes tarajja lobog,

Fenből a szózat, kegyes, nyugtató:
„Ki tette ezt?" – s pacsirta kérdi a tó:

„Ő..." és lenéz, mutatna. És a föld
Titkával és titkából mind ez jön.

Egy férfi néz az égre, arcza szép,
Homlok a nemes lángokban szive ég.

Egy férfi néz az égre, néz maga fel,
Szemük találkozik s kitör az könnyel.

– Fenből a szózat, kegyes, nyugtató,
„Ki ő?" – „Ne kérd Atyám!" – kérdi a tó.

ΧΡΗΣ·ΜΙΧΑΛΛΑΚΗΣ

Kispest, 1902. ápr. 15. reggel.

Anakreon.

XI.

Az asztalnál csészéjnek:
Anakreon öreg vagy,
Csak rúzsörbe kacsintsál
S nézőkéjjel be vitessél,
Jaggeb lettél te, ősz vagy!
Mit én tudom a fürtök
Megvannak, elhullottak?
Bizz én nem is tudok másról
Csak hogy illik a vénnek
Tudnal, szeretnünk
Lelkünk, mely a vég int.

XIX.

Szik a barna földis,
Felisza erdei a fa.
Szik a zsongjas tenger,
Felisza erdei a nap,
S lám a napos meg a hold.
Mért mosolyog bardtim
Fia ön is nap ihatnám?

—z

61
70

14.

XXV.

Ha szörpölök borocskát
A gondjaim csacsiknak,
Mit nékem baj, mit a jaj,
A gondokra mi gondom?
Ez nem meghalok ha nemararos,
Ha elfogy kóbor éltem?
Érezz iszom borocskát,
A pép Bachust imádom,
Hisz szörpölve borocskát
A gondjaim csacsiknak.

Kispest. 1902. április 16. mfz.

Macrán.

Tudom is én, hogy mi ajtótok belül,
Szobából ki, meggyes, hány csap el üt.
Jaan el öl, hisz pereztől-parcztól nő,
Nincs hely, hol Rá nem emlékeznek ő".

Egy utczakaron állok végre meg,
Zsibong s tolong köröttem a tömeg.
Most nem csábít a virágos kalap,
Hódolom ez ősz szakállu agg.

Morően áll, elérte már a téved
Ők ruhegalom, s hiszem többé nem révedt
Terintete, miattad, szerelem, —
Lánycarczra. — Ők aggszerélsz-e valem?

Míg elmerengek rég arczának csodáira,
Örök csönd lépett, – óh csodás-csodája!
Mintha villanyütésre, rezzenés nincsen
Minden ideg s éjszakától vibrál ajka.

Szeme kiggyul s fakó arczán ha lámg
Villanna át, – és megláthatom a lángot,
Kis tóvároqra néz; s örvetné végre,
De megroggyan, megcsuklik ina-ütére.

A láng halad, eltünik; hogy mi történt
Nem is tejti; s ez lenemü róla önként.
Lassan a nyugalom pihen arczára,
– De a „cserét" fonditom én tréfára.

Kisfalu. 1902. április. 16. nyír.

Szokor
Szép vol
Szerettem
Sakirz –

Mal – nor
Unok mi
Megunta
Sakirz, –

S mikor
Mivor nag
– Nem ab

Epés, gunyo
Tán közlöd
– Sem ab

Budapest
V. 9

Móra

a szerkesztőhöz.

Ezekor szivem ifjú volt, lánggal égett
Szép volt egy lány és szép a szép világ;
Szerettem, a dicsőséget kivált,
Sachirz-alpinbeerelmet immár véget.

Mai- zord, fanyar kedélz, zuzott reményes;
Unott minden lány és minden világ,
Megunta a, a dicsőséges kivált
Sachirz,- bizony tánczimnat immár véget.

S mikor vailaj dal lantomon viharzok,
Mikor nagy érzelmes dallal harczok,
- Nem abtatok ki versenez soha.

Epés, gunyos, verebz már lantom hangja,
Tán bölcsebb,- be faró,- pirultok hogy ma-
- Sem abjátok ki versenez soha.

Budapest 1901. aug. 15. mtz.

T.ОНІСРРСН·М·15.II Е·ЗОРZУЄ:

18.

Epilogus.

Jókor boldog pár ragrajja csong a városligeten
Csak én vagyok fásultan, ribegen,
Jaj, Ő is ibegen!

Borongós, sohse nyílt nekem még forelem-virág,
Sörappeó arccal beléd históriát,
Rólad sincs hóriág.

Cozon
Már vége, vége, hajh csalódtam, – nincs tavasz
Az a pompás virág, ~~nem az enyém~~ már nincs nékünk bizony
Nem az enyém bizony...

Budapest. 902. április 20. vasárnap.

Pesti Sal.

Jaj be csúnyán a németet tró;
Elszoktam a magyar szótól.
Magyar szótól, magyar csóktól,
Elszoktam a magyar lányoktól.

Künn a pusztán, ott születtem,
Mégis mester-legény lettem.
Fiéj, az apám mégcsizmás volt,
A fia már Pesten sztrájkolt.

Nem kell nádcsirós Bugacnak.
Házasodom a tavaszon;
Fiam jár majd iskolába:
Kell minister Pest-Budába.

Kispest, 1902. ápr. 27. mFz.

Fy. 20

Bródi Sándor.

Bánatemet, hogy nincs, hogy fáj, hogy égeted
e mívén!
Véggel tűrje sorad s véggel benne rójog.
Kispest, 1902. jun. 13.

Vége világ...

Vége a világ, vége a munka, aratnak.
Csak én nézem rossz a kévém magamnak.
Kaszát pendül, nótaszóval a határon
Vége a nemzet, alig állom, de tízen.

Darumadár se kiáltozik még az égen,
Ősz a rétben, mezze elment már régen.
Görbe világ a határja oldalon,
Nemzéd volt csak, ikrás pisztán ideren.

Szálé bombár! nem bánnélek azon én,
Ízte mennél tárgy szegény lovon én,
Kaszahosszam, kaszaél, Isten engem!
Szálé bombár! másik nézz már, ne engem.

Kispest, jul. 27. MSz.

Szomorúság...

Szomorúság, keserűség!
Barátimnak a fényes ég.
Minden bűnöm eszembe jut,
No, már a baj, nekem rijet.

Utolsó nap midőn itt volt,
Én istenem be boldog volt.
Én istenem, mi volt velem,
Az maga volt az engedelem.

Egy őszvégen, párban elé,
Erre jöttünk hazafelé.
A módja felvaltogatt,
Az orrom el facsarodott.

Édes mézz volt minden szava;
Kérdezi: Mitt bírsz maga?
Belenézek a szemébe,:
Mitt kérdezel? – mögöttem végre.

76 22

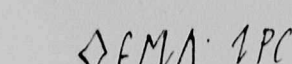
Szegény Kisladány, fel se vette,
Arra szíven becsérgette.
Hopp csevegek, hopp csacsogok,
Hej, katonák, a ki vagyok!

Arra kurrog, szóltam vón rá!
Szegény kis lány, gondol-e rám?
Megpántoltam kapzsiként,
Galiciában istenkínál.

Kis'csaj nekem volna annyi
Szava, szóra ki szög akad.
Kis'szencsat lehet vón egy csepper
Mint a Ki-holmik dán vesztek.

Fecske madár, tudod-e hát,
Merre van a görbe világ?
Repülj arra isten áldjon,
Mondd meg neki: Isten áldjon!

Kispest 1902. jul. 27. vége.

Hogy tetted, mulatsz a varázsló
Szép, vibám, boldog napjai?
Repülőgépje és a hosszú lét
Egy napra kurtul? Vezessen itt
Fiú-korán létté nyúlós minden nyolc nap!
Sebaj, hiszi ez csak lesz vidám egyensúly!

Tűzijátékszép ül Kicsiny
Testben mulatsós városban
S kábultan hull alá
A utcákon nyüzsgő gondolat.
De bezsebel arra vasvillám
Tűz a lép! Berúg a lép!
Szabad a vár. Éred a hiv.
Sa vendégtenger rejtelén
Egyszerre a nép zeng:
Marseillaise polkát lejtelén.
Miért tapsolsz ám ily nagyon.
Hogy ezt ily jól, vagy rossz nap ol.

Mellém borosagó
Pétenbolyongó
Hellőcskét kiáltottam leref.
Kéjig a lőcép,
Ajj ök erős ép!
Szemem ipgesedett.
De nem fogadja a havam,
Rimánkodni ő hartalom,
Sbánnint birtatgatom magam
Komikor a pecsét,
Sa pema tevesp
Ereső ötletabotxik
Kin te magyáldás,
Tobbam nem áld más!
— Kepem ö viprantalpat is.

Tajnat ki ne hackaqua engemet,
Hogy örökhonból ipz havat-hevet.
Dva vagyok, végtép oda.
(Tönik erre az „örvba"?)
Örzemiza kapvál eszem,
Szegül e vesz megeszem,

Vagy más teszem
A pestára fel nem teszem.
Vagy vagy korrekt, vers leszen.
Nem tom miről mostan fessen.
Fekszik a jobbja nélkem essen -
Ne, — ja! a "parasztnemből essen
Rim? végezem.

Nem mija még el a boldogodat?
Hajaz imént komoly sötét bus való,
Sarég tanúm érzelmem nem hamis.
Azután alomban gyors az kanyarog
Szalag megyek s nem tom hová jutok;
Futok alá a hegyről s följebb
Elégedetlen barlatok megint.
Meg int a tiszt: a tors haj, ős remény,
Szemeit ébreszd a kis virág, tavész,
Szőnek az ábrándos légvárait,
Szép daganásodalom a zord télnek.

10. 26.

Es hálgyned nèkem a pehe borodz.
Midőn mitsem fáj ébred kellemem,
Velem repül a csibor fárgelem.

Az mulatós. Furfángot nem mérgel.
Ambár szábitnak a kèrdő mérgek.
S bárcsudálom a világot nézek,
S nem ismerem semmi vaiúdz-ízét,
De nem mérgel. Lejjebb barátaim,
Viralmasan ők szabnak hátra im.
Vigyelldzsom bonzum mast tarakban
Tartsám ők bus, hogy ebbe lépjek tatban
Csak nem hagyom viszontalan szegén,
Ezt a hoztam mindig ők hülepjét.
Sattan Kámikalámat mér tinzilt szemjén
S hogy gözsüdjem, nem vágja pofája.
De most isten vele. Papirosom is fogyda
Teje hogha e levélis fogy, Adam.
Kövesd magad, ki-ki magad
Mig egy szavad
Ne csipjen, nem illik az.
Karcsa. 1902. máj. 27.

78.

A „Bugac és Vidéke."

-- Satira. --

Fő, fő uram! csak lassabban a tempóval,
De magyarul szóljon mindenki magyarul.
Divatlapunknak nincs német száma,
S még elhiszik hogy Pesté minden pálma.
Pest: Pest, és punktum. Ezzel, mondom, vége;
Ki adta ön kutya a „Bugac és Vidéke"?
Megálljon magyar! még nincs oda Buda,
Ha német újság ebbe bele nem fúrta.
Megvédtem én, édes vidéki uraim!
Én is voltam hírlapíró, az áron!

Fejezze a baj, csak az a mi bajunk,
Hogy manapság olyan rútul vagyunk,

12. 28

Igaz tapsot nehéz érdemi, nehéz,
Fordulat nem fog a rekeszéz.
Mert már úgy van hogy a röbe tudom,
Bebizonyítani igaz utam:
A rövéri kirlapirobalom
Tobbet ér, mint az a robabalom,
Ami Pestről elárasztja hazánk
Frej Fraelbe sorat utrozánk.
Frej Fráel, miért vagy te rossó,
Ne volnál csak, – így azaztoz Ksigó,
A nagyerszűség hogyha borz ugral, –
Ne volnál csak, boldog vón a magyar!
Ez az óra, mert hogy ez az óra,
Ha ez nem vón, akkor nem vón óra.

Könnyű Pesten, sok a pénz, mint röfös.
Ha mintcsenis, arz mondja, van: – Veres.
Fő a gyomba, nem lökjük ra a rezőr,
Sajtóhibát. ezért nem teszner őr.
Szép a betű, hát a kiállítás!
Valmi magyar, kisz minő csak amitás.

Sok
Egy k
Pesze
Frej,
Mert
Fran
Nem
Fülle
Sa n
Vrebe
Elbon
A hi
Oh to
Oh to
Hogy
Hogy
Hom
Fgy to
Hogy,
Pénz!

1. dolg
b)
2. ke
Szer
3. ke
b) a
4. ke
b)
5. ke
mer
6. ke
7. ke
8. ke
9. ke
10. ke
11 e
12-14

Sok a papir, sürün nyomva tele,
Egy biblia, annyi a levele.
Szeretelik s mindent össze-beszél,
Fej, jó magyar! ily lappang a veszély!
Mely hab bizony nem mennydg, csak vize,
Szivadnak kincs harapfias vére.
Nem lélekből, csak hasból jön a szó,
Fülemtétes, mint a Csinibaszó!
S a mi legfőbb, ez is Komjáti mérő,
Gebeti kútforrásból merít.
Előörző már ebben Budapest,
A hír rögtön odajut, egyenest.
Oh történik a mi ádáz ellenek,
Oh tudják hogy a világ mit mivel.
Hogy még jobban megmagyarázzam ezt,
Hogy valami mitörténik-hát vajjon ezt
Honnan tudnók? ha nem jönne onnyán?
Egy tenyuk ki mi is, helyben mindjárt.

Haj, haj, nemünk, valami másképp megyen,
Pénz! Azt se tudjuk hogy ez mi tegyen.

89. 30

Jó Nádi bácsi, tartsa isten öt
Huszéve versterégés esztendőt
Hozott karácsonyi ajándékával, és
Megírta, mintha pongyola, mese mesés.
Márnak kitartja, a nyomdája sem
Áll legalább kóttog öregesen.
Egy pár gyerek-nebó odalent port ver,
Szent álmaiból az egyetlen riporter.
Vizsamos, füstös és kinè bohos
Redactió — ahi olyan otthonos.
Óriás betűk, csupa „fisch", olyan mint a
Komisz papir; no a nebés se mintha.
De naponként megjön a négy levél
És Budapestről s Vidékéről regél.
Verécsy Viktor, a párisi kirakásért
Hogy harcolt áll, gyümölcsnivelni ráér.
Kisz verécsy Viktor, az első könnyen ráér,
Könnyomatos is ontja ember-ral.
De az a „pech", az örök tréfa hogy van,
Sokat mondok is Nádi bácsi modora:
Ez a riporter ha mindig alszik
Napihir már megint mind egy rokonunk.

31.

Zsigóbá', a szerkesztő szokta' hamar
Segíteni; leül s – vanegy karcal.

Nemmondom én, hiába mondanám, –
Van közöne a pesti lapnak, láma
Rámézni szép, olvasni jó, – be hát
Nem ez a fő, hanem ki írja hát!

Hej Izrael, veled van sok bajom!
De szeretném beszélni szilajom,
A hogy tudok Zsigóbá' a redactor,
Ki mappal rendőr-kapitány sokat akkor
Imádkozik szerkesztőnk, ha este
Betoppan az esti postás kilesve.
Hej Izrael, a ki Pesten lamentál,
Ilyen munkát még szemeddel se látsz.
Folyik a munka ilyenkor, fele dan!
Sürgősz, – sürgősz, egy percz és késő a lap, nehogy
Mapra előre, szerdán-szombatig
A szegénység szépen boldogulhatik.
Mert „reggeli" megy a lap, be hát
Ki kell reggel estére, éjszakát

Nem fretin, gondolja Nácri bácsi,
Szakszervezet, reggel jön megint bácsi.
Szebb eseten mélyen tisztelt örömmel
Az „éjféli társaság" örömmel.

Hej! nem úgy megy itthon a lapcsinálás,
Mint Pesten, gépiesen, ki semmivel mással
Csak a mi téren megszabott repertoire-ja,
Itt másként csinál mindent, mint a mi a bolond.
Redactions pedig nagy parlament
Kettő hangzik naponta odafent.
Úgy délután vihar fúj szivemre,
Estére már homlok mind robajja,
Tölti be a házeink nem mesélt
Temető; a kertek ki-ki ki mit ültet.
Sőhaj „Kultaqja" van a redactiónak!
Tanácsos egyet úgy tisztviselőnek,
Professzorok, kik már azok, csalétek
Nem irják le, a mit leírni kell.
Theologus Miner ábrándja Utrecht,
Két papbojtár, ő már úgy élnek mint.

A városból kivatalnok nélkül,
Politikusnak szülessék helyett!
De sorra vegyük Florenzet bírná
Hogy a lapunkat hányjuk, ki „irná."

Kilencre szépen bezárva a lap,
Közéletnek rendületlen alap.
Akármikor kell megbecsülni mozi,
Kifogásolni pár cikkel, alapozni.
„No, Mácsi bácsi, éj mit, egy litereg!"
Hozzák s ez villanyozza a klub levegő.
Tiszajó bá biccentő és hanyja a bőrt,
Mára nincsen korlátokon kitörni.
Új elvekkel, eszmékkel van tele,
Ha meg valósulnának csak fele,
Boldog volna a hon, az a világ,
Miniszterek elcsapnánk és a királyt
Tiszteletből szentül, csakhogy ám Bubán!
„Ez az első barátaim, ez ám!
Ha ő itt van, bízhat még a magyar,
Nem talpak mál, ha nincsenek agyal.

Szemtelenebb lesz nőttön a világ,
Mert a magyar szereti a királyt.
Önálló vám tarifa lesz nekünk,
Nagy ez abból fizessen más nekünk..."
De erre térnie már nem tanácsos,
Ily hőzöngő a városi tanácsos.
Mennydörgő lesz erre szava: „Nem megy!"
Kidelis elmondja hogy ez annyi.
Egy szóval-szóra menne. A vitát
A professzor így dönti el azután.
Más témára: mit adtak az orosz!
Egy tudja azt, mind a dicsőbb borok.
Végig menni világpolitikán,
Hisz a magyar „erdei" csak ürügyén.
A professzor ifjú korának történetéből,
A tanácsos hatalmas praxisából,
Egyik bá megöregedett szavával,
És mindenkit agyon is vágyával.
Egy ujdonsült vers valamik kezébe,
Egyik bánja a bonmotját, mérgét.
A Crocodrás, üres fecsegés, szörnyűség
Hogy részletével mentől hiányég!

Erőlködtető, hanem üres, valóra,
Minden nyelv, ha Petőt mondtak!"

Szebődyné jön rohanó lapáttal,
Frigyó bá meg a ruhaterítővel.
Van terítve, hanyal „betűbetes".
Lyen meg már „szamár, ki irta ezt?"
Állós elő és frim lapos, ha néző!
„Erőltetés; ez jó; ez is beteg;
Be lehet abba ezt is; ez meg plánc
Szemtelenség; nolme, a lap kész már, e."
Szebődyné „terítettel" megyen,
Frigyó bá szól utolsóra igyen:
„Jobban tudjá, a mondatást olvasni,
Mint hazudni habzó vemlős tanyai.
Utóvégre olvasni érdemes,
Amiben bírod hogy nem épületes."

Fogdmegnem! hál tanárban a testet!
Ne legyenek olyan nagy fel, csak Petet!
Vagy legalább mikben annak legyen

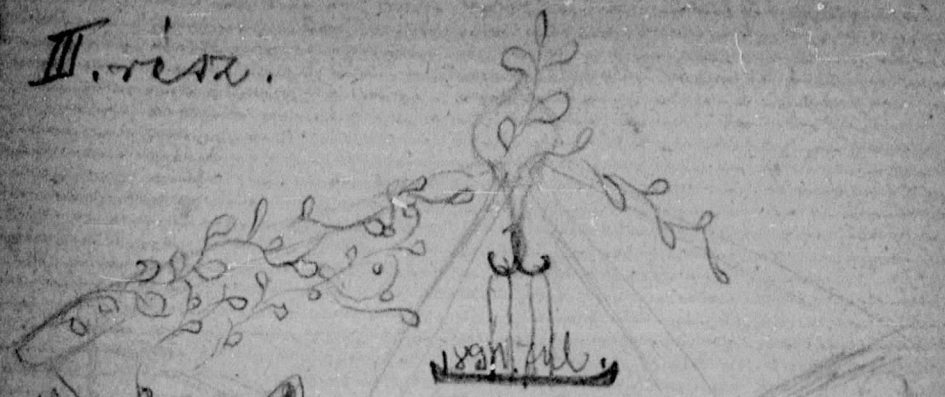
90. 36.

Mink Ferja bd, igaraapoz kezünk.
Arcaknak is van, van érzemük
De minekünk is van ha van szemünk.
Arcz ha már a kapzsi pénzzaat,
Nemérzék le a di negéz maradt.
De ember meg tagadnak szivesen,
Pedig csak csupán ki ép testen.
Jagabuchat, látjátok-e vkamibalom:
Van nibéri kivlapinobalom!

Kispest. 1902. jul. 22. mkf.

1894. Jul. 9—

III. rész.

Irodalmi j.

Móricz Zsigmond

gymn. tanuló.

A munkácsi rab. I.

(fólia)

Minden madár oda repül, a hova fészkét tartja. Az ezüstág megtanítja fiait repülni, hogy ha majd tulhaladnak az őszi évelők tudjanak szállani a szabad pálhőtérre, hol melegebben süt a nap, zöldebb a mező.

Csak én nem mehetek. —

Nem mehetek, nem ereszthetek a lábamon lévő vasamon lakatnak nehéz vasát zörgetni.

Sárga-sárga láncz oly szaporán mintha minden egyes rőjét kopogó szögből kovácsolták volna, végei egy dúvad kőbe vannak erősítve. Azt én forszem e kövön, napjaból e kőtáblafor-gó kableman 'Zlájh e kőbe vannak verve láncaim!

Mióta viselhetem azokat Uristen, Ön e megnagyobbodva tűnni!? Borosbik e még az igaljá hópad kőbőr? Enekelnek e még a madarak? Van e még virág a erdőn? Van e még élet odakünn?

Börtönömnek nincsen ablaka: nehogy valaki a lakótársaim a kiggyók és patkányok szemei ne világíthassák azt kinnről, hogy megvakultam!...

Nem tudom, mikor van reggel? Mikor van este? A lakrem kaszttalanul erőtlenül tűrtem börtönömnek ajtaján fúródni, akkor alszom, mikor ablakomon fúrni, akkor felébredek. Ha ivó vizem megromlik, kenyerem megpenészedik akkor tudom meg hogy eltelt el minden hónapban egyszer kapok kenyeret és vizet. —

Csak egyszerre foltyát látnám az égnek mely egy lánczszem bekeríthet, csak egyszerre napnyugtára te kozzam a kéklő nyilason – egyszer atomja annak amaz a ~~napnyugvás végnél~~ kiáradásnak mely egyaránt kiömlik az ércen kívül mint a pinczébe rásott növény falfogón az ablak nyilason nőni, kinőni börtönéből . . —

Sohasem imádkoztam életemben. Láttam a lát, legyőzhetőbb fegyverőrömeire; láttam az Isten fölött győzedelmeskedő angyarkullámai között, mi a meghasadt ég hangot követ alá a pörgésre fel, kiérzem itében elfeledé, hogy a reményzet kivül Kétsétam szavára mindenkor a mi él szívre hullt és fogadásokat esett arany tényeket boldog percziben megragadott.

Én ott sem imádkoztam!

1894. jul. 9. reggel. Ze 9 h. mindig

A hangyák fehér asszonya

II.

Éjszaka van minden alszik
Magasabb engedelmével
Csak a rosszból jövő rémek . . . .
Sa kormányzó nem alusznak .

Álmodik a tengerrel hanyi
Csak éjszaka . . . csak titokban . . .
Mit álmodik milyen szépet ?!
Ha megpusztítná a kormányzó .

A kormányzó állaiból
Örült tűzcsík fuldoklása
Hangzik ki a könnyes éjbe . . .
Azt oly borzasztó hallani ! . . .

1. Ki jött ide és az asszony ?
Ki bocsátá be az ajtón ?
Bezárt ajtón ? Ajtók előtt
Keresztbe tett puskák ~~előtt~~ között ?

2. Ki bocsátá be az asszony ? . . .
Vére csepegtetett szivarvány
Sötét szeme reám tekint . . .
Fehér ujja reám mutat . . .

3. Miért jössz te gyalogtalpra ?
Nem volt ott lóhon ? Halál vagy ?
Nem fekszel ? vagy . . a halottak
Kinevetik már a halált ?

Ismerlek én tudom ki vagy?
Lengyelország fehér hölgye
A fehér hölgy kit megöltek,
És aki még nincs meghalva.

—

Ismerlek én! Te vitted el
Elődeim! Te üldözöd
Fiaimat az ősüket is ...
Most a magyarokat vagy!

—

Én nem vagyok oly lágyszívű,
Mint voltak! Az én szívem
Karom acsel! az én
Lelkem mint jég hideg!

—

Távozz ... távozz ... ne lássalak!
Maradj el a szemem elől! ...
Szavamra ugy seregmozdulat ...
Szittépettek hajósz felém! ...

—

Szolgák! segédek! mit állotok ott
Látjátok őt? Állj átok el
Utjat. Ne jöjjön még közelebb.
Szivemet mindenki a szivemet

Ti nyomorultak! hát nem tanultok
Meg asszonyt ölni karoltok?
Hiszen volt rá nap alattam!
És egyet itt nem bírtok-e? ...

—

" Vezessétek a fegyvert! nagyja
Ölem még ő! Hát ugy van ...
Hatszor kaptál ... vesse ... ne
Meg egy ... még egy ... még egy ...

1894 jul 9.

III.

Ah szavatlan! Minden kövés
csak egy új seb, a mely vérzik,
csak egy új seb, a mely szalad
Arám nem halt meg.. rám közelg.

—

Irgalom.. szerelmem vagyok
Ne nézz a szemmel így reám!
Ne nyujtsd felém fehér kezed
Ne nyujtsd ilyen ninian ajkad.

—

Ah mily sulyos, ah mily mehár
A te fehér halott kezed!....
Ah mint ígét, ah mint kínoz
Ez csepp vér, mely fejemre hullt.

—

Irgalom elhangzik a szó....
Csupasz ejt nem zavarja több
Bőrök fölé jégsisak vigyz
Folyosókon ajtók előtt.

Agya előtt ütközve
Fehérek holtak a koromnagyzó
Két ütött a fehér asszony...
Lo és már a negyedik volt

1894 Jul 9. egy delelőtt 10 óra.

Latin Példabeszédek gyűjteménye

1. Per risum multum semper cognoscere stultum.
2. Face stultum fare pancum.
3. Fessina lente.
4. Gutta cavat lapidem.
5. Incidit in scillam qui vult vitare charibdim.
6. Ne supra crepidam judicaret sutor.
7. Sex horas dormire satest juvenique senique.
8. Dimidium facti, qui coepit, habet.

IV

Szántó, valahol egy színdarabot
sat most interjúk után leírtam,
t egyúttal Jul. 8. án Vasárnapestre előad-
ja, Bozzóminyi Ferenc, Kovács Ferenc, [illegible]
ston is de.

a színdarabot itt következik:

Szentgyörgyi ej. (Orte: Szentgyörgy)
Vigjáték 2 felvonásban.

Személyek.

Vilmos 11 éves } rokonok.
Cuzike 10 éves
Benese Vilmos barátja
Szolgáló
Ati Vilmos és Benese barátja.

I. felvonás.

Szolgáló (egyedül dudolgat kalauztrónálgat)
Fuj Istenem, bejó hogy nem bírták a házat. Ho
de vigyázok is mindenre, hogy baj ne legyen. Akár
lgyen jó is ha egyszer elmennek hazulról,
legalább akkor lehet rendbeszedni mindent
. . . de jön valaki meg is nézem hogy
hiszen, de [illegible] jönnek vissza) igaz, ez
en is az április!, nem jön hiszen [illegible]
mát megnyugszom semmis rendbe. (rem

hozziáfog egy nótához (mikor falra forman
eldalolják) na rendbe van minden most
már jöhet akárki. (falvesz az asztalról
egy könyvet) Ni, ni micsoda is ez. No
ma-pt naptár. (kinyitja) A, hisz ez
Kalendárium. (nyög bele) jó, megis van
hogy micsoda este is van ma. (magyaráz)
Szent Istvánkor! Szentgyörgynap! Ja
hanem ez nem nagyon fekete a boszorka
nyoktól. De most mártan csakugyan
jön valaki megyek megnézem. (Kimegy
Kis idő multva bejön Benczével.)

II. jelenet.

Benczе.

Jókat van Vilmos.

Szolgáló.

Nincs, de mindjárt jön csak tessék egy kissé
várakozni. (Kimegy Benczе visszaül
hát mi tesszük?

Benczе.

Akarja csak micsoda este is van ma?

Szolgáló.

Hát Szentgyörgy napja.

Benczе

Fel a ~~boszorkányokról~~ Kísértetekről

Szolgáló (hirtelen

Nem igen szoktam megijedni a V.
magam ármgirától.

Bence (mintha elfordult)

No no! csak úgy mondtam!

(Szolgához hirtelen fordulva.)

III. jelenet

Bence (egyedül.)

Ha van már egy másik is, az is olyan
mint a gazdája, majd meglátjuk nem fél?
Az a Vilmos is már felfelé fázik a kajától
azt hiszi hogy okos ember, papagájnak hord
minden komoly játszani [illegible] a bozontos
hazsnál hogy nincsenek, de majd megvá-
lik ha jelére kerül a dolog [illegible]
[illegible] játszik magától nevet.)
Az szobája is milyen, mint a kalitka! kalitka! tyúk! van itt minden
egy magyar ilyen rendetlenségben!
Hej! Zsuzsi, Erzsi, Panni, Rózsi! vacog, hogy
a hajját magát jöjjön sarkba.

Szolgáló.

Mit tetszik?! (hirtelen nevetve) nem
találtam el az urfi a nevemet ön Marinak

Benese.

Nojól vanttaris. mondja meg az urfi a
kogy mar este megyek a nagybátyámhoz
Aradra,. Szolgáló

Igenis megmondom hogy eltávozott menni
Aradára.

Benese.

Jól értsen meg Aradra megyek! (Kim

IV. jelenet.

Szolgáló (Benese után kiált

Alázszolgája. (kis idő mul

Istenem, milyen boldogtalan az az ur
boroztja, minnyi mindenfélét
összebeszélt utmagábaln, csak arra a
szentgyörgyre még ne gyesztett volna
de jön mar nagyságos az urfi maga
megmagyarázza hiszen ahoz dolga.

V.

(Vilmos belép)

Szolgáló

Alázszolgája ur
Vilmos..

Hol vannak apjáék?

Szolgáló.. VI

Jaj urfiacskám, elmentek szinházba
és rám bizták a házat, meg az urfiékat

Vilmos (sértődötten.)

Mit!? Minket magára!?

Szolgáló (mentegetőzik)

Nem! nem Vilmos.
Ki nem ártem, mit gondol ez az
apa is ön rólunk, már IV-ed gymna-
zista vagyok és mégis szolgálóra bizna
minket, mint egy kis gyermeket...
Csak Bence jönne már! (szolgálóhoz)
Nem keresett valaki?

Szolgáló

De igenis keresett egy barátja az urfit!

Vilmos.

Hát mondott?

Szolgáló.

Hát! nekem legelőször is adott vala
kit nevet is mégsem tudtam Ki az iga-
zit...

Vilmos.

Bizonyára volt az biztosan! mondott vala
mit?

Szolgáló.

Azt mondta hogy nem jöhet el mi-
este mert el megy tr. ádni ide,
olyan furcsa neve van.

Vilmos.

Tradira?

Szolgáló.

Ohó, oda a nagyságához.

Vilmos.

Talán a nagybáttyához!

Szolgáló.

Ohó! akkor!

Vilmos. (~~éjszaka~~ jó éjszakát)
Éjnyakba kérhogy nem jön el Ben-
cze.

Szolgáló.

Jaj Is.... (Vilmos szigorúan vissza-
jön a drága Kisasszony is.

VI. j. Erzsike. (belép)

Jó estét Mariska!

Szolgáló.

Jó estét drága Kisasszonykám, (fátra) meg-
sem lép oszt' már Rózsán, milyen finom ez
a Kisasszony, akár a vaj.

Erzsike. (Vilmoshoz)

Szervusz Vili már itthon, vagy, de

VII.

ma majdnem, pedig nem is gondol
am, hogy most hamarabb jöjj haza mint
de nem is jöttél az egyenes uton.

Vilmos.

Hogy csalnám a nem szoktam görbe
utra jönni.

Erzsike (utánozva)

Igazán azt in baesikám nem szokott gör
be utonjarni. (Szolgálóhoz)
Mirovda este is van ma?

Szolgáló.

Igaz kisasszonykám! Szentegyörgye!!

Erzsike (megijedve)

A boszorkányok!

Szolgáló.

Az igazi!

Erzsike.

Jaj a kisasszonyt nincs vissza
nálunk velünk, hogy nincsenek a pá
ek itthon (Vilmoshoz, ki eddig ijjedve hát
ott, de most megnyugodtságot színlel
Vilikém, hogy nekem egy álmot a Ranna
rebol.

Vilmos.

Hát az en hugocskám fél?

Erzsike.

Tudod szentegyörgy a boszorkányok!

Vilmos.

Hiszen már Kálmán Király ....

Erzsike (Rábeszélve)

Ők szóltak el már megunták
hallgatni is! (félre) Milyen ok
is ez az én bánásikám! (hamar) Vi-
Róm! csak most hozz egyet nek-
egyet ne kérek!

Vilmos.

Fő, de többet megne történjék
hogy az én tudomásom nélkül.
Erzsike félre, rovatos
Milyen okos az a Boneza.

(függöny legörödik.)

II felvonás

1. jelenet.

(Erzsike szolgáló.)

Erzsike. (Kacagót)
Éjnyolc fél van már no! (hamar) Kérte
csak Marcs, ~~kérett~~ valamit tettem.

Szolgáló.

Faj. Istenemre Kisértet.

Erzsike (azt hetyeszi)
Hát ez?

Szolgáló.

Fáj, vaj Kisasszony, ne mutasson
mast be tegkeszek.

Erzsike. (lejjebb tolja a lámpát.)

Szolgáló.

Hát nem! de miért akarja lejjebb a Kisasszony a lámpát?

Erzsike.

Fáj a szemem. de sokáig volnos.

II. jelenet.

Vilmos (megrémülve tarsolva)

Faj valami van a Kamarában.

Szolgáló.

Szent Isten! a Kisértet, a tornyos lámpák, megölnek megrosznek elo vonom lámpánkat, bujjunk el, bujjunk az asztal alá és üljünk ösz vesszük a fejünkre, (Vilmosreamegye eltuvik) Kisasszony is bujjon el.

(Erzsike a lámpát lejjebb tolva felsáál.)

III. jelenet.

Kisértet (belép.)

Földi halandók! mig éltem Rózsavárdon voltam, én de már elköltöztem az é

Közülük most Szentgyörgy estéjén
összejöttem Közzétek, hogy bennetek
tanítsalak és intselek.
Miért rejtőztök előlem, az
szemeim mindenen keresztüllátnak, nincs a mi
gátat vessen nekik (Erzsike felé fordul, a
az asztal alá mutat.) Te is Vilmos, ki az asz
tal alatt rejtőzöl miért ijedtél meg tőlem
hiszen én csak tanítani akarlak, azután
a Kísértetekben boszorkányokban és min
denféle ördögökben, poklokban, hogy
Kálmán király is csak azért tiltotta meg
az abban való hitet, mert ő sohasem
látott, te hiszel-e vagy-hiszesz?

Vilmos (az asztal alól)

Hiszek.

Kísértet

Köszönd meg, hogy megjelentem előt
ted és bizonyossá tettelek magam felől.

Vilmos (az asztal alól

Köszönöm.

Kísértet.

Bújj elő (Vilmos remegve előbújik)
Most pedig te hozzád fordulok
te leány, ezután pedig akarom

legalább is egy Ranaja ~~[illegible]~~ vele
~~[illegible]~~ Rózsa, elénekelné azt valami
~~[illegible]~~ Kovácskéző farsangon pézshez.
Köszönöd meg.

Szolgáló.

Köszönöm szépen! (Föláll, a szoba
Kisértet. közepére
Visszajön Vilimos te hozzánk szólok.?
(Szólt, Ki eddig is alig birta a Kaczaj
visszamegállani, vagyot Kaczaj ~~[illegible]~~ tőle
fekete bársonyba öltözve, Kisértet le-
hajtja a lepedőt.)

Szervusz Vilitalán meg is ijedtél

Vilmos (akadozva.)

Bocsássa meg Kaczaj.

Kaczaj.

Ek semmi csak Kaszmoskeppen.

IV. jelenet.

Fai (keszkedő.)

A tizenötéves kapitány.

Verne Gyula.

Személyei: Sand Dick, a 15 é. k. Veldomné és fia Jakab; Negro, Harris; Herkules, Négy; Bendek úr, a bogarász, Veldomné rokona; Tamás; 2 Don Alvez, a rabszolgakereskedő;

Bombarnac Klaudius.

Verne Gyula.

Személyei: Bombarnac Klaudius, – a „Transzkaszpi" tudósítója; 1. sz. Ephrinell őrnagy; 2. Blutt Horácia; 3. Noltitz örnagy; 4. Caterna úr, észnéje; 6. Weisshaupt zeneköltő báró; 7. Popov; 8 Sir Francis Trevellyan; 9. Pan Sao; 10. Tio Kung; 11. Kinko; 12, Faruszkiar.

„No mi e?" vakarja fejéig Priecsók mester,
„No te adta Priecsre, meg tornáltál gyu!"

. . . .

. . . Tordon vihar támadt, derengborong a)
Gyönge betegy gyermek anyja térdén pihen.
Morajog álmában pici halvány ajka,
Szivszakadva hajnal bi borzongva rája.

Sept. 6. 1897.

a) vagy

Ez ért nő istenség alatt? of kép, ne
minden tekintetben felette áll az
emberinek. Egy nőben tökéletesebb
test és magasan áll az emberi
felett. Nincs. Jaimes tekintete
nem
nem no fan vers f. istene.

A Hunyadiakról.

I

Both Bajnok összegge.

1. Hunyad alatt egy kis házban
Ült az özvegy saltig gyászban;
Mint gyümölcs a fát, lehajtja
Nehéz gondja, gondolatja:
Neveletlen négy magzatja.
2. „Gyertek elő, mondá, gyertek,
Négy apátlan árva gyermek:
Hadat szedek most a Kenyérből,
Nem puhából, nem fehérből,
Csak az árvai szegénységből.
3. Hatalommal a tokon had
Elfoglalta birtokunkat;
Ide látszik a hegy orma
Ide barnul régi tornya
Ida villog a vitorla.
4. Fuj, mert a ki védelmezne,
Messze van az tőlünk, messze:
Levél oda el nem juthat,
Izenő szó oda nem hat,
Követ onnan hirt nem hozhat.
5. Mert szószólló nyelve néma
Oltalmazó karja béna;
Sirba szállott szemünk fénye,
Az özvegynek a reménye,
Az árvának a törvénye.
6. Cserna vizén zug a csatakor:
Más veszi a vármak azon,
Másnak zöldel a domb hátja,
Másnak a völgy sejem ágya...
Még az Isten is megáldja!
7. Kérdezi majd a jövevény:
„Both Bajnok hol van szegény?"
Both alussza a hü bajnok,
És az árvák és az anyjok
Tudja Isten merre vannak!"

8 = 1.

6 versmintas 1.

Szibinyáni Ják.

1. Ritka vendég Ráczországban
Zsigmond a' király, a császár
Jól fogadja Istvánt vajda
István kinek kapja dázár:
Hét egésznaplátja dusan
Becsülettel, emberséggel
Nem feledi Kis a gazda
Nem feledi Kis vendégel.

2. Majd vigasság, zene tánecz, bor
Tartja ébren a felhárat
Majd vitézek, ölelés vár
Hangoz erdőn nagy vadászat:
Száz kitől szól, hajt az eb s pór
Nyomja össze a vad berket
Szorul a rés, a lovaglás.
Ifja pedul, mienje kárpet.

3. Áll a hajsza, vége hossza
Vincz vetélgő hátyke diesnek:
„Magyar a magyar" zsigmondnak
„Szerb a szerb" Lazarevicsnek!
Ámbár, mond ez, udvaromnál
Van egy apród csak paránynyi
De magyar lesz, Erdély szülte
Vive Janko Szibinyáni!

4. „Hallod e Ják!" Im azonban
Zörmöl a gaz, rezeg a sürü:
Nagy csikasz vad hugrik jel, de
Kiszaparodik mint a gyürü —
Hallod e Ják! im királyod
Szeme látja, ez jutalma
Hogy te nékem ezt a farkast
Megferitted élve, halva.

Milyen bokó állapot is az.

Fiatal gyermek. 17-18 ~~éves~~ 19 éves legfeljebb.

Kapcsos fekete kötényt, abba beleírják, hogy Kóborgó Péter eminenciának ezennel felajánlják kutyabagolyona templomi funkciót selyemrészére a karácsonyi szentéjszaka népes alkalmából — holott is a főiskola részére gyülendő adományok kiosztására, valamint a becsületes erkölcsi magaviselet szigorú kötelezettsége.

Kóborgó Péter elballag kutyabagolyra; bemegy a papiros az ablaki a veltramhoz, a holott is szállásáról már eleve gondoskodódott.

Kóborgó Péter a veltrammal bekószönt. A veltrammal sinos lyánya van; a veltram lyányának tálaros borsátnéja van. — Kóborgó Péternek a szive nincsjából ha van a derekra abból van is — és kezd udvarolni.

A segédjegyző adatából, — az irt a borkó is a csendes is — no meg a lyányokhó is.

Kóborgó Péter csak úgy szúrja a tudományt. Ezt nem ismerjük abbá a nagy mértü völlegiomból. — se a bort, se a csendest se a lyányt. —

Reggel egy kicsit kötyagos az ig az, mikor prédikálnunnig, de aboj. Így derül ki a bánatos.

Hát csokonai, mikor pityókosan mutat fel a kötétrába, ezt olyan irónával mondotta a kezibe cent szakácskönyvből, hogy zokogott bele az egész gyülekezet. —

— Itt is egy disznótor, ott is egy névnap. Nem olyan szánalmas a falusi élet, mint sokan mondják. Azért, hogy nem kiirtották eleink a világot, hogy egy kisbort megisszanak, egy kis nótát elbuzatnak, mint azok a lélektelen magyarok, hogy tizenhárom ujjuk hozza a jókedvüket, história?! — Magyar embernek nem természete nagyhírnevet csapni. —

A legátusnak nem szabad hiányoznia disznótorokról névnapról. Ki mondaná a dictiót?

Paraszt ember nem igen ért ahhoz, tisztelt uram, hogy is, meg nem is igen áhítja más a disznótorokat, a vetőtorkán meg se szállna mit egy két literket be nem szállással — hát bizony nincs ünnep, a kire a falu szeme nincsen, csak a legátus.

Minden tanácsbéli elvárja, hogy őtet köszöntse fel legérdemesebben.

Szegény Kóborgó Péter soha se mondott életében dictiot disznótorban. Egyszer szónokolt éppen a tanteremben, az osztályfőnök névnapján, akkor is — horribile dictu — belesült szegény — Hanem hát — arravaló a segédjegyző". Ő ismerni minden falubélinek a gyenge óldalát, tudja, mit kell tapogatni, hogy megérezze, hát instruálja ki a legátust úgy, hogy csak úgy dül belőle a jobbnál

jobb diktív, van a ki megesküszik, hogy ezt 100 esztendeig megemlegeti.

A segédjegyző azonkívül hegedülni is tud.

Ez az oka annak, hogy nem egy kis lyánynak nyugodt álma zavaródik meg kutyabagoson, rázacsony ünnepen, ejnek éjszakáján. Ő hegedül, Kóborgó Péter fújja mellette felváltva a primet és bassust a mint éppen megnehezült fejének torlónak szeszélye javallja. —

A nótát hallgatnak ilyenkor, mert hideg van s mert a segédjegyző ur hegedülése áttörhetlen emlékezetet a parlamentre. —

Reggel? Reggel másodmagára kész az ünnepnek, menni kell regulirozni. Kóborgó Péternek pedig az egyházfi.

„Itt van az ideje legótus ur, meg kell vékmirálni a pap idejét."

Péter ébred, — nem könnyen az igaz, de végre is ébred és kel.

Egy kicsit fázadt, nem kicsit álmos és meglehetősen kószálgosak a gyerekolatai, mintha valami ugy nyomnák az agyát, — mintha fájna is egy kicsit. —

De a kötelesség parancsol, s a collegium becsülete mindenek előtt való.

Neki indul az egyházfival a falu elejének.

Itt a bíró, itt a gondnok, esküdt, volt esküdt .... leendő gy. gazdája gazdag ember .... volt gazdag ember ....

Péter unni kezdi a dicsőséget, a sok nyájas, Ősöm uramat* meg a sok pohár slivovicát (névleg szilvóriát a vacsiletért mindenütt be kell hörpinteni ha sárkány függő volna is benne.

Homályos sejtelmei vannak arról, hogy ő most el van egy kicsit ázva .... de kutyabagyon nem adják ingyen a vacsiletet, meg kell azért szolgálni.

Két napod az ünnepitőinc a megszokott vacsilet teljes tudatával Péter meghatódottsággal vonul a falu elejétől autra fel. —

Vágytól égő" arccal, ragyogó szemekkel
vettem át a kissiny jelölő libellust.
Itt van benne a nevem, első, legelső
helyen .... egyébb is azután ....
„Ora et labora" komoly nagy pecsét,
piros viaszra nyomva, fehér papíros-
sal .... semmiség nekem, ezután,
miattam.
Indulhatok. — Vajjon itt e a li-
bellus? a predikációk?
Mind? Egy – kettő – három .... hát
a megyedik? .... a megyedik? ....
Egy óra .... két óra .... Jövünk a
vonat rögtön indul, hol a megyedik?
– Vége meg van! Kalapom belse-
jében voltak; magam tettem oda, hogy
itt ne feledjem. —
– Megérkezem .... A nagytiszteletü ur
karaja ridegében van. Bizalmat-
lan, nemigtekintetekkel mérnek. —
Valami olyat mormog a bajuszába:
csuffoi a barmokkal tenni, hogy
gyerekek küldenek nekem. —
„Mit tetszik?" Kérdem remegve és dacol-
nikérem. —
„Volt már tegátus?"
„Még nem, tisztem, de már prédikáltam
ja újhelyben."
„Nem?! És nem félt idejönni. Itt vár-
son vagyunk, nem falun; intelligens

közönségünk van. Ön igen fiatal em-
ber.... Melyiket mondja holnapra vég-
gel?

„.... Új predikáció ...“ Szilárditól van
.... szövegét nem szószerint vettem át
Felemelőnek ....“

„Tessék?... Nem a „Sötét századot zord
fergetegei ostorát“ .. ot“

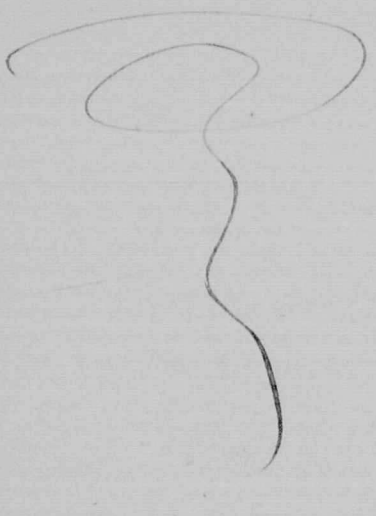
„Nem.“

A Nt. ur morog valamit romlott
ifjuságról, mely lábbal tiporja nyája
reményét, tudjuk már, hogy N— ban ed
dig megértik a „Sötét századot zordon
fergetegei...“ vel s most egyszerhederitt
.... ujjo predikáczió .. Szilárditól ..
nem is szószerint ....

Végre felállott a Katheterában.
— A Jövel szentlélek Ur Istent ve-
zö áltordjai hangzanak el a leve-
gőben; — megy-jét elvisett syllá-
ba a Kántor ur torkából .... az
orgona egy üt czifrázata ....
megegy czifrázat.... egy utolsó
accord ... csend. —
— Mindenki felállt ... Mint ha a
templom mozdulna megvekent —
Minden szem reám tapad ...

érzem, hogy minden cseppvérem az
agyamba, fülembe tolul, mintha vis-
szakívánná mindaz erőszakos ször-
nyetegnézéit ...
Érzem, hogy erőim összeroppanok.
A Tűz nagyjából átvette uralmát,
harapós, aggódó érintésével. —
Remegve vilanult kivacogójá-
jaimon az első szó: „A mi ege-
lelmünk jöjjön az úrtól, akit te
emtett megtartó igazgatmin-
denekre. Ámen."
Óh! az irgalmasság! Azmár biz-
tosan megy. Fejem emelkedik,
hangom erőszakos, lábaim remegése
megszünik. Érezni kezdem a hatal-
mát, mely kezemben vagy, Isten igaz-
ságának végtelen hatalmát.
A világ felett állok. — E bűnös világ felett,
mely csak por és hamu.
Megsemmisítő kangozug le ajkaim-
ról a bűnbe esett emberiséghez:
„Por vagy, porrá kell lenned."
Erőteljes, színekkel festem a bűnös
vétkes jövőtlen érzéményeit; — az özvegy gyá-
szát, az árvák nyomorát ... itt-ott fel-
hallatszik egy halk zokogás ... majd vi-
gasztaló szavak mamáját hulla-
tom alá ... velem nyögnek, sírnak, bán-
kódnak — felemelődnek, vigasztat, re-
ménnyel, hitet nyer a gyülekezet. S mi-
kor jótékonyat égre emelve átvette-
mindt arcaival ismétlem a záróigéket:
Fölemelkedem az én Uramhoz, az égre és

is azt mondaná nekem, élek én
örökké!" egy tetszik, mint
ha egy lélekké olvadna össze
az egész gyülekezet, ~~magától~~ vad
egy fenséges, magasztos, egy
istent imádó lélekké, melyet
lem érzi, velem zengi az
örökélet örök igéit.

Amor est mollatio cogitationis idea causae externae

Sponza

"

Ő ujjongva hasonlított Cheops pyramisához, mint én a nagy Napóleonhoz.

— Napoleon u. i. vas természetü volna a piramis — nagy

s. Nekem azonfelül még Karika lábaim is voltak, a miktől a nagy Napoleon nem dicsekedhetett.

S neki is voltak neuelyrészei, melyeket nélkülözneta legsikerültebb épitésü pyramisok is. —

A parallellismus tehát teljes.

Magasságaink 7. 5 cm-ben különböztek, — az ő elmére

Ui tüzes-tagadás hatalmas titillatio ütött szanyját nervusaimban, a mint, — hej, hej! — e volt az externa causaja. —

De tartsunt ott.

Légyottom volt. Julius 15-ike f. h. 47. p. (csillagászati idő.) -kor napkelte 3 p. multva várható volt. A hőmérő 25 C°-t mutatott — árnyékban. Csapadékra nem igen volt kilátás; a sötétzöld gesztenyelevelek szénsavanyokat (CO_2) tartalmaz...

177

de ha! ő jön, ő érkezik, pontban 7h. egy perc.

Óh ő nevelőnő vala és Lucifernek sikla sig bizonyossa lehete venni a pontosságot.

És levetkezve minden földi salakról, rögtön lábaihoz borultam az angyalnak.

Istenit nézőkre mélyő látvány lehetett.

Egy angyal, a ki áll- s ég, és előtte térdelek.

Így ékeskedünk egy pillanatig, elmerülve az élvezet végtelen árjába az sarján ő törte ma csendet:

Óh! én Antoniusom, jöjj és védd ma a te Cleopatradat a világ ellen, mert mindenmondós nőknek éles nyilai nyíródnak az ő szívébe!

Felvaltem. Erőm egy határtalannal hatványozódó sor alakját veredé öltemi, melynek limesében - a ∞ lesznd.

Ide jöjjön az a világ, a ki beszélni mer!

És ők összegyűltek. Környékben
ülő szemeim még bájosan verődtek
ler vissza a nap elrésett sugarai-
mik akkor Newton ringyűrűi!
- Igen! a szerencsés is, ha a szo-
bány is már ars poeti benélni, h
a nevelőnő így, ha a nevelőnő
így!... azzal az Szécik csámpás
nevelőjével...
- Csámpás?!... riadtam felsötétes
.. De ne legyen ön Antonius, ne
légy le Cleopatra, ha el nem hall-
gattatjuk e nemnyes világot!
- Mától kezdve 6 hétig - adolig
míg elnyugvásunk ön nem tőrténe
sir isten a világ előtt - adolig-
ne lássuk ön egymást! Sonderbl
hausen Ludmillára ne mondja sen
ki egyi egy férfi jár utánam. - Még
arról se ha az a férfi egy ... én vagy

Így beszélgettünk hosszan élvezetesen
zavartalannul, csak egy+egy vásott
gyerek húzta ön olykor fedőnadrág
a rozl rács a között ridegő dárnyás.

Elválunk! 5 hétre! Öt s egész hétre! 3'024.000 mpre (CGS)

E naptól rendre jegyrönyvemben rövidkező feljegyzéseket találsatnak:

Jul 28. Ludmillával 3 nap óta nem beszélek. Még 1'900,800 mp van hátra. – Mily üres a világ.

Jul 31. Nem jegyzem tovább a mpket. Ludmillával egy hosszú, véronyi sétát tettem beszélni. Ő nem akart engem. Mosolygott. Kebletében haragot dúl.

Aug. 6. Az idő lelir. Ludmillával sáppadt fin nyarran beszélnek együtt. – Beszédjéből csak e szót értettem meg: csámpás... Haragom nő. –

Aug. 10. Kebletében az Aetna lüktet lombol.

Aug. 11. A belső tüz kitört. – Folytathatom. – Ő a sáppadt fiával.... megszökött (Pedig már csak 777,520 mp volt hátra.) Vége mindennek.

Mint a centrifugál által ki-
lódobott paritty-ról, repültem ki a
városból. –
– Ezt nem értem.
– Ugy van! Gyakorlat olvasóm;
családott szerelmesnek útitársa volt,
hogy órarovót; versel volt iránta
hogy emphiljon kivüle kinyi
fájdalmat. –
– Utitársi fogor, versek fogódzni!
Ömpsárolsom rögtön. Példámet
nyarnom röve, sólabotomat keresembe
s'ki, ki a vigasztaló világba ...
Jó vossom egy idilli jelenetben
részesitett, melyet is családott se-
relmesi szállamra méltánar ital-
vén, megvorseltem, a mint
tövetkezik:

Agustus havában tizenharmad éjjel.
Midőn fér együnön meteorzaj dellel,
Elfordult már a föld elliptikus utjáu
végtelen vonalát egy nappal megnyujtván,
A holdnak visszfénye felsötét a határon ...
Lejebb volt még maga, de a törés-törvény
– bimus visszony-szerint már szemünkbe törvén,
Akkor történt, mondom, hogy egy szép leánynak
Korsóját merítvén falusági kútba,

H_2O mindjárt Calcium is beme
Hydraulikus iton Korsójába mene.
De rosszul számított a Kicsire, mert a
Kötél fenekét pontosan nem tudta.
Sőt a g oppositios a mélyen Reverse
A Kötél elszakadt, a Korsó leesett...
Én ott állam s láttam ő sohajtva kérdé
„Hogy ehelett ez meg shogy vehetném én ki
g az óra mondér ~~ussen~~ s Newton, Kepler szintén,
Hogy ő erő nem érti megvallta ő szintén.
Shogy segitsünk rajta? te nem könyü, látsa
Archimédes elsőnek látszik itt hatása
fő cserép a Korsó, faj nulla több mint egy
Sajnos eredménytelen erőt fenére meg,
Viszlop nyugszik rajt, nyomása phg
Melyhez még a felső légnyomás is járul.
Lelkem jó galambom, hagyja ett, legjobb lesz
Most... most... most a versirás engem
földre desz.

Itt abbahagyam, mert a könyem
Kezdem irnai.
- Hiszen tanultam én, tanítot-
tam is firát, mathematikát
meg latin nyelvet is, — de mi
az mind a versiráshoz képest!

– A porolbéli örvlögnek megesnék
rajtam a sírve, úgy rimerülsem.–
– Ó! szerencsétlenjei az emberi nem-
nek, szerelmesek, kik még versek
is irtak!
Sohasem irok többé versek.
– Csinnás varrok, vasat kala-
pálok... fát vágok inkább, de
...de verset nem irok. —
Valóban ez elhatározás helyre
állitotta kedélyem megzavart
egyensulyát. Érzem, ez stabilis
állapot.
Érzem, hogy verset nem irni
nagyobb gyönyört, mint a milyen
fájdalom szerelemben szokott.
Ó Ludmilla! Nélküled soha meg
nem ihletem volna a Szerelem pohár-
– De hála néked is iskeni Poëris,
hiv neked köszönöm a lelki acqui-
litionmot, – nélküled... de ne fo-
rogjunk ra fatummar bérarz ajz
könnyüs rebellel mondom (fajait)
vább, vigan füttyörészve s körben
pillangók, mindig ritkább rovarok
idősebb növények gyüjtve, a mi-

Ezt még nem volt alkalmam növendékeimnek bemutatni. Íme egy rovar: A Tékozlópüer osalájából, a futonyor családjából Cychrus coryaceus, Dom. nyos Lajostól. – Valóban: felső ajkra 3 karéjú; álla középen széles, csonkafogú; lesle hosszas; röptyüi fereléz, ráncosak...

Mintfog örülni ennek Pista. Rajong a ~~fog~~ arcáért. Genialis egy gyerek. Ez a Cychrus Coryaceus (Dom. Lap.)! Remek példány.

Ezt talán bevinném a Nemzeti Múzeumba. A nevem is fel van jegyezve, ott lesz az adatok közt... A miniszter röhögni fog ja nyilvánosan a nagyfelvü... Szent Isten!! mi ez?! Elestem.

Éppen arra a gyönyörü példány Cychrus Coryaceusra.

Ereszem, hogy valami belém gabalyodott hosszú lábaimat szabadítsam, hirtelen röhren

át feletteem, s a kövesterő pil-
lanatban egy másanyi puha
terhet érzér ruhanni égfelé for-
duls hátamra.- lesése!)

(Istenem, ha er is a vesztes bün-
hordubri oem merdem - Be-
hunytam szemeimet s a histeregy
lasin kövegéner oavai s leresdem
agyvelőm rugai b an. A kinosáll-
pot nem tartott sokáig. - A ruhanó
fest csakhamar kiangot adott...

„Ru-u-ud-mi-i-illa!?" é.
Ő előbb reolte össze magát, mint
„Egy kell e sészed látnom, ók
nagy Napoleon?"

(A lelkem felválsva adogatta nekem
a hezzethez illő" kistoriai nevered.)

Ez ri oalads, az a hosszú, vérony,
sáppadt ficró volt.-

— — — — — — —

Mint Millirém mondtá, mi-
után összeériildtünk, a pensiónaj-
donner nem volt pénze s mivel
már a lelkem Millirémmer se ri
se be, se emi, se imi... a oered-
mesedésből pedig biany csak

nem lehet megélni s ő is más
a zonnal faluból jödögélnek
ilyen formán, hogy hol az én
hillikém hátul, hol az a más
elől...

Ők én Mária Louizám! zeng
lem fel arán a horatian si-
tuationar megfelelő accordok-
ban, hogy is feledhetlek így el
egy hitvány Cychorus Coryaceus-
ért. Te az enyém, én a tied,
ásó, kapa válasz el egymástól.

Így mentünk visora B-be
Maronfogvást, éppen istolából
jövő tanitványainknak nem
szerény éjszülésére, hatalmas
üdvriadalt lármaztva kö-
zöttük.

Nagyapa sólvajos

Ponson du Terrail fun. Mar-

Fr.

Mignot Olimpia

Cabaran

Goncourt Lucian, Rochefor-

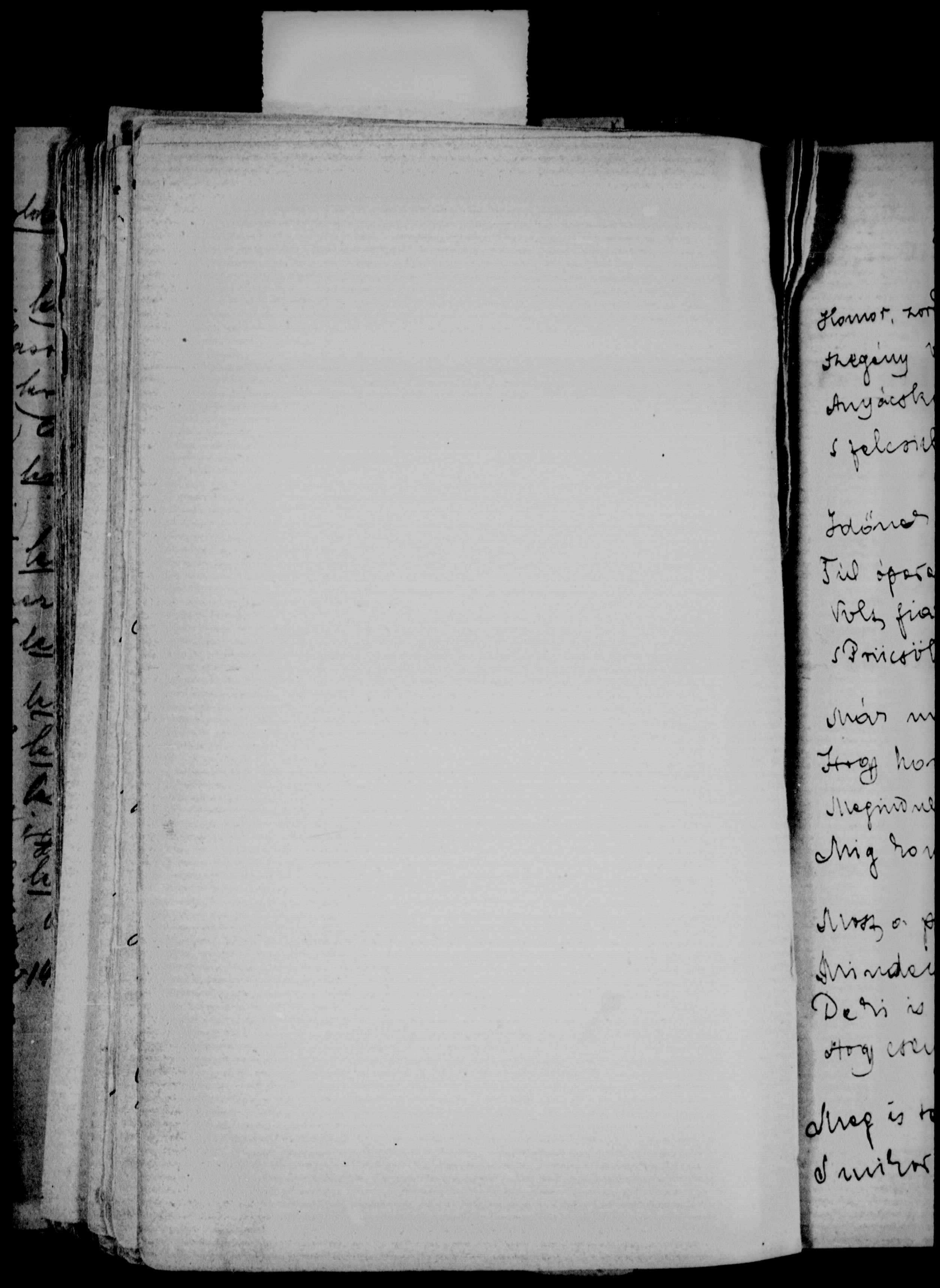
Carbaluk, -laine bár

Marsadot, Loudéac,

Pagnulin, Michelin,

Perdicol, Raoul,

Perdicolné Rozina, Izidor.

Pricsóka

Homor, zordon éjjel, midőn a vad vihar dúl,
Szegény vetett gyermek ágyában nyugodni,
Anyácskám jó anyám beszélgetésem
S felcsillog a vetett szeme könnyein.

Jaj nékem előtte hol volt, hol nem volt,
Fiú apámuram volt egy szegény varga,
Volt fia ő neki több, mint-sem-sem a lét,
Pricsóka, ez a neve szó szerint tisztázódik.

Már mondám, hogy tisztán, valóra a fürész,
Hogy honnan fogjam apám csekélyét,
Megindult nagy bizony hét napig nem állt,
Míg romjában a szabóra nem szakadt.

Most a politikus meg az olvasóra
Minden egész igaz szörnyen összevág,
De ki is fogadta el, hogy ne vegyék nevét,
Hogy csúnyán el szabónak a bíró tehenét.

Meg is tette szépen, meg el is vitette,
S mikor bíró uram mindent tűvé tette,

S mikor kilenc dobos hijába verte dobját,
Telién nem mondhá rája fiúk ostját.

Akkor oly előáll Prücsök a nagy körrel,
El is veszi a tíz nagy árja - bérrel
"Hallja bíró uram, mit adhat nekem,
A telent hol vár, hol hagyjak csikaron?"

Mit adott? rán pengőt, kilenc krajcárt
S Prücsök tenyerével tergyába vágott (fáról)
Számig: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10. (vég)
Uram! tudom hol van, ris ételbe ne

Boldogasszony hagyán beres tövén egy fa
Ott vagyon a telken s nincsen járuléka."
Megindul a népség, nagy is lelik ottan,
S része lett Prücsöknek nagy öli mondásában.

De berzeg nagy lett a varga becsülete,
Nett is a csinálnak nagyára, szelete.
Megunja a király, hogy ne tudta volna,
Hogy ős mikép vágyon ez szép varga dolga.
Épen jó az történt, a király udvarnál,
Elveszett egy gyémánt drágább tárgyaknál,
Elveszett hiába a nagy testőrök kutatásból,

ember, ezerrel fejét lenn darabját.

Egyes postával jönnek, jött 3-4 levelet
A nagy műbaráttyuk hívei, ür Prücsökét:
No barátom Prücsök, várnak a tiszteletnél,
fejedbánja ha nincs szíve tisztelethez.

Szabadrovott Prücskünk, te így szeretnéd egy "nagy"
élvezet a nagy könyv, oda a nagy tudás, ...
De ez arról volt szó, akarsz-e ő nekünk?
A tiszteleti postás fejével dellz értve.

Fogadtás pompával, tisztelet tanúsítja,
csak a gyűrűt mondá, hamar titoktartóra,
Hijába szabadrovott, be is csukták Prücsökét
fin arany robába, vala vacsora, frissök.

Szegény, emlékében libájának hordták,
Prücsök urom tűnyalta az ajkát,
elmult egy nap, kétnap, 3-ik is tolt már,
Prücsök meg se szólta, hogy a gyűrű holján.

No, eggyen, adnandja, ne lopjon a napok,
tűrnoljon az étek, a mit inas hozott,
Éppen jön, rá tiszt nagy örömmel: „ez egész!"
Szegény inasfin robálvány lett egész.

Rohan a rongyhába, felveri a madarak
„Balázs bácsi jaj, jaj tudja már a lop
Fiúnevét és rám az egyéb rábízná,
tiszteletes uram nélkülözhetetlen nélkülöző.

„Ne mondd te! benézek fiúnevelőjébe
Ne hajtsunk a tóra egy ágat a bobába!
Nemegy: „ez a másik!" rivalt Priccsáki
tegyen pokol inkább fürdőkádjába.

Rémülten ordítja fel a rongyba rémült
Elő is ráncsi fölött nincsen rémült,
De ijedtében egy harmadik hallal,
-Hagyjon engem- vári vára tanítással.

„Itt jön a harmadik", rivalg fel a tárgya
Hirtelen össze rogyik félig-meddig halva
„Utoljára, kérem, ne civódjunk halálom
Életem, halálom reám adjátok.

Én ártatlan vagyok, a darócos a gazda,
Az ravasz bakancsos gyürkőcsapás gyanúja
Itt van odavalóm, ész a gyűrű vedd el
Hiszem nincs pénzük, azt is
adjuk vedd el.

Fizessetek meg tehát, így mondta a király,
Kilenc tehén arany vár rá a kapunál,
No meg aztán az a tán pergő te rutya,
Még nincs olyan bolond, hogy el ne fogadja.

Egy pulyka a csapat ép ablak alatt gyülekezik,
Tányérjába tette a varga a gyűrűt,
Hej, de be is rakta egy nagy pulyka rakás,
Soha sem evett ilyet, állítja az inas.

Megett is a varga fel, fel a kiáltja,
Tárnok is a hadúla, kitátnak egy lábig,
„Ha jön az a pulyka, – mert ott jött épen –
Benne vana gyűrű, benne van a bizony.

Nosza kaparjátok, kilenc darócfogja,
Hozza is a gyürűt 13 kukta . . .
Hanyatt esik marha vén asszonya mérge,
Meg a kilenc tehén lett Pontevőke végre.

Harangozó' a feltűz a rendes vendégség,
Bár gőgös volt, mégis nem tétlen négyet,
Egyszer, hogyan hogy nem, ni jut az eszébe,
A feltűzés mondom lehajol a tűzbe.

Megfogja egy nagy perzselős próbatétel végre,
Kivitte maradéka és ihon nincs kezében!

. . . .

. . Tordon vikar tálly, dereng borong
Cipinga betey gyermek anyja Rébin pi
borulyog álmában pici holvány vaja,
Sóvizsáron hajnal bi borzborizsa

Szept. 6. 1897.

Komikus variációk.

1 Feleburdiscig. A dolga afelöli figyelmeztetni gazdáját, hiszen dolga tovább. – A dolga tova nem sikerül a gazdagabb [illegible] feleburdiscig. Molière

2 Felvevés. Földvári Károlynak a Palatinus (vendéglő) helyett a palatinus (nádor) meg ebédet rendelni – Összevont. 98 ½

3 Bemutatás. A fiatal ember arra kéri a hölgyet, hogy hiszen apjával jó vallomásra bírja a kutyás szolgát. A bemutatás [illegible] igazából, az apa gyakorlott a párbajban tehetsége szerint. Fösvény. Molière

4 Okvetkül, papatvar. Turcsin papatvar Molière

5 Parodia. A mi az ur és uram hogy tőle lehet, a dolga; és hogyan vis Turcsin

6 Bemutatás. Az álomról. A hol beteg és álmos az alvás szépségéről. Nem apja [illegible] Regulo arról Molière

7 Fogadóra. Valami állatorvosi ismeretterjesztő előadás, [illegible] külső és belső kibúvó eltörött [illegible] Rép. or. Mol.

Eintrittsgeld. Für Hin- und Rückweg

Woelkner. lás. Sorel: Europa és a francia forradalom. – 622 lap. Budapest. A akademia Rad. 88.

Bischoffswerder.

II. Frigyes Wilmos.

II. Frigyes. –

Henrik herceg.

A braunschweigi herceg.

Apród Kisasszony Pista
Baron Judit

Az orgona varrom és falun.

Ha a gyerek magyarban vannak (Kéri a
A határtörténet — ám. Mivel állnak ? Hogy se
fel. Ha — Mit a, ha — Ez arról felül
az asztalon. — Hogy ha Dénes robbant

Egy szerint elfelejtettem valamit
Pista ötlet nagyszerűen lete
feladatra feldolgozni.

Lypos Mária

Versei.

Borcra 1896. Nagypénteken

N. B. 96. N péntelyén.

Ébresztő.

A patvari Diáromnak.

Sárospatak valamennyi
praeparándistája!
Hozzátok szól! az egykori
Lyppai Károly lánya,
Mig pedig már i jó magam is,
mint egy öreg néni
Akarok a vétetekre!
jó tanáccsal élni.

I tanácsomat? fogadjátok
szeretettel tőlem
I hirdessétek minden felé
fényes lobogóval.

Hogy vertornas? Ki ne menjen
közületek tenni!!
Ha nem akar közületek
éhes verstor lenni.

Mert ám falun; minden ki
a tanítós fiját
Mi is azért töltöttük el
az életet tivor.

Pedig ám nekt semmi más, mint
a tanító pájja
De mit ér! ha: csak rongyok
árgat a nép rája.

Ébredjen fel a világnak,
minden képességé
Sas ám versem tanítóc minő
meggondoló észre.

Végtére is, tanítónak
nem való már lenni
Mivel minden pálya mellett
csak az övé semmi.

Csak: a ki már, minden megáldva
tehetséggel másra,
Egyéül az abjon magát:
a tanitóságra.
Még egy kocsis embernek is
fiából áll a Bíja
Egyéül: a mi Bolgárunk,
első csak hija.
Legtévedtebb ifjú a ki:
tanitónak készül
Mig meg nagyon fontogatva
az elismerést ül.
Mind barátunk menjünkább
a képzőbe vágyik.
Ugy legalább mind ura lesz
egy kis évi pénznek.
Ez képzőben nem tudja, hogy
csak csak gyúrva e pázsa
Mind csillogó reménységgel
igyekvés vágja.

től helyett: minden

1/.

197

Midőn arban tanító lesz
a képembe vágyodás
Akkor tudja igazán meg,
hogy mi ez az élet

Ah add Isten! hogy teljesüljön,
ne akadjon versenyre!
Hadd legyen a tanító már
elismerve egész!

Emlék atyámról.

Atyámat is láttam sírni elegyet,
Hogy tanító lettére, csak szerencse volt hogy jómódú volt gazdának
Olyan gazda kéne sok a határnak!!!

Nyáron át a legforróbb napsugárban
Fáradozott, vág szakadó munkában.
Utolsó, napáll, tövig ásott kertjében,
Legszebb kertünk volt a tanító mindében.

Sa munkában? Sohsem unta életét;
Sirni magyar arra sírt ha: sírlettél.
Sírni sem tírt; csak ugy fáklyi mosolyra
Csak: pár rongytól volt megvesar orcája.

Sjó szivtok, minta Rig jól fizetnek
Pedig: be sok tanpénzei kivesztek.
Saga mélkész volt s magyalán volt a
mellette,
Sbéres munkás is ö végzett, ha szellett.

Szóval nem volt élelmesebb ö nála
Sok képzödés tanulitsan ö vája
Ha: e pályán; még is? tenyi aranyat..
Vagy mondjanas pantrótja a magyarnak.

Ébresztő pontok.

Az tanitók legelsők
Mert ök nemzet nevelők.

—

Ha tanitó nem volna?
Minden felé vér folyna.

—

Egyiptomot éli a vad nép
s vad vérben is alább még.

—

A tévelygés nevelte
legutolsó emberek.

—

Boldog nemzet, a kiben:
Úrnak ismerik az Istent.

—

Ha képzelsz végzetül
Nyomort, bűnt? vétkeznél.

—

Tettő van terv, s cselekvő
Isten s a nép nevelő.

—

A képzelet ifjakra?
Nem szerül még vi-ádra.

—

Fel képzelet fiai!
Eszméinket hajtani!!!

Ha tanítót szenvedner?
Szépen a nemzetnek.

—

Minden legyen az ember
Csak tanító, ne legyen.

—

Ha képesben a Szász?
Tűzöjének? nincs világ.

—

Serény tetve képesén!
Jobb korán az ébredés.

—

A ki kimegy versenyre
Sok könyei elfolynak.

A

praeparandistáz? helyesen tanítónak
Ha tanítók helyett finánczozá lennének.
Mert kaf a finánczok, kavi zijaf kapnak.
A mi: magának sem kell ki egy papnak.

A tanítói pályát még sokan kapossák
Pedig mint jobb volna, ha megaranyoznák

Merjen-e a tanító olyan a nép előtt
Mint a nap: mikor az arculatja a felhőt.

Még a királyoknak csak akkor emberek;
Ha igaz tanítók által neveltetnek.
Fel preparandiákra! jobb pályára menni!
A tanítóságból nemcsak még jól tenni.

Még semmibe vesszük a tanítóságot?
Homályával tévedsz be az egész világot!
Csak segéltetni kéne addig minden
Míg a tanítónak nincsen adva éle[p]s.

A tanító...

A tanítót panaszra?
Most sem mult el tavaszra;
Nem is tudom mikorra:
Panaszkodjak a tanítóra?

A tanító képeskönyv;
Bár csak más; de érezném!
Hogy más rajtunk segíteni
Kellett volna régesrég.

Fel képzelés szárnyán
Jöjj le most; ha ki kívántok.
Ha jövőtök reményében;
Nagy tettekre vágytok.

Ki úgy gondolja, hogy minek,
Egész világ nem sírjon
A tanítók panaszára
Mindenember, jó sírjon.

Az ezredév ünnepén
Ő majd leszek szerkesztő
A tanítók panaszáról
Ők is azt a könyvet.

Rávirradtos fel piárok
Álmából a világos.
Fi hell vivni, miniél előbb
Pályánkra a virágos.

Mindazokra kiáz özönen !!
Sakármelyik megében ...
A hol még a tanítónak,
Nincs kivívva trendében.

Fel piárság: tettre fel!
Jugen? vár a gaz nevel;
Sai olyan gaz? epitől ujj;
Sapitől epig verekedel.

A tanítókhoz.

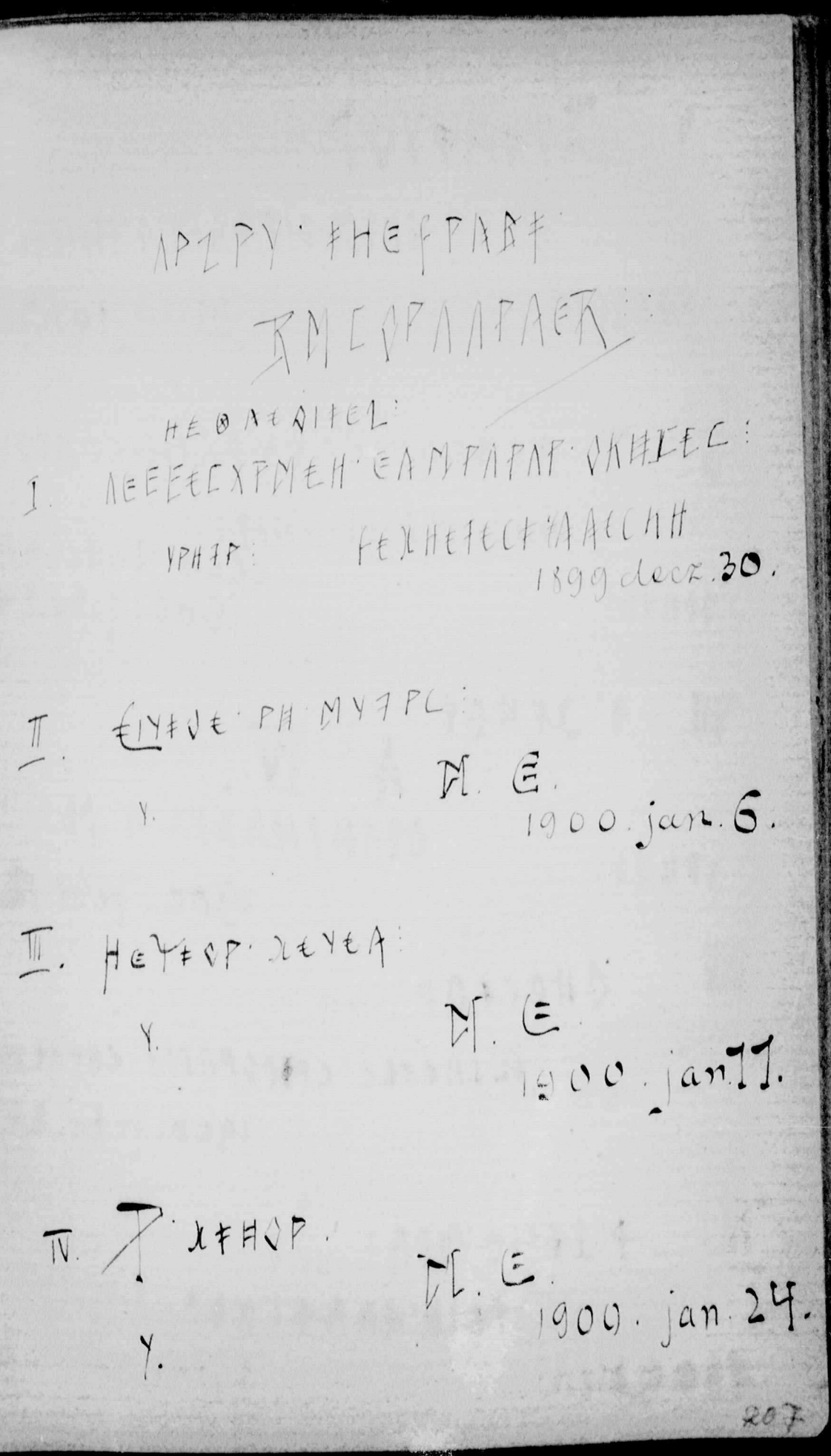
Néptanítók! mért tünitek?
Irent pályátok elugonjátok?
Önmagatok vivjátok ki!
Irenyvedelmet orvoslásdj.
Ir vagyok a világ tükrét,
Igazságot!! ha rongyos tükrök !!!

I. AE

II. E

III. HE

IV.

I. [illegible]

1899 decz. 30.

II. [illegible]

1900. jan. 6.

III. [illegible]

1900. jan. 11.

IV. [illegible]

1900. jan. 24.

V. ДРНАЋУОР

ОЋЛМ ZIРАЋАРЛ·А·МЋЋОЄ

МЄНЛ: 1900. jan. 7.

VI. Ђ·ЛЄЛЄОЧРС·РАРЄМЄСРАРЋ:

ФЄНЄ·МЛСЄЧ:-НРЋ:

ЧРНЋР: ОЄЛН·ЄЛЛЄСКН
1900. febr. 24.

VII. Ђ·ЛЋНОР·

А·IV.

ОЋЛМZIРАЛРЛ·Л·М·

ЧРНZР: 1900. febr. 18.

VIII. ОНЄСЋЗР· ЧЋЛР·

ЄЄЛНЄАЄС·СРЋМЬРНРЋ·ЄНРЛЋЧК·

1900. febr. 25.

IX. Ф·ЛЄЧЄВРЛ: ВРЄЄ·

ЄЄЛН·ЄЛЛЄСКН·

1900. marca 1.

ЋНЄФМЋЛ:

ΓCCCC·CCCPC· ΒPCC·

FELH: ÉLÁECKH

1900. márcz 3.

ΓHŒQMFA

XI. P·BZMEI·YPCMABPG:

YPHΓP;

FELHETECΓ·XΓHAPE:

1900. márcz. 21.

XII. P·LEHΓ·LMYEH

M·E

1900. márcz. 27.

YPHΓP:

XIII. CE·3:

YPHΓP:

FELH·ÉLÁECKH

1900. márcz. 30.

XIV. ΘHECΓΘP:

FELH·C·ÉHYÉLÁYK:

1900 márcz. 11

XV. ΘHECΓΘP:

M·E 1900 márcz. 18.

XIV. ΘΗΕCΦΡ. Μ·Ε·

1900 márcz. 25.

XVI. Ρ·ΥΦCΦΙΥΦΗ·Λ·Ρ'ΦΜΘΕΘ· ΙΘΡCΙ

ΕΕΧΗ·ΑΛ·

ΘΗΕΘΜΦΛ·

1900 márcz. 24.

XVIII. Ρ·ΥΦ·ΙΕΛΡΜΗΛΙCΘ·

ΕΕΛΗΕΨΕCΦ·ΧΦΗΑΡΕ·

1900.

Jegyzet.

Sok sok pályabeli emberek
Hiú tüntetnek nép rendjelek
Hol ők; nem tűrik jóltan hitvány tett
Mintha ki népek emberét.

Shop még erre idáig tett
Ébredt fel a népek gondja
Ön arc; magyar megcsúfolom
Skinhálj meg: e nemzet bomba.

Hiú fején bíz már a tanítók
Tüntetni ők olyan jellel
Ő mint ne lenne más!
Ő mint ő népek ember.

A pap! példák szintől éres, –
S hány másoknál tanultéttel,
Csak mondom; a néptanítók
Nem voltak még ünnepeltek.

Ekor: a kik Istenután –
A nemzetet megteremtik
Minden népnél el voltak még
Nyomatva 50 év ideig.

S képzésében a miénknek;
Mint vezérek pontosára!; –
Egy ezredév tanácsait
Jóra tenni! ily az óra.

Fejes Mária

A hibák: kijavítandók!

éres, –
tettel;
tanitók
epeltek.

tán –
entik
ltatási
ig.

tam;
ló ra!; –
sáig
a óra.

ria's

hanfór:

Az amerikás.

Nagy kedény volt a falumban Pesta,
Kerek kicsi s mindene rest a'.
A rostemában ritkán ő maradt,
Mindig körben pipával is ráért.

Még mindenki nem igen ismerte,
Ki megjárta volna már a tengert.
Szamári mentében ki a dunáig télen,
Még nem tudja, nem vészter-e ében.

Pesta tudta, adták emlegette,
Hej azoknak bőség már az élete.
Más keserű kenyérig nem marják
Ha boldogan, a'hogy ők arják.

Addig mondta, addig tolvogatta,
Utoljára kitelelt a „adta!"
A vaskilincs tesapja az ólmot,
Ő nem ment már, nem ő tolvek lőhet!

Nem bolond ő bocsássa, nem rája,
Ölje magát? menj Amerikába.
A császár te parancsol obsitári,
A garába kis bárik fizetnie ki.

Így is lett ez. Volt kis háza, rajta,
Minő' eladta s a Rosinán elverte.
Árva fia hogy mit tesz, nyakába,
Vinadtig kuzakta a szigonyával.

Reggel aztán utnak eredt, mint mondám:
"Kutya fala, minő az irigyem tán!
Nem leszek én buta parasztja lába,
Megyek innan, el Amerikába!"

Így nem ő el, januárba, télen.
Hire se jött, nem hozta a tél sem.
De egy kis kán tolszor el-el mondta:
"Szegény Pista, vajjon hogy megy dolga!"

Sárgul itthon a mezőn a halász.
"Pesta, - mondják - hazád nem halapalsz.
Pesta, Pesta rőnön fel a hóhér,
Szökhetsz, hogy vissza jő-e még?"

Egy beszélnek a legények, lányok.
Emlékszik-e még a Pesta rájok.
Jár egy este szombat este éjen,
Valaki ~~szakos~~ barral be az az végen.

Bemegyen, piszkos, sárgás, fakó, szakar.
Milyéle egy rongyaragó nadrág?
~~Egy~~ milyéle rongyaragó? Pesta!
No a benger kiszakadva, mosta.

Legyerek körülfogják sorra:
„Pesta bácsi, Pesta bácsi, kenyér?"
„Jaj én nagyon, a ki teremtése,
Nem egy verik a czigánykat, régi szokás."

„Jó garbóban, meghó vetem régen,
Jó garbóban abban minyág nélkül.
Megtanultam bolgárul akóla.
Nem tudom hogy még a régi nóta.

Pengő rasza, fél a kenyér, a vaknak,
Pesta mellett sorra elmarabbak.
„Ne vergődj már" — egyik-másik tál így.
„Ne riadjatok? isten naplóját!"

40.

Zeng a nóta harapafelé, este,
Pesta ballag Zalolai mint rebbe.
Faggatják: „Te! Hogy volt?" – egyszer ránt:
„Kapzsiatból, szemes takicsáratsur."

Nem magyarázgatják már a Pesta,
A mundára azóta nem rest a'.
Az „irolast" halálig abbja,
Megelégszik lázzal, – és lassan élte párja.

Kispest. 1902. július. 28. mTz.

Elégia.

Derekán sincs még a nyár,
Sárga levél hull le már.
Javasrosmar végén járok,
Senki sincsen még virágok,
Szerelem, elepedett árte bár.

Szél vesi az ágaratk,
A sohajtás rám szakadt.
Meg elűlök, el nap-estig
Képzeletem hogy kifesti
A szerelmet, szivemnek vágyaratk.

Tul a tónan, mennyi néző
Égre szörnyen szirlabéjon!
Bárgya én, vai elmenőnkem
Régi virágait s bucgón hittem
Kopár béreről szépségintés, többé sem.

42.

Erőm megvan, lelkem ép,
Sarre vágyom, ma is még.
Ám az utban megpihenve
Mielőtt szőr' Rózsa a szemembe
Mennyi virág! vegyze volna enyim még!

Ibe szél hoz illatot,
Virág pompáz, ah, annak!
Szivem dobbanó érzeték rá
S mohón nyujtják érzeték rá,—
Jüsse megszurt,— szivemben seb sajog most.

Még ma fáj er, fájhir itt:
Virág nekem nem virit.
És a béres fön! Oh mi ének?
És a béresre vajh föléred?
S vége a tánca,— nem volna jobb élni itt?

Ejnis bingjar! üsse fő.
Csak előre, föl a főt!
Kis hóvirág nem nyilik nekem,
Enyiéknek a béres fönt a hegyen,
Meg sepiz az én istenem, keresztöm

Kispest 1902. aug. 4. mtsz.

A Rét rózsa.

Éj volt. Homlu, nürös, rösös.
Az ösz pázsláha öltözött.
Beteg nyögés hallan ki sírt,
Fázó virág jajja tör éjt.

Egy ingó-ringó ágrezgés
Pompás virág virrasztó szegény.
Egy szebb világ szép gyermeke,
Rózsavá lett tündér rege.

Jön a dér-harmat, üzni réjt.
Sunyó vágygyal megáll a szép,
A reszketö rózsa lelkén
Keltgan megnyilt ajjaján.

És a még ajkiros csókkal szívja,
Elhalványul a rózsa szirma,
És lankadt ráhulással szétül
Halálba, de nem a réjtül.

Egy őszi rózsa felriad,
És fél a fagyzel: mi vaj? mi az?
Oly szépek álmodok, vajon
Ki az, ki most is sír, jajong?

– Illatja, szine, bódja, alv,
Nálamnál szebb kinek vala?
Halála, élte mai nap
Kinek volt busabb kínosabb?

– Életre kijk egy mosoly-ösvény:
Szerelmem a külső napsugár.
Szine rám szemfödélet
A bűja réj ajkon jegeszt ...

Megborzongott az őszi rózsa,
Halog rímajdt önnébb vonja:
– Szegény, – de ki segithet rajta,
Mulnjunk, mig az éjben harsog.

Kiraly. 1903. nov. 11. Ady.

Szeretném...

Szeretném ha gaudag volnék
Pénzem lenne sok,
Édes rózsám nem maradnál
Többet mulatlan.
Palotába laknál, ejha,
Nem gondolnál soha bajra.
Arany selyem, gyémánt, cipőre,
Nem volna szebb senki mint te.

Operába mennél este
Aztán tovább,
Mindenféle élvezetre
Fog ejtnél sorát.
Udvarolnék én is, ejha,
Flörtölj édes te is, rajta!
Arany, selyem, gyémánt, cipőre
Nem volna kinesebb mint te.

Hogyha ezen össze vesznénk
Könyű a dolog,
Palotának két szárnyába
Kiki oldalog.
Külön osztályt laknánk, éjha,
Sose kapnánk így ezt hajba.
Párosan, selyem, gyémánt, cipőre
Sose költenénk egyenként ennyi fele.

Örögadtak, sose látnánk?
Az nincs a szép.
Irígyünk is, annak se jó
Az igen beszéd.
Így szoritnak a karomba,
Sose szaladsz el te onnat,
Párosan, selyem, gyémánt, cipőre,
Nem kell nekem pénz csak is te.

Pénze nincsen szegény ember,
Bátor a nevem.
A szerelmed édes rózsám
Drágán élvezem.
Kis mihelyem lesz nekem még,
Feleségem rám nevet még!
Párosan, selyem, gyémánt — fuitt
A kutyának kell e szemét.

Kispest. 1913. nov. 3. Ady.

Szerelmem.

Szerelmes vagyok én
Rettenetesen.
Nem haragszol érte
Édes kedvesem?

Nem haragszol érte?
Hisz volna oltod
Hisz ez az én szívem
Lázongni szokott.

Nem lehetek róla,
De hányja a hab,
S szenvedélyem viharra
Egyre szilajabb.

Az Te a csónakban
Félve ne ülj.
Ha az égig szökik is,
~~Ked neca~~ merül.
Véled nem

Krisztus a tengeren
Szárazlábbal áll,
Szívtengeren Krisztusa
Te vagy rózsaszál.

Z

Kispest. 1903 nov. 18. Mécs.

Csudálkozol...

Csudálkozol rajtam édes,
Szelíd rülöm, arcxom.
Sróka, hogyha szavam cserül,
Mintha állnék harcxon.

Csudálkozol, a hegyorom
Zöld gyep szőtte berán?
Nem is sejtéd rajt' pihenve,
Hogy lenk forr a vulkán?

Bennem is forr, bennem a tüz,
Ös szenvedély lánxa,
Fedi felül a müveltség
Lágy, omlatag mázxa.

De ha megzsül, ottan belül,
Semmi ex a lepke,
Szirla, lánxa zivatar gátlan
Világoz ellepve.

Szem csudálány vagyok én is
Csak a világ szépe.
Az is nyugodt, csendes, békés, –
Nem látsz fenevére!

Fogja bár ~~[illegible]~~ tisztán a világra
Forr oly lomb a lávaa,
Sose tudni, hogy virradsz fel
Tegnapról a mára...

– Hitten szemmel, félő szívvel
Ne nézz édes én rám.
Hisz egy istenben hiszek csak:
Benned édes rózsám.

Kispest. nov. 13.

mk.

Igazlátás.

Bár agg erőtlen rabja vagyok,
Még többször kalúszerűnek.
Új igazság napja ragyog,
S lelkem attól végig reszket.

Éppúgy vagyok, hitvány vagyok,
És azt lesem rothadt szemmel:
Használ nékem ez az új nap?
Én – az első, nem az Ember.

Mit szeretek, mire vágyom,
Ez a fontos, és csak azt óvom.
Új igazság: jó igazság
Ha hasznos rám, – nem kell
más se.

52.

Tűzbe jövök lelkesedem,
Vadobom testem, lelkem,
Kürtök, vivok s mind azt érem,
Hogy a hasznom meg ne lejem.

Jaj vagy de is, ijj van ő is,
De ruk, Kedves ősi erény,
Azt hazudni nyugodt képpel:
„Önzetlen vágtat az emjem!"

Önzetlenség! e szó-rópemyt
Borítod a vállaibra,
Serülő veres rongyok
Rögre ütközki a horda.

Valon, hazug, önámító
Tömegek egyöntetű rázúdul,
Minden ami igazságos
Fellengősen üt rőzsét rug.

Sas új igazság táborra
Vadul, fészeresztve ildi
Az ő igazság rabjait
Ős rész mágiára riadni.

Pedig más csak egy igazság;
De nem lesz el a világ:
Szerető felebarátodat!
Sne kortesedj mi a vivát!

Kispest. 1913. nov. 13.

54. Féler az éjtől.

Boldog az ki álomszonnyal, bérén
Zárja napjait, a mely vigan eltölt,
Lágy párnára alélt testtel hágyad; —
— Én féler az éjtől.

Boldog, kinek nehéz munka könnyét
Kitörüli álom a szeméből,
S ujerővel virrad uj robotra, —
— Én féler az éjtől.

Az álmatlan feketeségben
Föléttem áll virasztó ténszépül,
Az erőtlen semmi létlen lénye,
— Én féler az éjtül.

S míg millió élvezi a
Örök béket s a halálra készül,
Én borzadok az érzhetetlentől
És féler az éjtül.

Kp. 1903 nov. 3/14. mkv.

Szerelem.

„Mond, még szeretsz olyan nagyon?"
Fagy évődtél felbérvajon.
Megbocsátott a szívem tája,
Mis mondjak már nagyon rája.

„Szép nem vagyok — "oho!" — „nemén..."
Csak ne legyünk babám szerény.
Mindenütt mis szépnek látnak,
Nem adom ha téged látlak.

„Jó nem vagyok — "koho!" — „mint más!"
Ott kadd legyek ebben Tamás.
Még ez a szó olyan éles,
Könny szökik szemembe éles.

„Rút igaz is — kicsi ny vagyok,
Még képzelsz rólam nagyok.
Ah, nem vagyok angyal, jestem,
Még látsz annak?"

— Még szeretlek.

Z

Kiszely. 1903. nov. 14.

Mk.

156.

Egy emlékkönyvbe.

A boldogság olyan mint egy
Heimes szárnyu lepke,
Minden ember kergeti
S nem fogja el egy se.

De ha mégis sikerül,
Ebdmul a kezébe,
Szárnyatörött csupasz hernyóvá
Szorítja a markába.

Budapest. 1903. okt. hó.

Vallomások.

Jöjj édes hadd valljak, beszéljek rossz álmok,
Volt több hogy téged még szemem nem látott.
Csak szemem nem látott, de a szivem érzett,
Lelkemben vizsgálódott, volt-e jól lépted.

Próbáltalak Edes, örömmel hallak ízben.
Nem te voltál édes, érzé minden ízem.
És mostan is nagyon, siró mindenestül,
Kívánhatsz-é többet egy hű szerelmestül.

„Ó nagyon örülök ilyeneket hallva,
Nagyon szép hogy tudom silly sinnán kivallja.
Nagyon szép és kedves az hogy úgy szeresett,
Nos uram, én is így tettem egy szeresett...“

Mit hallok hogy te is? – Bocsánat kedvesem,
De nem tudtam hogy csak egyszer úgy tegyen.
Mert ha csak szándékszik tettél minden én
tettem...
Méltatlan! nem te vagy a kit úgy
szerettem!...

Kp. 1903. nov. 14. Ujfalussy.

Jankának.

I.

Hideg ből a meleg szobába
Szegény fiúcska bejutott am,
S a vándorolj szegénység sárba,
Kandallónál mesélj most am:

Mesélj most a kandallónál
Hogy vándorolj szegénység sárba,
S nem hitte hogy bejutj valóban
Hideg ből a meleg szobába.

II.

Mert azt mondd: életemnek napja,
Hogy mindig én reám sütött él,
Hajh vándorolnom által rabja,
Sajnad, szemed borítsa bús él.

Ajkadra a tavasz bűbája szálljon,
Én szívemet gyönyörrel hadja,
Szíved, derűs, dicső égen áll
Sorsom tündöklő életnapja.

60.

III.

Emlékkel-é aranyvirágjain
Tavaszról? még másnak virított.
Mint Nelle más karjába látszom
Sildany cserépbe' szíved őszt lát.

Szégyenli a cserép a nyárson
Sajnálatra pokolba ülőkéket,
Fut ősz! s szíved tavaszba' látom,
Virít, virít, hisz kegyed élek.

2

Kispest - 1903. nov. 14. mk.

1912

1. Jan.
2. 16.
3. 26.
4. 29. apr. 12
5. febr. 6. 7.
6. 8. 9.
7. 19.
8. nuber 7.
9. 8. 19.
10. 10.
11. 19.
12. 27.
13. 30.
14. 1.

1912

1. jan. Álmaimék: II. Jeiri-Meiri 20. Varázsdomp a nàn. 21. Bóó-Bóóó; 24. Barika; Cinege a bagoly 25. d.lója. A Varèb. Boldog Világ

2. 16. 1848. Regény

3. 26. Kaffka Margit. (cikk) Nyugat I. 212.

4. 29. A cigány malaca Pesti H. apr. 1. „KEREK FERKÓ"

apr. 12

5. febr. 6.7. A virágos elsöprő az erd. (Törvág.) Rónaky-Lig etc. „SZERELEM". Magyáti színpad. Zeneakademiai estély.

6. 8.9. Aranyos öregek Pesti Hirlap. Nem adják elő.

7. 19. Az Ördög (Dinyés) Nagy Endre Cabaré. nov. 4. Télièrt. 1913. Nyugat 1041. „SZERELEM I."

8. nov. 7. Az élő vérben. (cikk) Nyugat I. 473. –

apr.

9. 8. 19. Inter poculla. (nov. Pest. „TAVASZI SZÉL"

10. 10. Magyarország és nemzetiségei. Felolvasás Kolozsvár apr. Nyugat. I. 584. – Janovics közre;

11. 19. Novidarab: A szerző röste).

12. 27. Tavaszi dal. (vers) Nyugat I. 747

13. 30. A vesèb fiúk M. Fiskelő „TAVASZI SZÉL"

14. máj. 1. aug. 31. Komédiás és muskátli Pest. „TAVASZI SZÉL"

1912.

15. maj 6.7.10.14.18.19.20.24.26. jun 6.7.10. 11.12. aug 1. 9. 10. 11. **Édes anyám.** szdarab.

16. 7.8. **Fortunatus.** szdarab.

17. 29.30.31. **Csikyről** felolvasás. jun 2. Nemzeti Színház f.olv. jun. 3. Budapesti Hirlap.

(18.) jun 5.8.14.17.18.26. jul. 4.12.19.26. 30. aug. 6.14.23.29. sept. 4.12.16. 17.26.28.29. okt. 21. **Kerek Ferkó** regé PH. Közl. Athenaeum 1913. aug.

(19.) jun 20. **Epizód.** (nov.) Nyugat. II. 8. KARAKSZTÁR

(20.) aug 25. **A pincefurástól** n. Nyugat. TAVASZI SZÉL

(21.) " **Az éjjeli zene** n. " TAVASZI SZÉL

(22.) " **A bécsi bútli** n. " TAVASZI SZÉL

(23.) sept 2. **Fürdedző szerencséje** n. M. Figyelő TAVASZI SZÉL

(24.) 3. **A kliens** n. PH. magyar ifjú VIDÉKI

25. okt. **Kerek Ferkó** szdarab. 7.8.9.10.14.15.16.17.22.23.26. 28.29.30.31. nov. 1.

(26.) 17. **Tavaszi szél.** a Közlöny ele TAVASZI SZÉL

27. 20. nov. **Népmese** szdarab 1. fv.

(28.) 92 **Kvitt.** vj. 1. Royal Ork. SZERELEMI.

29. 15. **Itthon.** Világ

(30.) 16. **Tizen nekai** I-III. P.I. TAVASZI SZÉL

31. dec. **Pacsirtaszó** vj. 3 fv. 2.9.10.28.

32.	dec 5.6.	
(33.)	7.8.	
(34.)	16.20.	
35.	18.	
36.	23.	
37.	24.	
38.	29.	
39.	"	
40.	"	
41.	"	
(42)	—	
43		

1912.

32.	Dec 5.6.	Egy Éjs pletyka (Siposné)	nov. 1917 dec 25.	235
(33)	7.8.	Királyasszonyunk vizsgája	Ph. VIDÉKI HÍREK	69
(34)	16.20.	Interieur	Uj Idők VIDÉKI HÍREK	167
35.	18.	Petőfi Társaságában.	Világ Dec. 25.	
36.	23.	Az aranyszörü bárónéja		
37.	24.	Az édes Jesuska! Balassa Balintné vj. I.		
38.	29.	Kell tűz közé! Tobyó novellák!	Világ	
39.	"	Pénz a világ teremtője	"	
40.	"	Vidám arcunyár	"	
41.	"	A donatio	"	
(42)	–	Vége vacsora	Nyugat I. 335 HÁCKAROK	67
43		~~Éjjiszínes~~	Uj Idők.	

1913

SZERELEM

1.	7, 11.	Az bétsi Susanna (1912:37.)	Nyugat. I. 258.
2.	10.	A szegedi papucs	Az Est
3.	12. 18. febr. 5. 22. márc. 1. 19. 29.	Lobogó szövétneke reg.	Világ.
4.	14	A szögedi emlör	Az Est jan 17. 18.
5.	20.	A szegedi duda	Az Est jan 22.
6.	3.	Vácz, a néma város	Az Est jan. 8.
7.	22. 24.	Sátán.	Nemzeti Színház matiné márc. 2. Nyugat I. 532.
8.	27.	Göcölöllei séta	Az Est jan 29.
9	.	A Riseites	Jó Pajtás
(10.)	28.	A lecke I–IV.	Pth NEM ÉLHETEK MUZSIKA
11.	31.	Pataki diárok közt	Az Est febr. 6.
12.	7. 8. 10.	Pacsirtaszó. sz. 3 fo.	
13.	12. 13.	A polgármester	
(14.)	17.	Jánosza. I–III.	Pth. „TRAGEDIA"
15.	19.	Mese.	
16.	24.	Huszás boh. 1. fo.	
17.	25. márc 10. 11.	Három boldog ember.	M. figyelő" felolv. Párisi élet. márc 26.
18.	26.	Mozidarab: Bandita Lucas Matzi.	

(19.)	27.		
20.	28.		
21.	28.		
22.	márc 2.		
23.	25.		
24.	30.		
(25.)	márc. 19.		
(26.)	23. 24.		
27.	25.		
28.			
29.	18.		
(30.)	jul. 20	22. 23. 2	
31.	aug. 11.		
32.	18. 19. 20.	25. 26. 27. 15. 16. 17.	
33.	21.		

(19.) 27. Papnék a piacon. Uj Idők. „VIDÉKI HIREK"

20. 28. Mese az égből esett leányról.

21. 28. András szerencsét próbál. MAGYAROK Pf. márc 23.

márc
22. 2. A liba. (színitás) Royal Orfeum. Nyugat matiné a Nemzeti Színházban. márc. 2.

23. 25. Igazodik és Hamvirág nép. mese. ujra.

24. 30. Náci I. (elb.)

márc.
(25.) 19. A Kappan. (elb.) Uj Idők „VIDÉKI HIREK"

(26.) 23.24. Mese a zöld fűvön. Pf VI.16.- „MESE A ZÖLD FÜVÖN"
26. jun. 13.

27. 25. Elek Artur (elbs) Nyugat. I. 791

28. Salamon Sári (regék SZERELMES LEVÉL

29. 18. Kis Ali yamboi fraterek. Szirakos Legendája.

jul.
(30.) 20 Mihály. (elb.) Pf. VIII.26. „MESE A ZÖLD FÜVÖN"
22.23.24. aug. 4. 5. 6. 7.

aug.
31. 11. A magyar protestantizmus problemája Nyugat.

32. 18.19.20. Csokonai
25.26.27.28.29.30. sept. 1.
15.16.17.18.19.29.30. okt. 1.

SZERELMES LEVÉL

33. 21. Szerelem. (elb.) Mirabeau Almanach 1914.

1913

SZERELEM I.

34. nepk. 3.4. Az apa előtt. Dialóg. Disszertálgatás — Medgyaszai Zabaré MV. Ff. dec 3.

35. 16. Judit Lebeg. (elb) — Uj Idő. 1917. jan 6.

(36.) 26. Nemezis (elb.) 30. nov. 5. 10. 24. 25. — Nyugat + KARAKSZULTÁN

37. 28. Szegények vagyunk, Elhát jól élünk. (elb)

38. 8. Válasz Tóth Imrének. — Az Est. nov. 8.

39. nov. Facsirtaszó 17. 18. 19. 20. 21. 22. 2. 3. 4. 5. 6. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. dec. 29. 30. 31.

40. 23 Politika „Szerzetesek valója" — Medgyaszai Zabaré dec 1. SZERELEM II. Ff. dec. 7.

41.

jan.
1. Sp. Or
2. 6. Bo
3. 1° jan 6 Sp. 9. 2
(4.) jan. 13. febr. 14 Nem 1918.
5. (6) Elet
6. Cse
7. Bo
8. Ki
9. 8. 14. Cse
(10.) 29. Fa
11. maj 2. Zsu
12. 7. Hat
13. 24 Ba
(14.) jul. 13. 14

Irodalom

1914.

1.	jan. 5.	Oroszországban	Világ. jan. 9. 10.
2.	6.	Borcsa a hóban.	Uj Nemzedék
3.	1. jan. 16.	Pacsirtaszó	9. 26. 27. jul. 17. 18. 20. 21. 22.
4.	jan. 13. febr. 14.	Nem illhetek munkásai nélkül.	PH. márc. 10–21 (18. 24. 25. márc. 10–14, 16.
5.		Élet a Keresztben.	Nyugat.
6.		Csendes tűz	SZERELEM Nyugat 1915.
7.		Borcsa. 2darab. operett.	
8.		Kitől ettek engem? (elbeszélés)	Nyugat.
9.	ápr. 8. 14.	Csendes erőben.	PH. 1914. ápr.
10.	29. máj.	Fájdalom (elb.)	Uj Idők máj. 31. (23. sz.)
11.	2.	Zsuzsika (elb.)	VIDÉKI HÍREK "
12.	7.	Katonai átvonulás	PH.
13.	28	Bánya ajánlás	PH. máj. 29.
14.	jul. 13. 14. 15. 16. 17.	Szerelem, csók, nélkül	PH. NÉPKÖNYVTÁR

1914

(15)	jul. 28.	A csata napja. 113	Világ	A TŰZNEK N SZABAD
16.	29.	Madara vihartan		
17.	31.	A gitár	Uj Nemzedék aug 9.	
18.	aug 4.	Hajón	Uj Idők.	
19.	5.	Tavasz	Almanach.	
20.	8.	Dalias Idők arcai. 9. 11. 21. 27 28. 29.		
21.	17.	Megy a vonat Szerbiába	Royal Orfeum.	
22.	19.	Vihar előtt.	Uj Idők	
23.	20.	Kutyafuttában. jel.		
24.	26.	Rozikám nevenap.	Ph. szept.	VÉRBEN-V.
25.	31.	Hadi Kis Tücsör.	Néplap.	VERBEN-V
26.	nov. 2	Az orosz.	PH.	
27.	4.	Lukács a barátja	Világ 1915. jan 3.	
28.	10.	Az orosz föld.	Világ	
(29)	28.	Lopják a szőlőt.	Uj Idők	VIDÉKI HIREK
(30)	ors. 2. 22.	Az asztalos.	Nyugat	NÉSE A ZÖLD F.
(31)	24	Levél	Világ ors 25	ÁTŰZNEK
32.	nov.	Ismeretlen	Nést	
(33)	6. 25.	Vadvirág	Világ nov. 29	ÁTŰZNEK
34.	6	Európa jövője (Wesdényi	Világ nov. 15.	
35.	6.	Muki	A Cs	NDÉKI HIREK
36.	11.	Salamoni Ítélet.	Föv. Orfeum	
37.	27.	Nyáregyező 1. fo.		

(38)	dec 11.	
39.	16.	
40.	17.	
41.		
42.		
43.		
44		

Tiszti:

ELNÖK: ELNÖK:

PÉNZTÁRNOK: LEÁNY:

EMLÉKIRATOK: BIRÁK:

PÉNZTÁRNOK: UGRÓ:

PÉNZTÁRNOK-HELYETTES:

ÁGRÓL: SZÉCHÉNYI:

1914

(38.)	dec 11.	Vas Fiaskóros (elb.)	Világ. dec. 15	A TÜZNEK N
39.	16.	Hadicsel (elb.)	Világ. dec 25.	
40.	17.	Szarvasbőgés (elb.)	P. Napló 1917. máj. 27.	
41.		Csönd	Világ dec. 6.	
42.		Wesselényi látására	Világ. nov. 15.	
43.		Szőlő Nemes, miszticizmus	OH. nov. 10.	VÉRBEN
44		A Borzlyuk.	Uj Idők. jan 3. 1915.	

1915

	Jan		
1.	6.	Gyász	
2.	25.	Bazsarózsa vj. 1.	
3.	26.	Nyári éjjel vj. 1.	NEM ÉLHETEK MUZSIKÁS
(4.)	27.	Selyemhernyó	Pth. marc 8. 14 41
5.	28.	Orosi vérpatak	Világ jan. 31.
6.	29.	Szerencsefi. vj. 1.	
7.	febr 2.3.4.	Csiribiri. vj. 1.	Magyar Színház Uj Idők. 17.18.19 szám
8.	5.	A szégyenletes halál (cikk)	Világ febr. 7.
9.	10.	Thérèse Browna (elb.)	Pth apr. 4. SZERENCSE
10	12. 13. 15. 16. 17.	Csokonai	
11.	12.	Tavasz elé (cikk)	Világ febr. 14.
12.	18. 19.	Egérfogó	m. Színház SZERELEM Pth. jun. 8. 9. 10.
13.	20. 21. 22.	Groteszk	m. Színház SZERELEM Nyugat.
14.	24. 25.	A prince (Boreza)	
15.	27	Sors bona, nil aliud	Világ febr. 28.
(16)	márc 22. apr. 17.	Genge bárány idézési.	Pth apr. 20 A TŰZNEK
(17.)	22.	Üveges hintó	Nyugat NEMÉLHETEK M
18.	23.	Nyilatkozat a Szerkesztőség	Magyar Színpad
19.	23	Darabos bastalein	" "

20.	24.	A
21.	május 13.	A
(22.)	22.	Zsu
(23.)	25.	A
(24.)	29.	A
(25.)	jun 4.	Le
(26.)	11.	Sz
27.	12.	A

1902.

1915

20.	24.	A Tátrpáti vihar	Élő világ	
21.	május 13.	Andalúz Éva 12.3fo.		
22.	22.	Szerelem Klagenfurtb.	Világ máj. 23	ATÜZNEK
23.	25.	Áthelyezés	Nyugat	KARAK SZULTÁN
24.	29.	A tüzes arabs Gialdini	Világ máj. 30	ATÜZNEK
25.	jun 4.	Lucerna	Világ jun 6.	ATÜZNEK N SLAV
26.	11.	Szénagyűjtés a szer. alt.	Világ jun. 13.	ATÜZNEK
27.	12.	Az Arany Őszike.		

1915

28. 16 Mozira: A erdőben
Kis Falumese

29. 18. Szegény ember, Gross. Világ

30. Mesés Lőgy: A babos kistin,
A tárcsán.
Regelire legjobba pakol.
Ben Bördugái.
A csillagnemű ugrás

31. 26. Kukoricázás Világ

32. jul. 2. Erdei Kis piros virágok Világ

33. 5.6.7 Gombaszedés PH augusztus

34. 14. Arussal annuls felekezés. Világ

35. 15. Az Korong Nyugat.

36 Szegény bátyám PH VII. 27 VIDÉKI HIREK

37 Szent Lőrinci emlés Világ

38 Jó Szünk PH Naptára 1916

39 Kis piculáért

40 Karaj napján Nyugat KARAKÓN

41. A Kovács lánya Világ

42 Buzakalász ord.

45. Férfiak énekelek. Világ. jan 24

43 Eugenia reg.

44. Kis Sanna Tóth. Gardai Naptára 1915.

1906.

Tulipántörténet.

I.

Hej tulipán, tulipán
Tulipánszál a babám,
Tulipántos a ládája,
Tulipántos az orcája,
Tuli, buli, tulipán, hej,
Tulipántos tulipán.

Hej tulipán, buli-vígan
Tulipántos a [illegible],
Tulipánnal kuzdorka banda,
Tulipántos a legény ma,
Tuli, buli, tulipán, hej,
Tulipántos tulipán.

Hej tulipán, tulipán
Tulipántos vitézem,
Piros, fehér szőlő szemjárja,
Aberung a fejecske alatta
Tuli, buli, tulipán, hej
Tulipántos tulipán

1906. ápr 5. Bp.

II.

Kinyílnak a tulipán is,
Itt a tavasz, itt a nyár,
Édes hazám szabadságod
Fényes napja nyitva vár.
Szánakozva néz a te sebed,
Bánatos a tavaszod,
Egyes hatik, szívek repesznek,
Kellesz őrá paranyod.

Kinyílnak a tulipán is
Újra pezsdül az élet,
Édes hazám szabadságod
Sajad, fakad, megélek.
Megújúl még annak fája,
Megújúl a gyümölcsöd,
Nem szed le, nem szedi le
Hanyó, dolvaj, ellenség.

Par. 1906. ápr. 6. Mikszáth.

Tiszaháti nóták.

I.

Zug a Tisza, fodorodik a habja,
Kergeg engem az Ististen haragja,
Kergeg engem még a szél is,
Még a szél is, a szélvész ...
Ficsa ~~Kedvét~~ vevél a Tiszába,
A Tiszába belévész.

Zug a Tisza, habos lidnyi a vadrója,
Farló lovam poros utjáról haza rójja.
Farló lovam vágpatra mén,
Vágpatra mén, habos lidnyi,
~~Megtestem~~ engem az Ististen,
Az Ististen, meg az lidnyi.

2

II.

Sir a legény, sir a legény, ha megcsalják,
Hej a legény párnakövis ha párnálja,
Én nem tiros, párnakövis: — jüjj gyönyörü,
Egy legény rabja, csalfa rabja vagyok lányért.

Kacagafüj, dalos is ha jól megy dolga,
A legény is ha babáját megcsókolja,
Hej ennyiben senkim sincsen ki imádom,
Csalfa élet, csalfa erdei, Kisarosban.

III.

Forrik az ut, megy a gulya,
A sok fehérnép magát búja,
Magát búja, szomorkája,
Hogyha megjön az a gulya.

Csálé Villás, csálé Bodor,
Kisarosban hány az ostor.
A bojtárnak magát búja,
Forrik az ut, megy a gulya.

1915

45.		A bárónő gulyása	Modern Színpad	aug 19.
46	szept. 25.	Kaszinórás a mim.	Világ	A TŰZNEK N SZAN
47.	okt.	Szidónia vésdelne	Nyugat	KARAK SZ
48.	1	Apuka vén nagyja		
49.	13.	Kisvárosi hár	Világ	
50.		Erzsébet	Uj Idők márc. 14.	A TŰZNEK N SZAN A TŰZNEK
51		Pirosmára nőtörvel.		

Inter arma:

1915.
nov. Kaporttól a pásztavaron. PH. 121
Hé Nikita PH. "
Ur az ur PH.

21. 4. Kél kis mazarok PH. Dec 3. 122
22. 5. A fiadereső PH dec 5. 123
23 6. Postások a háborban PH. 1916. febr. 9. 124
febr. 7.
24. 7. Kél tűz körül. PH. Dec. 9. 125
27. 8. Katonadolog. PH. Dec. 12. 126
9. Lázban. PH. dec. 127
Dec
2. 10. Csirke a tród közt PH. Dec. 17. 128
18. 11. Szurmay. PH. Dec. 21. 129
21. 12. Negyven tunár PH. Dec. 25. 130
30. 13. Téli levél PH. jan 1. 131
18. 14. Kote 214. „Nem közölhető."
15. Harcikakasok. PH 214

1916.
1. jan. D...
2. Kir... ...ura
3. Egy ...
4. A m...
5. Csu...
6. Kud...
7. Fan...
8. 24. Nap... ...tród
9. 25. Jol...
febr. 5.
10. " Kár...
11. 26 Leve...
12. 28. Lil...
29. ...
febr. 9. ...
10. ...
13. 29. 30. Szer...
febr 1.
14. 2. 3. Reg...
4. ,
15. jan-22. Inde...

1916.

1. jan. Dáska. Interarma. PH. jan 6.

2. Kinek hoz ujságot a szilvester. Interarma PH. jan. 9.

3. Egy elsőrendü dolog. IA. PH. jan. 11

4. A macska. IA. PH. jan. 21

5. Csujes. IA. PH. jan. 23.

6. Kukoricatörés. IA. PH. jan 29.

7. Fanny hagzományai Nyugat febr. 15.

8. 24. Napsütéses réten; holdvilágos éjszakán. Nyugat. febr. 1. A TÜZNEK NEM SZABAD NIALJANI

9. 25. febr. 5. Idegsokk. IA. ~~Nyugat~~ PH. 1917. febr. 10.

10. " Kárpáti emlék. IA. Uj Nap. febr 20. 9-12 A TÜZNEK

11. 26 Levél Erzsinek. Tábori posta.

12. 28. 29 febr. 9. 10. Lélekvándorlás jelenet „házassági komédia." ~~Modern Színpad~~, Apollo-Zsb. 1917 márc 16- 500

13. 29. 30. 31. febr 1. Szerelemhuvó, elb.

14. 2. 3. 4. Reggeli csata. Istenhantja.

15. jan-22. Interarma. szindarab.

1916

16. Muzsikaszó
febr. 11. színdarab 3 fv.

32 Tablóvári vásár — PH aug 3
33 A szent ige — Világ aug 5
(34) A nihilista — Uj Idők VIDÉKI HÍREK
35 Csendélet az árvaházban — PH aug 12.
36 Árvácska és az iskolácskája — PH aug 13
37 Uj élet Árvában — PH aug 15.

17. A kintornás család.
febr. 11.
(38) Vidéki Hirek I-III — MUZSIKASZÓ = VIDÉKI H
39 Terzene — PH aug SZERELMES LAPJÁT
40 A kivándorlás betyár — Nagyi 1917
41 Ivan — PH szept 10
42 A bécsi csata
(43) Tisztességes mulatság — PH sept 17 A TÜZNEK N 52

18. febr 11. Fiatal házasok.
44 Mikor a nap kisüt
45 Erdély gyászosnapjai
46 Rózsaszálaim (regény)
(47) A hiteles mása — PH okt 26. A TÜZNEK N SZABAD
48. Höskor
(49) Felipe — Uj Idők A TÜZNEK N SZABAD
Az Arany Bika

19.
(50) Vidéki Hirek III-X — PH okt 31-nov 10 VIDÉKI HIREK
(51) Itthon — Világ nov 26 A TÜZNEK
(52) Manya ül a kuglistrójt — Világ nov. 18. A TÜZNEK
nov 19-ón megjelent „Nem élhetek muzsikaszó nélkül" Legrady T. 224. lap. Uj Ti N. czimlap. 6. novella.
(53) Sirató — PH nov 25 A TÜZNEK N
(54) Pénz a vánat Hasztalan — PH. A TÜZNEK N 52
dec. 1-én megjelent a tüzek nem naba

20. Moz
Kiál
192.
55. Szeg
56. Unal
57. A nép
21. Me
58. Sóha
(59.) A h
60. A jó
22 febr. 11. Arc
23 febr. 14. Vén
15. 16. 18.
24. febr 23 Pacs
25. 24. Nóta
mára
26 1.4. Aki
13.
(60) Pén
27. 10. A mi
ápr.
28 Öreg
29. Des
30. Sós
31 Mes

20. **Mozi darabok**

Kialudni" Légrády. Testvérek. Falusi nász. 192. lap. 24 novella.

55. Szegény emberek. Nyugat. dec. 16.
56. Unalmas nap a fronton. Pfl. dec. 24.
57. A nép a koronáról. Pfl. dec. 31.

21. **Mesék.**

58. Sóhaj (vers) Nyugat 1917 jún. 1.
59. A szerelem arca. Pfl naptára VIDÉKI HÍREK
60. A jó falusiak Pfl. dec. 3.–

22 febr. 11. Drága cigaretta. TA. Pfl febr. 15.

23 febr. 14. 15. 16. 18. 19. = Vén bakancsos és fia a huszár Viepeinhár
Bemutató Népopera márc 4.5. Usz. 10. No. 12. 18. 19. ápr.

24. febr 23 Pacsirtaszó elb. a demokr.

25. 24. Nőkaszövegek;

26 márc 1.4. Kibérlés

(26) 13. Pénz a bánat plastroma A TŰZNEK N SZABAD

27. 10. ápr. A miniszterelnök és a 3 nép.

28 Öreg legények bevonulása. Pfl. apr.
29. Dezertálás a hű szerelemről. Pfl. apr. 16
30. Mint csinálnak falun. Pfl. apr. 19.
31. Huszárok falun

} A TŰZNEK N

1917

1. jan. 10. A koronázási domb földje — Koron. Album.
2. " 27. A falu a városban. Vác. — PH. jan 28.
3. febr. 1. Zrumecky dezső nőtrobg. — Pft. febr. 2. Halálozás.

márc 13. Karak Szultán megjelent, Nyugat Ersadis

4. márc 16 Sic itur . . . („Nem törölhető!")

5. ápr 4. A szegény asszony szive. — P. Napló ápr. 8.

ápr. 5. Vidéki hírek megjelent, Tábor Ervinné

6. ápr 25. A fáklya I-II.-V. Bef. nov. 23 Nyugat.

7. ápr. 26. Tömörkény István elölő a Föcher. Nyugat

8. máj 17. Adolgozva államban Nemzetiség Facsirtaszög. Bemutató 1917 szept 16.

9. jun. Az eső is valami „Mg. ah" — P. H. jun.
10. " Asszonyi balsors „Mg. ah" — PH. jun.
11 " Szarvasbőgés — PNapló máj. 27.
12 V. 30. Hát a gyerek? „Mg. ah" — P.H.
13 A kutfőnél. „Mg. a h." — PH.
14 Péter törökmez lányután. — PNapló MAGYAROK
15 A karastokas. (ember) 1917. 40. — P. Napló nov. 25.
nov. Szegény emberek újjeledt 1917
" Karak szultán " 1917
A fáklya " " dec 12.
16 Az árva, elb. — Pft naptára 1918.
17 Interjú a favágónál — PH

1918

1. ~~A szerelmesekről~~ ~~Egyiri fordítás~~ Pth. újv. 9.10.11.12.13.16.17.18.
2. A bárónő gyilkosa (1) Pth. márc. 10.
3. III. 17 Vihar a puszták Operában. 1. fv.
4. Lélekvándorlás P. Napló márc. 31.
5. III. 29. Éjjel az országban "Mg" Pth. márc. 31.
6. IV. 3. Olvasmizaimról, Kóbalmi 13:
7. IV. 13. Némi, veszünk össze. "Mg" Pth.
8. " " Kormányzói
9. " 17. Szegény ember, gazdag ember

Magyarok nyí-

~~Parisfordítás~~

1:1

1920.

„Légy jó mindhalálig" regény Nyugat. [Ath.]
A buza „Ádám ami történetével" Az Est. dec. 25.
„Erdély tragédiája" cikk. Keleti magyarország.

1921. „Sibilla könyv" cikk. Az Est. jan. 30.
„Bujdosó magyarok szívhangjai" Az Est. febr. 13.
„Aranyban" Az Est.
„A tizedik városnegyed" jun. 29.
„Magyari irodalom" Nyugat.
„Uzsoraügy" Pesti Napló dec. 25.
„Tündérlak" " " aprób-juli 4. [Ath.]

1922. „A
„Já
„Ha
„Cso
„Te
„A
„Ku
„Fi
„A
„Hà
„Va

„Hà

1922. „Az éj" tca. PNapló jan. 1.
„Tavaszi Mari" márc. 14. PN.
„Halvány fényben" Nyugat.
„Csorba Géza" Nyugat.
„Tersánszky" Nyugat.
„Madárka" tca. PN.
„Kutya história tca. PN.
„Fiúk a Halászt" tca PN.
„A levelibéka" Nyug.
„Hálaáldozó" Magyarország nov. [ATH] jan 7. 1923
„Vasárnapi prédikáció PN.
" " PN.
" " PN.
" " PN.
„Hármas ökörszem" Nyugat.

1923

I.30. „Jó Kliensek" átadtam Apolló-Kabarénak. Szerződés
Két szezonra. 1924. jul. 1-től engem.
Első előadása: 1923. jan 30. Heliosz (Erkölcs)
Összes " 47. Megbukott, kinos előadás.

V.12. „Sári bíró" újraírt I. fel. szilveszterkor adtam Nemzetinek.
újraírás fiatalabb bíró-párra I. 7. vissza a régire!
Reprize: Belvárosi Színház, 1923. máj. 12.
Önes előadás:

VI.6. „Ház az erdőben" tragédia egy felv. Nz.
Előadta az Irók Színháza a Heliosban. Hajmási N, Bajor, Gizi
Ápr. 16 és 22. = 2-ször. Legszebb előadás életemben. Törzsi, Makláry
„Szüreti mulatság", egyfelvonás

„A fejedelem tánca" Nz. VI. 1. egy fv.

„Karácsonyi prezent" Nz VII. 15 egy fv

„Alvó oroszlán" Nz. VII. 15 egy fv.

IV. 20 „Stánya óra Zsuzsi?"
Andrássy-úti Színház, Bársony = Daisuke Ito
Ápr. 20— Nagy siker.

3 3 3

269/b — 321/b

üres lapok!

IV. rész.

Különféle jegyzetek.

Móricz Zsigmond.

Gymn. tanuló.

Szinyeghatár. könyv.
pot. 9.

A III. B. osztály tanrendje.

A III. B. osztály beosztása.

hétfő	Földrajz	~~Latin~~	~~Német~~	~~Torna~~	~~Vallás~~	~~Latin~~
kedd	Történet	Számtan	Magyar	~~Ének~~	Ének	Német
szerda	Latin	Történet	Földrajz	~~Vallás~~	~~Vallás~~	—
csütörtök	Számtan	Magyar	Német	Ének	Latin	Torna
péntek	R. Geom.	Latin	Történet		Földrajz	Német
szombat	Számtan	Magyar	Latin	R. Geom.	—	

Allo
le jou
Consre
l'éter
l éter
Enter
pagn
Ils
vos
camp
for
ma
qu'
nos

Marseillaise.

Allons, enfants de la patrie
le jour de gloire est arrivé ;
Contre nous de la tyrannie
l'étendard sanglant est levé,
l'étendard sanglant est levé.
Entendez vous dans les campagnes, mugir ces féroces soldats?
Ils viennent jusque dans vos bras, égorger vos fils, vos compagnes, aux armes citoyens!
formez vos bataillons !
marchons, marchons
qu'un sang impur abreuve nos sillons.

Marseillaise.

Föl, honfiak, polgárok talpra!
itt a dicsőség reggele
Ellenünk zsarnokink uralma
véres lobogós emele;
véres lobogós emele;
Nem halljátok mi vérüs zajongnak
ott tulnan a bőr katonák,
mint dönek a hazánkban és
megölni nőnk s leányink
Fegyverre honfiak,
polgárok nőnk rabjai!
felkás! felkás, fegyverre
fel! fegyverre honfiak!

Lányainak 1896. Febr

A törpeszerűség.

Boldogabb lésnek, ha sem magosra
Szüntelen nem törsz, sem az ábrándjain
Nem maradsz, feltűnő dagadó haborkál
Gyenge hajódnak.

Mint az agg bükfül az arany törpeszer,
Mely irigylendő palotáira nem vágyik,
Sem magát fösvény földelő sírgolyban
Fel nem emészti.

Többször ingatják szelek a magos fák;
A revét, tornyot nehezebbet esnek,
S a sebes menyrő orrát a magános
Bércre lecsapni.

Föl remél a bölcs bebarnult ügyében,
S vészeket sejdít, midőn a szerencse
Rá nevet. Jönnek tolvaj ivadékok
S megmagyarázzák.

Hogyha most nevetsz, ezután nem nőj (less)
Nem dörög mindég az egérhasadja,
S a selét szálvészt ragyogó derülés
Szerda követni.

Légy erős szívű, midőn elborítnak
Abból insége s vonogasd fel ördögi
A vitorlát ad, ha kegyes szelekkel
Nagyra dagadnak.

Tpest. 896. márc 30. Versegby Ferenc.

331

10 НЄМ†70†·†МАР: МНРС†Р·†

16 ХРСНАВРG. 1902. juricies. 1.

335/b – 341/a

üres lapok!

TR
3 3 3

Levél.

K. H. bácsi.

Kaptuk Hajdu b. kedves levelétek,
és ám igen nagyon örültünk benne,
akárhogyan nincsen, olyan
nagy kellemetlenségek okozta,
de ám azért nem írtam, mert úgy
gondoltam, hogy édes apám
elmegy elintézni, mire levelével
ezt az ügyet.

Ám sehogy sem hiszem hogy hi-
bás nem vagyok, mert édes apám
megírta, hogy Ő ker még nem
lehet a hogy ő írta akkor kérnénk
a ládát haza küldeni.

Fiúkat nagyon rajnálom,
de nem sehetek róla ám nagyon
még Budapesten akárhogy menni,
de édes apám azt mondta, hogy
ő megírta hogy milyen gal[illegible]
kel mellett nagyon nincsen,
ám igazán nincsen.

Most már ha nagyot írhatnék
[illegible] s az írást már 5-én
megszedik.

Nagyon kérem Hajdu bácsimat
irántam való jóakaratáról ezentúl
is is kérem ne lenagyjék a mostoha

345

eoreit, mely igen, hogy
boj. de is hogy miatam mitig
de ha igen nem schuschrily.

Emlitik egy igen nagy
vitaszegre Kimén nagy
[redacted] bizott mit tiniit,
pesenek nincsen kenni a,
lódónat egy kis szeggel le-
szegeni és utánnet mel-
lett elindeni.

Ney mig egy, ha kacri
lenne olyszives, hogy ast
az egy veg 2.- nem sudan
bistoa hogy kény,- rejx
mintét lenne szives vala
mely osztályosámnak
odaadni, hogy az elvigye B.
panir urnak. Vagy pedig
ha tenni ott lenne, ét kimén
meg.

Tisztelem Kedves H.
barátkat, Laczit, Józsit,
Gyulet is a kis Sándort, Ré-
zsit csókolom H nénikét e
mesadok H bacsinek alázatos
szolgája

Nagyszeg

Pécsujabaly 1884. Szept. V.

tőcz (ablak tőcze)
patkon / a Remenczé'n /

tőczek

Rolez

Fajszólások.

Pthrügy (Sz. m.)

Rozönes:

~~Adjon Isten jó napot~~
~~Kedves kozta nálunk.~~
~~Fessék helyet~~

Adjon Isten jó napot
Adjon Isten jó napot
Isten kozta nálunk
Kedves kozta nálunk

Köszönöm, magam
is igyekszem.
Fessék helyet foglalni
Nem vagyok elfáradva
(Bizony nem tudom mon-
dom, hogy nem va-
gyok elfáradva

319

Nagy dolog idő van,
meghalni szemé-
ről az ember.)
Isten éltesse jó e-
gészségben minde-
nyájokat
+ köszönöm kasondó-
Képen kívánom
- elvolt-mi dolgozó-
dik? -ödlő-dik?
főző-dik? varró-
dik. (ha utontalálkozunk)
Hova-menő-dik?
~~Mennyünk~~ a rítre
Gyerünk

Hegyvidék összes
városunk, mert
így ők megázik.
(máskor)
Hová menő-dik?
Hát a Hegyalja,
csak így látjon.
Hát most csak látod a
magyar. / azt tesszi
csak annyi pótékát, mint
illatni, hogy így is el
bírja a Hegyalja a
Hegyaljai városok
szeretet, szorgal, illat
és tályai)

Egy öreg asszonyság a Rimaer
fia a világ leggonosz-abb
emberének lett volna, ha a
toronyból le nem esik,
iskolai fiu korában.

nov. 27.

1.
2. 191
3. 191
4. 191
5.
6. 191
7. 191
8. 191
9. 191
10. 191
11. 191
12. 191
13. 19
14. 19
15. 19

1.		„Sieben Kreuzer"	Zukunft. Berlin.
2.	1910. V. 28.	„ „(forf. Thomas Moly)	Der neue Weg. Wien
3.	1912. II.	Der Strom bau Stefan J. Klein forf. „Lieben Kr."	
4.	1913. V. 10.	Die Lese (München-Stuttgart)	ugyanez a forf.
5.		„Sep krajcaroj" forf: Dr. E. Lö.	La Marto. Graz.
6.	1912. V.	Der Strombau, Stefan J. Klein „Judith u Esther"	
7.	1912. VIII.	„Der Teufel". St. J. Klein.	Der Strom Wien
8.	1913. IV.	„Tragödie." St. J. Klein.	Der Strom Wien
9.	1913. II.	„Wie die Blumen der Wiese" St. J. Klein	Der Strom, Wien
10.	1913. IV. 1.	„Marcus" St. J. Klein	Arbeiter Zeitung Wien
11.	1915. III.	„Episode" St. J. Klein	Der Sturm Berlin
12.	1917.	„Das Dorf in der Stadt" Kabos Bestalan	Vossische Zeitung Berlin
13.	1921.	„Gold im Kot" Schwarz Armin forf.	ERNST ROWOHLT, Berlin und die Schützen.
14.	19	Ugyanez lihegősbéral	Pester Lloyd Bpest.
15.	1917.	Pacifizmus és az új kor	Pester Lloyd „

1922.

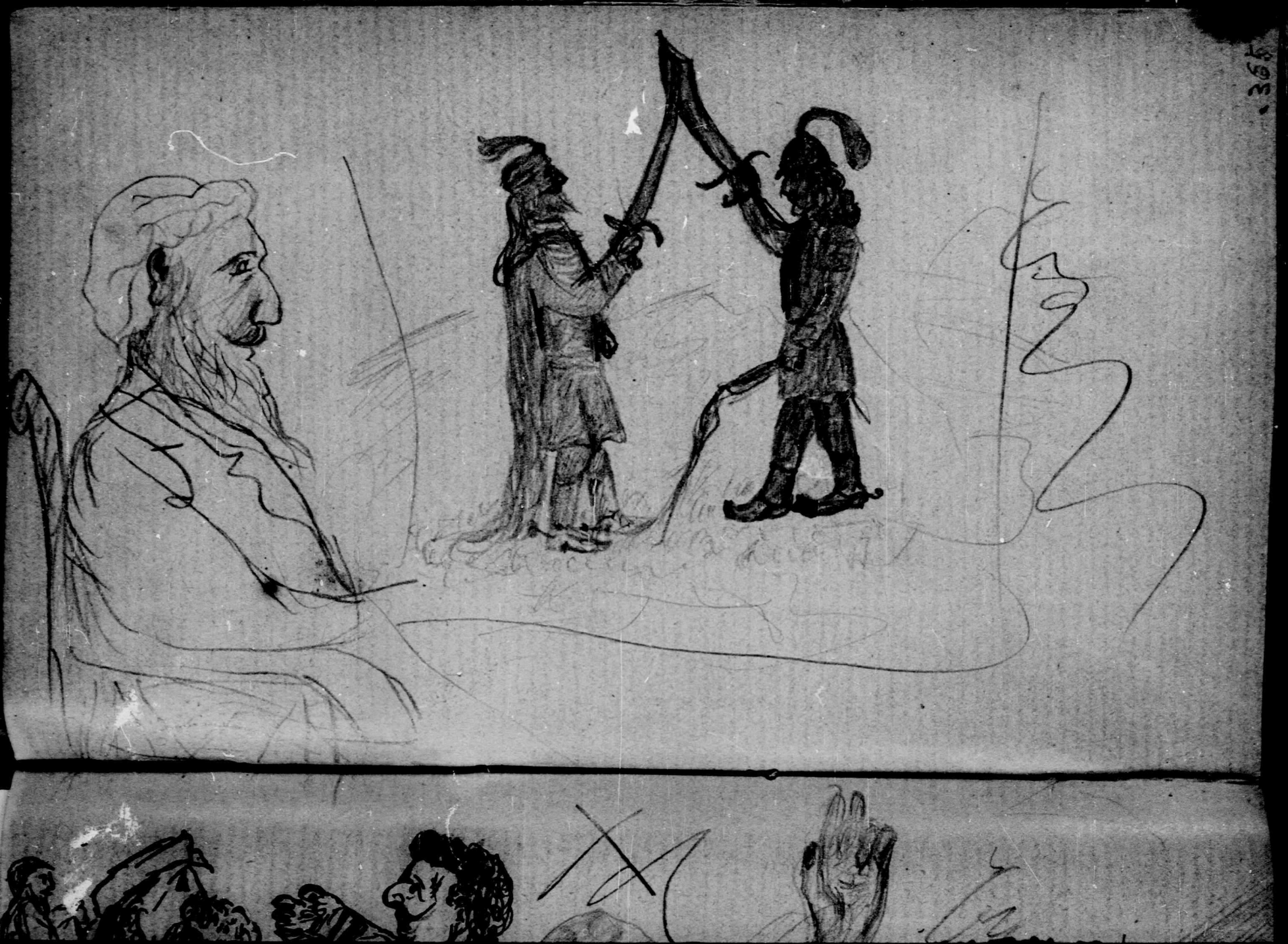
M. 11. Hochzeitsessen (Tragödia

Das Täge-Buch 10. Heft.

ch 10. Heft.

356/b – 363. üres lapok!

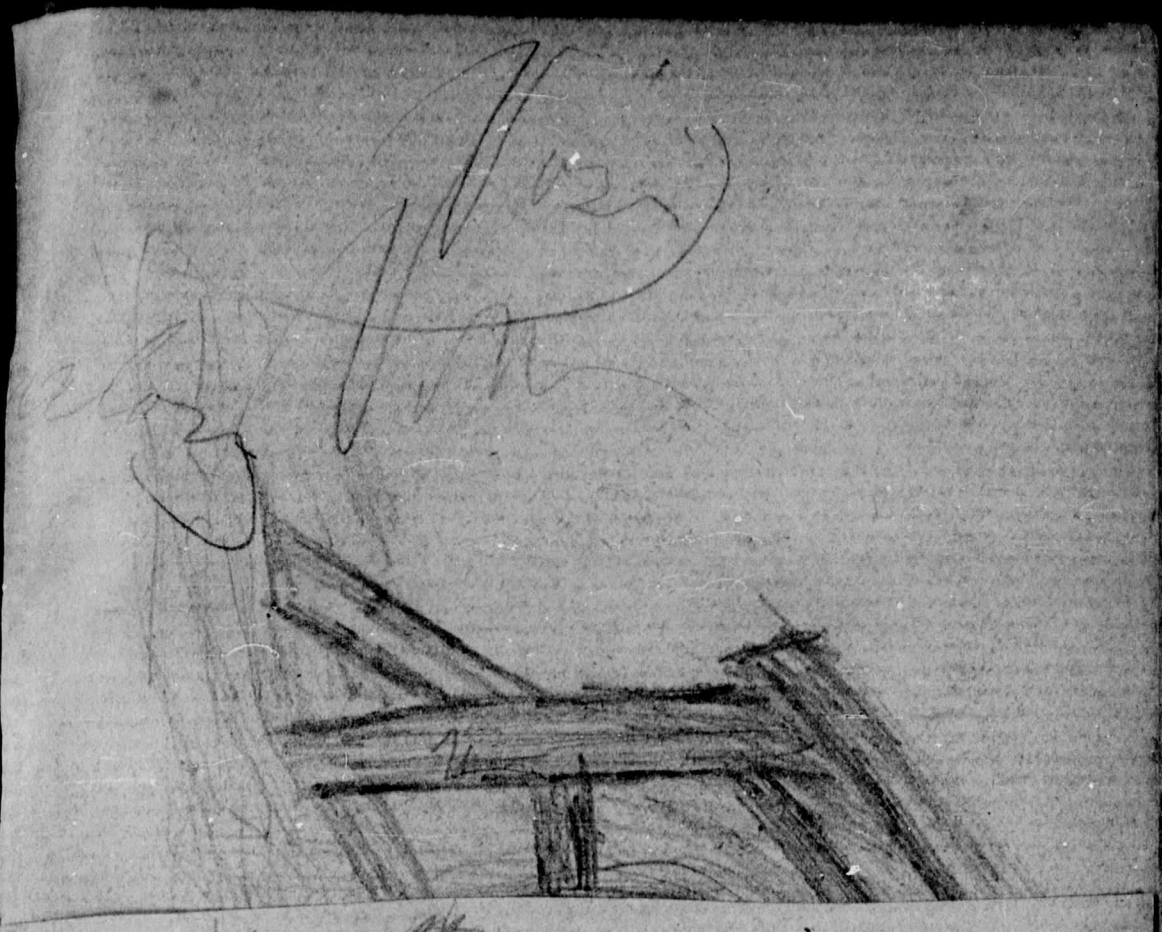

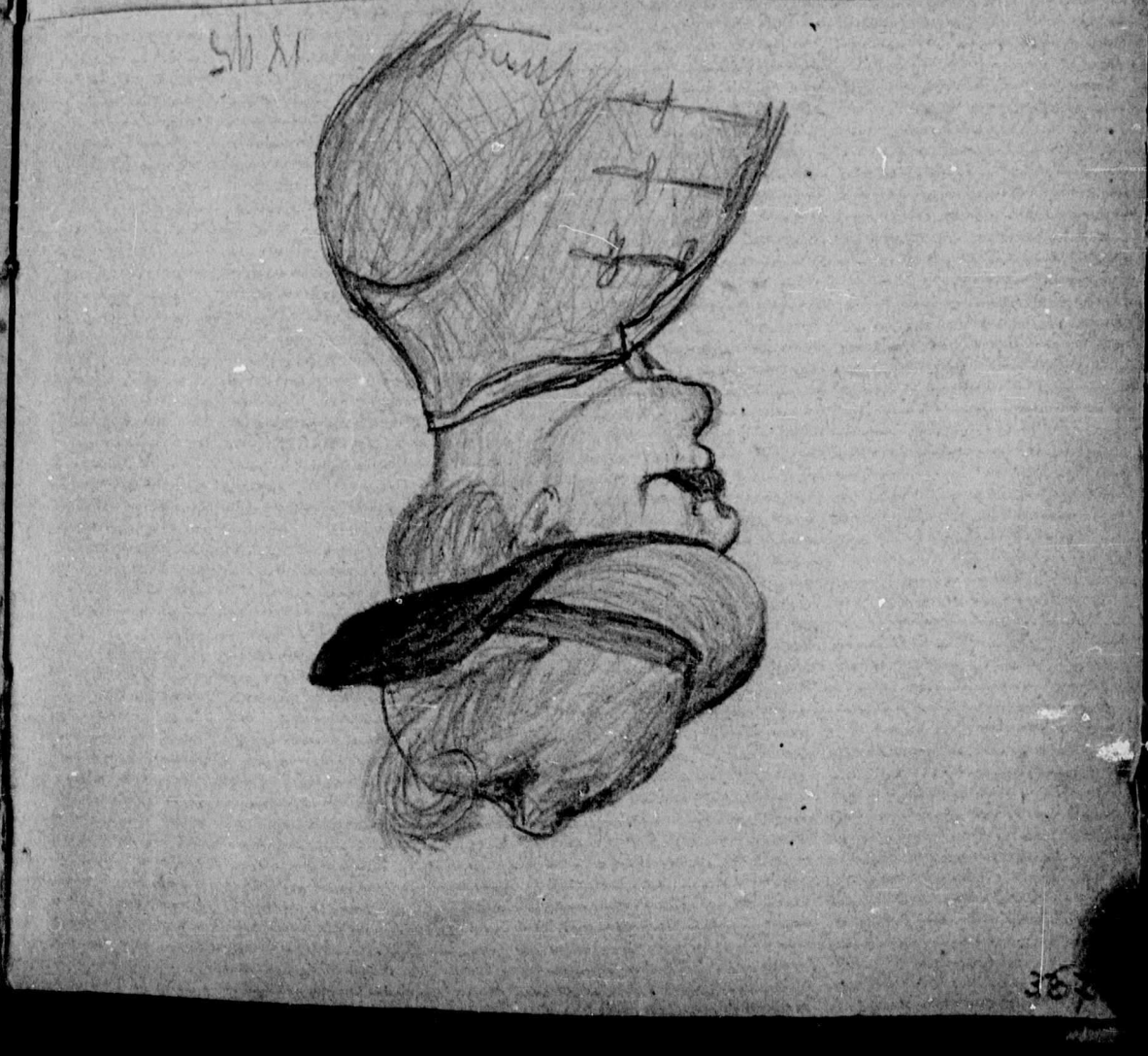

Tájszólások.

Pthrüzy.

– Adjon Isten jó napot!
– Isten hozta nálunk!
– Fessék helyet foglalni!
– Köszönöm magam is igyekszem. Isten éltessen jó egészség ben mindnyájotokat!
– Köszönöm hasonlóképen Kívánom.
– No hát mi dolgozatik? mozódik, főzögetik, kroa mennyödik?

Fejszólások.

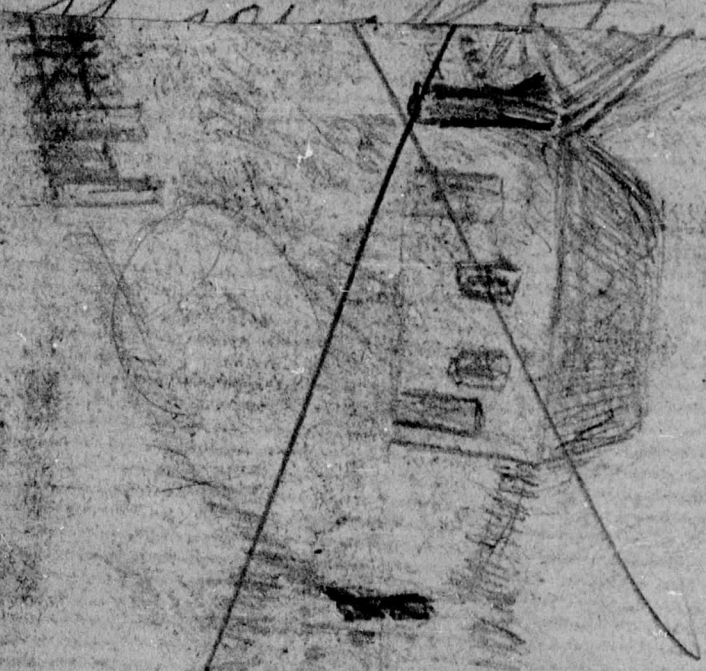
Ethrügy. X

– Adjon Isten jó napot!

1 Isten hozta nálunk!

Fessék helyet foglalni!

– Köszönöm magam is jól. Isten

Robinius. Vas.

Hétfő	1	8	15	22	29
Kedd	2	9	16	23	30
Szerda	3	10	17	24	31
Csütörtök	4	11	18	25	32
Péntek	5	12	19	26	33
Szombat	6	13	20	27	34
Vasárnap	7	14	21	28	35

Kádas Samuel

Berd

(Abauj-Torna)

Vallas = 1

Magyar = 1

1541
1686